

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 125

Dimecres, 30 de juny de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 82, primera reunió

S U M A R I

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00050/08) p. 4

Projecte de llei

del cinema (tram. 200-00082/08) p. 4

Projecte de llei

del Codi de consum de Catalunya (tram. 200-00078/08) p. 24

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acatament de la sentència
del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00375/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació creada arran de la sentència
del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00377/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la prioritat de la seva dedicació
a la defensa de l'Estatut (tram. 317-00374/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el respecte a l'opció independentista arran
de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00376/08) p. 43

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions que proposa davant
de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00379/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el suport per a defensar
conjuntament l'Estatut (tram. 317-00378/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la directiva europea relativa
al benestar animal a les explotacions ramaderes (tram. 310-00444/08) p. 46

→

Pregunta

al Govern sobre els efectes de la posada en funcionament del nou tram de la línia 9 del metro i de l'intercanviador de la Sagrera (tram. 310-00448/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a evitar situacions de perill a les estacions de tren (tram. 310-00445/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre el desplegament de la Resolució MAH/1054/2010, relativa als ajuts per als terrenys forestals de titularitat privada afectats pel temporal de neu del 2010 (tram. 310-00446/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre els criteris per a elegir la seu de l'INEFC a la demarcació de Tarragona i les Terres de l'Ebre (tram. 310-00447/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre les accions per a obtenir inversions d'alt valor afegit (tram. 310-00442/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre els projectes i les inversions en els àmbits universitari i econòmic a Igualada (Anoia) (tram. 310-00443/08) p. 53

Projecte de llei

d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut (tram. 200-00088/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures adoptades per a fer front a la crisi econòmica (tram. 300-00294/08) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre les activitats cinegètiques (tram. 300-00295/08) p. 72

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 82.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, i els lletrats Sr. Palomares Amat i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00050/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 739, 29).

2. Projecte de llei del cinema (tram. 200-00082/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (Dictamen: BOPC 709, 9).

3. Projecte de llei del Codi de consum de Catalunya (tram. 200-00078/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 714, 9).

4. Projecte de llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut (tram. 200-00088/08). Comissió de Salut. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 747).

5. Projecte de llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya (tram. 200-00076/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 748).

6. Projecte de llei de l'aranès (tram. 200-00080/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 750).

7. Procediment per a elegir quatre síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/08). Grups parlamentaris. Designació.

8. Procediment per a elegir tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00003/08). Grups parlamentaris. Designació.

9. Interpellació al Govern sobre les mesures adoptades per a fer front a la crisi econòmica (tram. 300-00294/08). Josep Enric Milla i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les activitats cinegètiques (tram. 300-00295/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre la reforma del mercat laboral (tram. 300-00296/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre la inversió en infraestructures (tram. 300-00297/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre la campanya de prevenció i extinció d'incendis (tram. 300-00298/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la modificació dels criteris de concessió de subvencions (tram. 302-00243/08). Grup Mixt. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les retallades aplicades en les polítiques socials (tram. 302-00244/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la retallada de prestacions socials (tram. 302-00245/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a la reactivació de l'economia catalana (tram. 302-00246/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el ple és inclosa dins del dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

El primer punt de l'ordre del dia... (*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*) Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Únicamente, al amparo de lo dispuesto en el artículo 72.3 del Reglamento de la cámara, quería solicitar la consideración de la posible modificación del orden del día, a la vista de que la sentencia del Tribunal Constitucional y la comunicación del fallo de la misma que se ha efectuado a esta cámara pudieran ser directamente afectados algunos proyectos de ley que se van a debatir en esta cámara. En concreto...

El president

Senyor Domingo, ja ha plantejat la seva petició, la Mesa ho ha tractat i la Mesa ha decidit que no té lloc aquesta reconsideració. Per tant, no es canviarà l'ordre del dia. En aquest sentit, em fa l'efecte que se'ls ha comunicat la decisió de la Mesa i, per tant, no tindria lloc ara cap mena de debat.

El Sr. Domingo Domingo

Se ha debido hacer una comunicación que yo no he recibido, verbal, pero no escrita...

El president

Doncs la rebrà, senyor Domingo, en els propers instants, i, per tant, si li sembla, continuem l'ordre del dia que és el que estava previst.

El primer punt... (*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*) Senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Era per continuar una mica el que hem comentat a la Junta de Portaveus, i és cert que després hi ha hagut una Mesa, però jo crec que potser hi hauria d'haver una resolució motivada per part de la Mesa.

El president

Senyora Montserrat, si vostè demana una resolució motivada, la tindrà. La demana?

La Sra. Montserrat i Culleré

La demano.

El president

Doncs tindran una resolució motivada.

Moltes gràcies.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies.

El president

La resolució motivada la tindrà quan la Mesa es pugui reunir i la faci. No cal dir-ho, això.

(*El Sr. Iceta i Llorens demana per parlar.*) Senyor Iceta...

El Sr. Iceta i Llorens

Bé. Encara no ho hem formalitzat però, com vostè sap, a la reunió de la Junta de Portaveus s'ha plantejat la necessitat d'ajornar dos punts de l'ordre del dia corresponents a les designacions, que entrarem tot seguit l'escrit.

El president

Quan entrem l'escrit i tinguem constància escrita d'això farem la votació.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat (tram. 234-00050/08)

Ara continuem l'ordre del dia, que és el primer punt, i és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat. Té la paraula el secretari tercer de la Mesa perquè doni lectura del dictamen.

El secretari tercer

La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguada el 9 de juny de 2010, ha acordat establir el dictamen següent.

«Una vegada examinades les dades declarades pel diputat Bernat Valls i Fuster relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la Comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Bernat Valls i Fuster.

»Palau del Parlament, 9 de juny de 2010.»

El president

Podem fer votació o podem fer-ho per assentiment. Podem acceptar per assentiment aquesta...? (*Pausa.*)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat aquest dictamen.

Projecte de llei

del cinema (tram. 200-00082/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del cinema.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació
(Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, afrontem aquest debat final del projecte de llei del cinema amb l'expectativa de la seva aprovació. És una llei important perquè el cinema és molt important. El cinema és art i és indústria. Probablement cap altre àmbit de la cultura no ha suscitat simultàniament aquestes referències tant com el cinema. Però és una indústria especial. En general, en el camp de les indústries culturals, les arts han estat primer i després s'ha reivindicat la dimensió industrial.

En el cas del cinema, les coses han anat d'una altra manera: fa eclosió primer, apareix i triomfa com a indústria per reivindicar tot seguit la seva dimensió artística. I això és així perquè en la indústria del cinema el que es produeix és l'aglutinament de la major part de les formes consagrades per les arts d'expressió i d'interpretació de la realitat. El cinema acaba concentrant la literatura, la fotografia, el teatre, l'escenografia; després la música, primer com a acompanyament i després com a element substancial. És a dir que acaba constituint una mena de procés de condensació del conjunt del patrimoni de les arts i dels llenguatges. Això el convertirà, en l'època contemporània, al llarg del segle xx, en la principal font de desplegament, la matriu de desplegament de tot el sector audiovisual, central en la cultura de la nostra època. És la principal font de relats, d'estereotips, d'escenaris de llenguatges nous, i, per tant, vol

dir que qualsevol projecte de polítiques culturals que es vulgui ambiciós, qualsevol consideració de polítiques culturals que pretengui enfortir el sistema cultural català ha de plantejar-se com un element central, com un factor estratègic fonamental l'àmbit del cinema. Si pensem la cultura catalana com una cultura nacional, com una cultura homologable, hem de tenir una política cultural, una política de l'audiovisual, una política sòlida del cinema.

En aquests moments, a més a més, en l'àmbit del cinema es viuen els efectes d'una migració cap al cinema digital, condicionat per l'aparició de noves plataformes, noves formes de descàrrega, de continguts audiovisuals, que han afectat greument els interessos de la indústria, i en aquests moments ha d'afrontar el repte d'aquesta migració, d'aquest canvi, del qual pot sortir-ne enfortida o en pot sortir afeblida. Per tant, el moment és un moment rellevant, un moment indicat per afrontar la normativa que ha de regular a Catalunya el desplegament del cinema, com a indústria i com a fenomen de cultura de masses.

D'altra banda, també és evident que en l'àmbit del cinema es produeix a Catalunya una excepcionalitat. A diferència del que ha succeït en la resta de les indústries culturals, en què la normalització del paper de la llengua i de la mateixa existència d'un sistema cultural català que és subsistema d'altres sistemes però que apareix també com a sistema nacional, en l'àmbit del cinema no ha pogut desplegar-se; no per voluntat de la gent ni per resposta del mercat, sinó que simplement no hi ha hagut mercat, el mercat no ha pogut funcionar, de manera que aquesta era una llei possible, oportuna, però, a més, des de molts punts de vista, absolutament necessària.

La iniciativa d'aquesta llei es planteja en el marc del desplegament de l'Estatut. Aquesta és una llei amb desplegament de les previsions de l'Estatut. És una llei que es fa en compliment dels acords del Govern de coalició, servint els compromisos adquirits a primera hora durant la legislatura, i a més a més és una llei feta també a l'impuls de la inacceptabilitat de la situació existent actualment, de manera que és una llei també amb voluntat transformadora. És una llei al servei del sector i és una llei al servei de la ciutadania i al servei del país, i aquests són els requisits indispensables que procura servir la llei.

Els objectius de la llei són de tres ordres, els detallo i després m'hi estendré molt breument: un primer objectiu és l'enfortiment de la indústria, un segon objectiu és la millora de l'oferta i la diversitat d'aquesta oferta i un tercer objectiu és la garantia de diversitat lingüística, la capacitat de la gent de triar com vol el cinema, com s'apropa al cinema, com gaudeix del cinema.

Pel que fa a l'enfortiment industrial, la llei preveu tot un seguit de fons que comencen amb el que ja és tradicional dels fons de suport a la producció, però que s'estén també als altres àmbits: a la distribució, a l'exhibició, al màrqueting, intentant crear un mecanisme d'ajuts en aquesta etapa de transició que abasti tota la seqüència completa del procés de la producció fins a la recepció final.

D'altra banda, el segon objectiu, deia, era millorar l'oferta i la diversitat cultural. Hem plantejat moltes vegades que justament les estretors amb què s'ha vist el sector en els darrers anys havien condicionat la pràctica desaparició de la possibilitat d'accés a determinades filmografies. Havíem posat com a exemple la detecció que el 80 per cent de les pel·lícules seleccionades per a grans festivals de cinema europeus no eren accessibles a les pantalles catalanes.

Per tant, hi ha la voluntat també, des de la llei, d'obrir-nos a noves filmografies, a filmografies que han desaparegut de l'accessibilitat. Per què, això? Doncs enllaçant amb el que els deia inicialment, el cinema és tan important que una política cultural que pretengui uns consums culturals de qualitat perquè aquests consums culturals de qualitat són el llistó de la qualitat cultural del país, o un dels paràmetres fonamentals, no pot prescindir que la seva ciutadania, la seva gent, pugui accedir també a aquestes altres filmografies, també a aquests altres tipus de cinema. Per fer possible aquest objectiu, que és un objectiu d'interès general i que és possible que efectivament no sigui un element fonamental dins de la cadena de negoci del sector, el que es fa a la llei és obrir la possibilitat de la creació d'una xarxa concertada de pantalles, de manera que voluntàriament, lliurement, els exhibidors del sector que vulguin concertar algunes d'aquestes pantalles puguin fer-ho per tal de dedicar aquestes pantalles amb el suport públic a garantir l'accés a aquesta altra mena de cinema, a la promoció de formes de veure el cinema que són poc habituals, com les versions originals subtítulades, i en general a garantir unes bones condicions d'estrena també a tot el cinema, no només a una part sinó a tot el cinema que es fa avui a Catalunya.

Aquests serien, doncs, els dos primers grans eixos: suport a la indústria, millora i eixamplament de la diversitat cultural, millora de l'oferta.

El tercer element: garantir la diversitat lingüística. No és acceptable que a vuitanta anys de la irrupció del cinema sonor, a més de vuitanta anys, quan a tot arreu i a tot el món queda regulat per normes d'estat l'ús de les llengües en el cinema, en el cas de Catalunya no hi hagi hagut aquesta regulació directa –l'Estat espanyol no ho ha fet–, i que tinguem la llengua considerada com una llengua de segon nivell. A cada lloc d'Europa hi ha els seus hàbits, els seus patrimonis quant a forma d'apropament al cinema. Nosaltres partim de la realment existent a Catalunya. Aquesta realment existent avui a Catalunya, ja consagrada, que ha creat hàbits i tendències entre el públic, ha de respectar també criteris d'equilibri i criteris d'igualtat lingüística, de manera que el que procura també la llei és garantir la conciliació entre els interessos industrials i allò que són drets de la ciutadania, i és el dret a disposar també d'una oferta cinematogràfica que tingui un tracte respectuós i digne respecte de la llengua que és específica, singular, distintiva del país. Aquest és el tercer gran objectiu que es proposa la llei.

En el tràmit parlamentari, aquests objectius han estat substancialment assolits. El projecte inicial els contenia; en el tràmit parlamentari, a còpia de les aporta-

cions, les esmenes que han fet els grups de la cambra, alguns dels convidats –a qui aprofito per saludar en aquest moment–, entitats, persones, agents del sector, tots han permès la millora del text i que en aquests moments hi hagi una proposta que entenem compacta i d'una gran qualitat.

Quin és el significat polític i social fonamental de la llei? Doncs, fonamentalment, la correcció d'una anomalia pel que fa a aquest tercer aspecte: no era sostenible que un sistema cultural homologable, que es vol nacional, que es vol fort, no pogués comptar amb una plataforma com la plataforma que és el cinema, tant del cinema propi, produït aquí, com del cinema que ens arriba d'altres filmografies.

D'altra banda, també amb relació a la part potser més debatuda de l'articulat de la llei, la referida al tema lingüístic, la llengua catalana és una llengua homologable, és tant de primera divisió com qualsevol altra llengua europea. El tracte que requereix és un tracte d'igualtat. No plantegem cap mena de privilegi: un tracte d'igualtat i equivalent, aplicat a les formes d'accés al cinema que s'han consagrat al llarg del temps. No és acceptable que es digui que no hi ha mercat o que simplement la gent ha desestimat d'accedir al cinema en llengua catalana; simplement no n'han tingut mai l'oportunitat. Per tant, el que anem a corregir és un règim de manca de democràcia, de manca de funcionament del mercat, una anomalia democràtica, una anomalia en termes de llibertat de mercat; això és el que va a corregir la llei.

La llei garanteix l'accés i la llibertat de triar per part del públic com vol accedir al cinema, també al cinema, com ho pot fer a les altres plataformes culturals o les altres indústries culturals. I, com els dic, hi ha un objectiu fonamental, que és, a partir del respecte radical pels interessos del sector en totes les seves divisions, en totes les seves manifestacions, aquests interessos del sector han de ser conciliables i no poden anar mai en contra dels drets de la ciutadania, de l'interès general. I el que procura la llei és establir els mecanismes per fer conciliables la defensa de la indústria, la defensa del sector, amb els interessos generals.

Voldria passar, finalment, al capítol d'agraïments. Voldria agrair la seva feina al Consell de Garanties Estatutàries, que ha avalat plenament la validesa de la llei, ens ha fet indicacions i precisions; voldria agrair, sobretot, la feina als membres de la ponència i als serveis jurídics d'aquesta cambra, als membres del departament i de l'Institut Català d'Indústries Culturals, als del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, al del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, a les persones que des de diferents vinculacions o ubicacions dins del sector –molts dels convidats ho són– han formulat comentaris, suggeriments, crítiques, perquè hem pogut aprendre de tothom, de totes les aportacions, i millorar la perspectiva des de la qual s'ha elaborat aquesta llei; a totes les persones, en definitiva, que han participat d'una o altra manera en una llei que és important per al sector, però, hi insisteixo, és molt important per a aquest país.

I no vull acabar sense demanar a tothom el seu vot, a tots els grups de la cambra que han fet aportacions, a tots el seu vot favorable a aquesta llei. Aquesta és una llei con-

cebuda, des de la primera fins a la darrera línia, al servei de la qualitat d'accés democràtic a la cultura d'aquest poble. I aquest poble és la font primordial de legitimitat i de poder d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre diputada senyora Maria Mercè Roca, que en fou designada relatora.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 8 de març d'enguany, dilluns, va nevar tot el dia, bona part del nord del país va quedar colgat de neu i moltes carreteres tallades, i aquell mateix dia aquí al Parlament feiem la tercera i darrera sessió de les compareixences de la Llei del cinema. A la tarda esperàvem l'última compareixent, la senyora Mònica Terribas, que per culpa de la neu va tardar moltíssim a arribar de Sant Joan Despí. A la sala de grups es respirava un ambient d'una certa excitació: de tant en tant algú s'aixecava, mirava per la finestra, veia el tou de neu que s'anava acumulant al pati i movia el cap sense dir res.

Jo vull agrair molt sincerament que en aquells moments ningú no m'apressés a suspendre la sessió. Crec que tots els grups van entendre i respectar la voluntat de tirar endavant aquella llei, perquè, tot i haver seguit el calendari escrupolosament i rigorosa, és cert que teníem poc marge de temps i que, per tant, era important, per poder-la aprovar avui, d'acabar les compareixences aquell dia. Gràcies, doncs, als ponents, però també a la gestora, i gràcies de tot cor als i les uixers, tot el personal de la casa, a qui vam obligar, per culpa del cinema, a tornar a casa seva –si és que hi van poder arribar– potser més tard del que el seny aconsellava.

Tot això passava el 8 de març, però permetin-me que vagi una mica més enrere per ordenar aquest relat, que jo he titulat «Crònica d'una llei anunciada». Som-hi, doncs.

El Govern va presentar les bases de la llei el març del 2009, i a l'octubre es va publicar l'avantprojecte al *Diari Oficial de la Generalitat*. Durant aquest temps es van rebre centenars d'al·legacions de distribuïdors, exhibidors, productors, promotors culturals, col·legis professionals, tècnics de cinema, sindicats, festivals, etcètera. Cal dir que més del 50 per cent de les al·legacions presentades van tenir alguna repercussió en el text que va aprovar el Govern el dia 12 de gener del 2010.

Les bases de la llei van fer vessar rius de tinta i molt cabalosos. En resum, hi havia dos tipus de titulars. Els uns deien que la llei era necessària i oportuna i carregada de raó moral, valoraven l'aposta que la llei fa per la indústria i per unes produccions més culturals, que inclouen les versions originals, i elogiaven la valentia del conseller Tresserras i del seu equip. Uns altres titulars, apocalíptics, acusaven la llei de ser intervencionista, sancionadora, impositiva, rebutjaven les quotes i l'im-

post del doblatge i la veien, ras i curt, com una estocada a un sector que es troba, és veritat, en un període difícil.

Doncs bé, entre articles i titulars, finalment, el 12 de gener el projecte de llei va arribar al Parlament i en el Ple del 10 de febrer es va fer el debat a la totalitat, i, un cop superades les dues esmenes a la totalitat que havien presentat el Partit Popular de Catalunya i el Grup Mixt, doncs, el projecte de llei va seguir endavant la seva tramitació. Ja teníem un altre pas més fet.

Entremig, els exhibidors van fer una vaga el dilluns 1 de febrer i un espot, en català, això sí, per protestar contra la llei. La vaga, curiosament, va coincidir amb la gala dels premis Gaudí que atorga l'Acadèmia del Cinema Català, uns premis que enguany van mostrar la força d'un cinema català jove i creatiu, i una vaga molt poc entesa per la població, que en general troba natural i desitjable allò que la llei garanteix: el dret a poder decidir en quina llengua vols veure una pel·lícula.

Després, com he dit, van començar les compareixences de les entitats representatives dels sectors afectats per la llei, vint-i-tres en total. Tots els qui van venir havien treballat a fons el projecte i venien molt preparats per fer-nos un munt d'observacions i aportacions, moltes de les quals van ser recollides i tingudes en compte en els treballs de la ponència. La ponència es va constituir sense pausa i vam començar a treballar.

Crec que l'actitud dels ponents –Cuminal, Balcells, López, Camats i De Rivera– va ser un exemple de respecte per les idees dels altres –no sempre coincidents– i de voluntat per arribar a acords. Amb algunes d'aquestes persones no hi havia treballat mai i ho vaig fer amb molt de gust, perquè del total de 208 esmenes al text del projecte se'n van acceptar o transaccionar 90, quasi la meitat. I estic molt satisfeta de les esmenes transaccionades per unanimitat, perquè pal·lien una mica la frustració inevitable de les 126 esmenes que han quedat vives dels grups de Convergència, del Partit Popular i del Grup Mixt que no vam acceptar i que avui defensaran. Però més que la quantitat cal parlar de la qualitat dels canvis que es van produir a la ponència, que han refermat els objectius de la llei, és a dir, enfortir la indústria cinematogràfica, millorar l'oferta i la diversitat cultural i garantir l'equilibri lingüístic al cinema.

M'agradaria aturar-me en alguns punts que crec que convé assenyalar. Primer, la introducció de l'obligació als exhibidors per assegurar l'objectiu de garantia d'accés lingüístic també en l'escenari digital. Segon, l'aposta per la digitalització de les sales; a través d'una esmena addicional nova, la sisena, es faculta el Govern per promoure polítiques de suport a la digitalització, un suport que en el projecte primer es contemplava dins del Fons de foment a l'exhibició i que amb aquesta nova disposició se li ha donat molt més protagonisme i s'ha concretat el seu abast. Tercer, la supressió, atenent sobretot a les demandes del sector, de l'impost sobre el doblatge. Quart, l'aplicació progressiva de la llei en un màxim de cinc anys, ampliable a un màxim de dos més, sempre que hi hagi un acord amb el sector; ara bé, els efectes de la llei s'hauran de notar des del primer any de la seva entrada en vigor. I, finalment, vam fer tot un seguit d'esmenes tècniques prou important, com

per exemple la simplificació de l'estructura de la llei o l'adequació al dret de la Unió Europea.

Un dels secrets de l'èxit de la ponència i del fet que personalment no naufragués enmig de les infinites versions que vam fer de l'article 18 va ser el treball del lletrat, el senyor Miquel Palomares. Va ser pacient i rigorós i va ser molt hàbil a l'hora de proposar solucions quan els ponents ens bloquejàvem amb alguna esmena. Però a més jo li vull agrair que fes amb mi aquella bona obra del catecisme, d'ensenyar al que no en sap, en aquest cas al que no sap de qüestions legals, i que ho fes, a més, amb tanta amabilitat, que és indispensable perquè un pugui aprendre.

I més camí: una vegada aprovat el dictamen, el 12 de maig, va arribar el torn del Consell de Garanties Estatutàries. No hi va haver sorpresa, perquè sabem que el Partit Popular, doncs, l'hi portaria, però tampoc no hi va haver temor, perquè estàvem convençuts que la llei s'adequava plenament a la Constitució i a l'Estatut. De fet, això és el que va dir l'informe del consell, que alhora ens recomanava que preciséssim més les obligacions de l'exhibició, que en el text quedaven una mica ambigües. I les esmenes, signades pels tres grups que donem suport al Govern, que hem presentat, doncs, van en aquest sentit. I fins avui, que semblava que no havia d'arribar mai.

Només em queda dir que avui hi ha molta gent que ens acompanya, i els ho agraïm moltíssim, però hi ha dues persones que no veuran la llei aprovada i que se n'haurien alegrat molt.

L'una és en Nunes, director de l'Escola de Barcelona, autor de la mítica *Noche de vino tinto*. En Nunes –els qui el coneixíeu ho sabeu molt bé– sentia passió pel rodatge i, a més a més, era molt emotiu; doncs, va dir, quan rodava *Res publica*: «Quan acabi aquesta pel·lícula em moriré.» I, efectivament, el film es va estrenar el 5 de març i ell moria al cap de quinze dies.

I l'altra persona que trobo a faltar és l'amic José María Ricarte, coguionista d'*A tiro limpio*, de Pérez-Dolz. És una pel·lícula inspirada en els últims dies del maqui Josep Lluís Facerias, una pel·lícula de l'any 63 molt maltractada per la censura. En Ricarte era un gran defensor de la importància del guió en el cinema; deia que el guió era, és la partitura, i sense partitura no hi ha música.

El guió d'aquesta primera Llei del cinema l'hem escrit entre molts. Jo em sento molt orgullosa d'haver posat al pentagrama alguna nota adequada. Avui, certament, és un dia de plenitud per als qui estimem el cinema i estimem profundament el país, perquè la grandesa d'un país es mesura també per les lleis que és capaç de fer, d'aprovar i d'aplicar. Penso en els nostres fills i en les generacions futures; no cal que sàpiguen que el 30 de juny del 2010 el Parlament de Catalunya va aprovar la primera Llei del cinema. Ells, simplement, doblades o subtítulades, en la llengua que triïn lliurement, s'enamoraran, patiran, riuran, es faran grans i aprendran a viure amb les bones pel·lícules.

Gràcies, senyor president, amics, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora diputada. Ha estat distribuït el dossier de la sessió plenària, que inclou les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Iniciarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades pels grups parlamentaris, per ordre de major a menor.

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte a les esmenes presentades per altres grups, l'il·lustre senyor Jordi Cuminal.

El Sr. Cuminal i Roquet

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, ara la relatora, la senyora Maria Mercè Roca, deia que ella faria una crònica d'una llei anunciada. Entenent el que ha dit el conseller i el que ha explicat ella mateixa, i fent referència a una part de la seva obra premiada, doncs, jo podria titular, si ella m'ho permet, la meua intervenció amb «El present que m'acull». Perquè realment, doncs, si el conseller ha reconegut part de la feina que hem fet en el procés parlamentari els grups, evidentment, hi han algunes coses, sobretot no tant el contingut sinó pel que fa al to o a la manera de fer, que en serem crítics. Per tant, un cop s'ha exposat una mica el marc de la llei, nosaltres farem més referència, doncs, a aquest present que m'acull.

D'entrada, dir, doncs, que personalment estic molt content de l'oportunitat que m'ha donat participar en aquesta llei. El cinema és un sector que no coneixia del tot, format per sectors molt diversos, molt amplis, amb interessos fins i tot contraposats entre ells, i que ens ha donat l'oportunitat de conèixer, doncs, a gent molt interessant, que realment ha sigut molt enriquidor poder treballar amb ells, poder preparar les esmenes, poder discutir determinats temes –en alguns hem estat més d'acord, en altres no tant–, però en tot cas l'experiència ha sigut molt enriquidora. Avui, que la tribuna de convidats fa goig i la majoria d'aquesta gent a qui em refereixo hi són, doncs, evidentment els dono la benvinguda al Parlament i els agraeixo la tasca i la generositat a l'hora d'haver pogut treballar conjuntament.

També, i no perquè sigui una formalitat, vull agrair, doncs, al lletrat, el senyor Miquel Palomares, la feina que ha fet, ja que bona part de les sessions que vam fer en ponència eren gairebé classes magistrals de dret, de dret comparat, de dret internacional, realment molt enriquidores, jo crec que molt profitoses per al resultat definitiu; a la resta de diputats i diputades, pel bon clima generat durant la ponència, estiguessin o no estiguessin d'acord amb els temes que es discutien, i, evidentment, doncs, a tots els tècnics del Parlament, que ens han ajudat a fer millor la nostra feina.

Però, després de tants mesos de treball, també m'agradaria ser realment honest amb tots plegats, i fins al final hi hem arribat els qui hi hem arribat; vull dir, fins gairebé l'últim minut, intentant trobar punts d'acord i tot plegat. I per tant, especialment, doncs, amb afecte, m'agradaria dirigir-me a la senyora Maria Mercè Roca

i al senyor Josep Maria Balcells, per tot el procés que hem fet plegats.

També, una cosa que potser no es fa massa des del faristol del Parlament; però aquí hi ha hagut molta gent que a mi m'ha ajudat, i per tant la sectorial de cultura del meu partit, especialment, doncs, en Joan Vidal, també hi han treballat moltíssim, i també vull mostrar el meu agraïment per poder defensar una feina d'equip, des d'aquest faristol.

Com es veu en aquests agraïments, ens hem entès bé a nivell parlamentari, i, en canvi, ens hem entès gairebé gens amb la conselleria. Que una conselleria del Govern de la Generalitat actuï en clau de partit i no de país, al meu entendre, doncs, és un fet trist, i que qui ho faci sigui la conselleria de Cultura, doncs, per mi, és lamentable.

Senyor conseller, si d'alguna cosa l'he de fer responsable, no és pas d'aquesta actitud, sinó de la incapacitat de liderar la conselleria. Crec que, en diferents àmbits, però sobretot en aquest, a la conselleria se li ha escapat de les mans, i ha actuat en alguns moments d'una manera sectària i gens generosa. Crec que per això no brillen i crec que per això cada vegada s'estan fent més petits. Sincerament, crec que arribem al tram final d'aquesta llei molt més satisfets per la feina feta els de Convergència i Unió que no pas alguna gent del tripartit.

Lligat amb les maneres de fer de cadascú, també vull expressar que em sento orgullós de formar part del partit al qual pertanyo. De l'Artur Mas i de l'Oriol Pujol, el portaveu, només he sentit una cosa durant tot el procés i durant tot el debat de la llei: «Jordi, treballa perquè sigui una bona llei del país.» Aquesta ha sigut l'única consigna que he rebut per part dels dirigents del meu partit.

Penso sincerament que el resultat hauria pogut ser millor. El tràmit d'urgència i les presses no hi han ajudat, però la Llei del cinema és molt diferent ara de com va entrar al Parlament: no hi ha impost per als exhibidors; hi ha un pla industrial per a la digitalització; a banda de les quotes de distribució hi ha quotes a l'exhibició; es regulen les còpies digitals i no només les analògiques; varien alguns terminis d'aplicació de les lleis, etcètera. Quan vam dir que fariem esmenes per millorar la llei vam ser acusats de mals patriotes, ara que som el cap del carrer es demostra que aquest esforç, sincerament, ha valgut la pena.

Des del primer dia, tots sabem que la Llei del cinema s'aprovaria amb el suport del tripartit. El vot de Convergència i Unió no és determinant per definir si la llei s'aprova o no s'aprova, però en canvi té molta força simbòlica. I és amb aquesta premissa que ens vam posar a treballar, deixant clar que nosaltres no formàvem part del problema però que podríem ser part de la solució, i que volíem més català al cinema i menys crispació en el debat de la llei.

Si ens queixem de manca de generositat del qui sap que té els vots suficients per aprovar la llei és perquè la nostra feina ha estat honesta i amb voluntat de sumar. I no sempre el Govern ha tingut aquesta actitud. Només hi trobo una explicació. I ara es feia referència al debat

a les esmenes a la totalitat. Durant aquell debat del mes de febrer, vaig retreure als grups que presentaven les esmenes un punt d'oportunisme; feien una acció electoralista perquè sabien que la llei avançaria igualment. Doncs, amb la manera de fer del Govern, ho veig igual: han tingut una actuació electoralista perquè sabien que CiU no fallaria; saben que CiU en els temes de país no falla mai, que els interessos generals sempre estan per sobre dels interessos de partit.

M'agradaria ensenyar-los el paper, perquè hi tinc apuntat, entre parèntesis, «ara potser somriuran». Aquesta és una característica del tripartit: riure-se'n de tot plegat, una certa lleugeresa davant de qualsevol tema. Doncs, escoltin bé, el nostre full de serveis a favor de la llengua catalana és molt important: TV3, Catalunya Ràdio, la immersió lingüística a les escoles, la Llei de normalització lingüística; o algunes iniciatives que ens permeten avui fer la Llei del cinema: el decret de l'any 98, la Llei de política lingüística i fins i tot el nou Estatut.

Vostès, o els uns o els altres, ara per un all o ara per una ceba, hi han anat votant en contra, de totes aquestes iniciatives. Per tant, això de posar els interessos del país per davant dels del partit no ho poden dir tots. I si en volen un altre exemple, doncs el procés d'aquesta llei.

Aquesta llei, quan va entrar al Parlament de Catalunya, ja era la solució absolutament per a tots els mals, qui gosés esmenar-la era un heretge, i, en canvi, ha patit una transformació extraordinària i continua sent igual de bona que al principi.

A veure si ens entenem: calia o no calia un impost per als exhibidors? Calia introduir el component digital o no calia que s'introduís, a l'hora de legislar-ho? I el Pla per a la industrialització, està bé que hi sigui o tant és? I les quotes a l'exhibició, havien de ser-hi o no havien de ser-hi? És igual de bona ara que al principi, aquesta llei?

La gràcia del procés parlamentari és que deixa constància de les coses; no és opinable, és simplement contrastable. Busquin qui ha fet les esmenes a l'article 18. Caldrà diferenciar les quotes analògiques de les digitals: les analògiques, una quota al 50 per cent, i les digitals, totes amb l'opció de llengua catalana –esmenes 48 i 49 de Convergència i Unió. Algunes mesures haurien de consistir en l'establiment de quotes de pantalla –esmena 58 de Convergència i Unió. Cal un pla industrial per a la digitalització –esmena 59 de Convergència i Unió. Eren esmenes encaminades al que vam dir: garantir més català al cinema, modernitzar el sector i recuperar el diàleg i intentar reduir la crispació, sobretot amb els empresaris de cinema.

El tripartit i Convergència i Unió vam arribar a un acord, en ponència, sobre l'article 18, però poc temps abans de la votació del dictamen en comissió algú va decidir que les quotes de pantalla havien de desaparèixer d'aquell acord; l'acord es trencava. Vam demanar parlar-ne, que és el que sempre havíem fet, però no hi havia temps. És el que tenen els tràmits d'urgència, que no et pots aturar a pensar ni a parlar, mana més el calendari que el contingut. Calia una llei de cinema i

semblava que tant era el que digués, l'important és que hi hagués Llei del cinema. I per això ens vam abstenir.

Tal com estava la llei en aquell moment, podia donar-se el cas que amb un cent per cent de còpies distribuïdes amb l'opció de la llengua catalana no hi hagués cap pantalla de cinema exhibint pel·lícules en la nostra llengua. I això complint escrupolosament la llei, tal com es va votar en la comissió de cultura. Per això ens vam abstenir. I també ens van criticar. I ha hagut de ser el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que ens recomani introduir quotes a l'exhibició per garantir que l'articulat compleix amb l'objectiu de la llei. Aquest dictamen justifica clarament l'abstenció de CiU d'aquell moment, i, amb la possibilitat de fer-hi esmenes subsegüents, ens obria la possibilitat de pactar un text tots junts, i de mirar de refer ponts amb el sector.

Bones paraules des del Parlament, ho he fet en començar i ho reitero ara, bones paraules, bona voluntat d'entesa des del Parlament, però ni ase ni bèstia des de la conselleria.

I arribem amb dues esmenes en paral·lel a aquest Ple definitiu d'aquesta llei, que responen a una mateixa filosofia, però que indiquen una vegada més dos estils diferents.

Modificacions a l'article 50 per incloure sancions si s'incompleixen les quotes d'exhibició. Hi estem totalment d'acord.

I modificacions en l'article 18, des de CiU, obrint la porta a una negociació amb el sector, que en cas d'incompliment aplicaria les quotes; des del tripartit, aplicant quotes directament. Primer ens les retiren i ara les voldran fer servir per marcar perfil. En tot cas, defineixen dues maneres de fer en tot aquest procés.

També he de reconèixer que després de tants mesos de reunir-nos amb els empresaris del cinema i de les millores que inclou la llei respecte a les seves demandes, m'esperava una mica més d'entusiasme per mirar d'explorar junts aquesta nova possible via d'entesa. I no ha sigut així. En certa manera, tornem a ser on érem al principi: uns imposant, prescindint del sector, i els altres creient que com pitjor millor, per mirar de recórrer la llei i que no entri en vigència.

Per aquest motiu, nosaltres no votarem a favor de les esmenes subsegüents del tripartit i mantindrem les nostres. Perquè avui s'aprova la llei, però és un procés que no s'acaba avui. Per al desenvolupament reglamentari de la llei i per al desplegament d'aquesta, cal diàleg, i no es poden fer volar tots els ponts. La nostra proposta va en aquesta direcció i per això la mantenim.

El consum mitjà de cinema dels catalans l'any és de quatre hores per cap. Amb aquesta xifra no podem parlar d'una eina important de normalització lingüística – quatre hores l'any? –, i és molt poc rigorós voler-la acostar a la creació de TV3 o de Catalunya Ràdio, però amb l'aprovació d'aquesta llei sí que podem parlar d'un acte de normalitat democràtica, de la capacitat de la gent a escollir en quin idioma vol consumir cinema. El cinema és molt important a l'hora de configurar identitat; països com els Estats Units o França en són clars exem-

ples. Per això és un llàstima que el debat del cinema hagi estat bàsicament un debat lingüístic. És una llàstima que productors i creadors n'hagin quedat una mica al marge o no hagin estat tan protagonistes com es mereixien ser a l'hora de desenvolupar aquesta llei. Però res és inamovible i tot es pot millorar.

Però som on som i tenim el que tenim, i ens toca sobretot parlar de llengua. Ara més que mai, i una altra vegada, ens toca defensar la llengua. Doncs, som-hi. Tenim experiència a haver d'avançar sols quan altres no t'ajuden perquè diuen que no vas prou lluny. La llei podria ser millor, però ha millorat molt.

Alguns no han estat prou generosos i potser en voldran treure rèdit electoral, però no podem anar separats en segons quins temes, i menys ara.

Per tant, donarem suport a la llei, convençuts que complim amb allò que ens proposàvem: que sigui bona per al país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes i defensar les pròpies, l'il·lustre diputat Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Honorable conseller, honorables conselleres, senyores, senyors diputats, els confesso que sento avui una íntima satisfacció en pujar a aquesta tribuna, i és que avui demostrarem, més enllà de les circumstàncies derivades de la sentència desestabilitzadora que apareix com un fre a la nostra autonomia, demostrarem, dic, que el país és viu, que aquest Parlament legisla, i ho fa amb autonomia i ambició. Avui aprovarem una llei important, la Llei del cinema; una llei cridada a fer història, una llei de referència que cap govern anterior, i ho vull dir de bon començament, que cap Govern anterior es va atrevir a plantejar com a llei. Ho ha explicat a bastament el conseller. Jo afegeixo que no ha estat fàcil la tramitació, com ha apuntat la relatora, la il·lustre diputada Maria Mercè Roca, i ho ha confirmat la intervenció del portaveu de Convergència i Unió.

Sabíem d'entrada que era un projecte en què hi havia moltes coses en joc, un projecte complex. Vull recordar que en el seu moment el Govern que presidia Jordi Pujol va intentar de donar resposta, per la via decret, a la vessant lingüística de la distribució i exhibició cinematogràfica en català, i no se'n va sortir. En aquell moment va haver de fer-se enrere per la pressió de les multinacionals nord-americanes, que van forçar la retirada del decret, amb la complicitat més o menys imposada dels nostres empresaris. Però aquesta vegada s'han trobat amb un govern fort, amb un govern decidit; decidit a abordar no només la vessant lingüística del cinema, sinó la vessant industrial, la vessant tecnològica, la del foment de la cultura cinematogràfica.

Agafant-nos al nou marc competencial establert per l'Estatut, i que no ha estat qüestionat pel Constitucional, hem elaborat un projecte de llei del cinema ambiciós, i aquesta vegada el projecte de llei arriba al Ple amb el suport d'una àmplia majoria d'aquesta cambra.

Si donàvem per descomptat el vot negatiu del PP i del Grup Mixt, uns grups que mostren sempre al·lèrgia a tot allò que suposi garanties per al català, hem treballat per apropar posicions amb el primer partit de l'oposició. Convergència, amb exigències primer, amb reticències després, amb gesticulacions abrandades avui, ha acabat, finalment, anunciant el suport global al projecte. Jo ho celebro, de veritat. Confesso que al llarg de la tramitació he tingut la impressió que el primer partit de l'oposició s'hi sentia una mica incòmode, com si li sabés greu que el Govern de José Montilla s'hagués atrevit a plantejar la llei en els termes en què ha estat plantejada.

El cert és que en el treball de ponència hem consensuat o transaccionat no poques de les seves esmenes; algunes han romàs vives i no les podrem avalar avui, però d'altres han enriquit, sens dubte, el projecte inicial. I és que Convergència i Unió no podia negar-se a votar un projecte de llei que reforça, per un costat, la indústria catalana, i consagra, per l'altre, el dret dels catalans a veure el cinema subtitulat o doblat en català o en castellà, com millor ens plagui.

El fet que obtingui aquesta llei el suport d'una majoria qualificada del Parlament ens permet de dir que hem fet una llei ambiciosa i de país. No és la llei de tal o qual partit, sí que podem dir, tanmateix, que és una llei promoguda per un govern d'esquerres, presidit per José Montilla, que no ha dubtat a encarar el futur del sector cinematogràfic en una doble vessant: per un costat, la vessant empresarial, la vessant del suport a la indústria creativa i estratègica del cinema i de l'audiovisual; i, per un altre, la vessant de la llengua que ha d'acompanyar la distribució i l'exhibició del cinema a Catalunya. I val la pena subratllar el valor social, cultural i polític que està cridada a tenir aquesta llei.

Mirin, els tres grups que donem suport al Govern ens vam comprometre, des del primer moment, a negociar acords amb tothom mentre se salvés el moll de la llei: suport al sector industrial i professional, per un costat, i garantia lingüística per l'altre. El meu grup ha tingut un interès especial a no fer trencadisses i a escoltar molt el sector més directament afectat: el sector dels professionals i el sector empresarial. No hem aconseguit, és veritat, de salvar totes les resistències d'aquests sectors, però hem vestit ponts de diàleg que donaran fruit més endavant en un futur més immediat.

Pel que fa a la llengua, les resistències van explicitar-se amb força en la compareixença de les *majors*, també com a derivada del gremi d'empresaris; resistències comprensibles, ho dic sense embuts. Per part de les *majors* les resistències han vingut per la por: la por de crear precedents, la por que altres nacionalitats o regions puguin exigir la versió en les seves respectives llengües oficials. Però aquest no pot ser mai un argument pels legisladors catalans que tenim una llengua pròpia, compartida oficialment, i amb igualtat de con-

dicions amb el castellà, i que tenim una llei de política lingüística en vigor.

Tal com ha dit el conseller, més enllà de reivindicar la versió original, contemplada com una opció única en la xarxa concertada de pantalles, la llei posa unes condicions i uns percentatges en la distribució i en l'exhibició de les pel·lícules en català. Ho hem establert amb convicció, sense complexos ni reticències, amb el benentès que la normativa preveu un marge de fins a set anys per implementar aquestes mesures en el marc, això sí, d'un acord industrial que caldrà negociar entre empresaris i administració.

Algú hi ha volgut veure contradiccions competencials per legislar o contradiccions amb normatives comunitàries de rang superior, i per això amb l'aval del gremi d'empresaris el Grup del PP va portar el dictamen de la ponència al Consell de Garanties Estatutàries. Però el veredicté ha estat contundent: amb un sol vot particular en contra, referit, concretament, a l'article 18, que és el que precisa les quotes lingüístiques, el consell diu: «El fet que la llengua catalana continuï tenint una presència insignificant en la projecció cinematogràfica justifica l'aprovació d'unes mesures més constrictives semblants a les que han pres altres estats europeus.»

Ha estat llarga i laboriosa la tramitació. Hem escoltat i hem fet, i l'hem refet, el text inicial del projecte després d'escoltar l'oposició i el sector. Vull explicitar l'extens diàleg que personalment i com a ponent he pogut mantenir al llarg de la tramitació amb els professionals, però, sobretot, amb el Gremi d'Empresaris de Cinema. He entès les resistències i la por dels empresaris de casa nostra que tenen molt clar que passen per un moment de canvis en el sector: canvis d'hàbits de consum, per part dels espectadors de cinema o dels usuaris de les sales; canvis tecnològics en la producció i exhibició cinematogràfica; canvis de formats i de suport...

Els vull dir, des de la tribuna, dues coses als empresaris: no estem en guerra amb ells, estem al seu costat; ahir, avui i quan entri en vigor d'aquí a sis mesos; quan es faci el reglament; quan es negociï el Pla industrial que preveu la llei per implementar totes les obligacions d'aplicació lingüística. La llei vol ajudar-los, precisament, a ser més forts davant els reptes del trànsit tecnològic, de la incorporació de les noves tecnologies, de l'atracció de nous públics, de la promoció i difusió de la cultura cinematogràfica, de l'atracció, per tant, de nous públics, de més formació cinematogràfica i audiovisual. Tot i que ara sé que tenen recels i es mostren encara refractaris a assumir la llei, nosaltres els volem dir que estem al seu costat no només per evitar que entrin en crisi irreversible, sinó perquè en puguin sortir més enfortits a mitjà i llarg termini. Estem segurs que serà així, malgrat la bel·ligerància actual i fins i tot mediàtica.

Mirin, jo entenc que ha estat, aquesta, una bel·ligerància, la dels empresaris, induïda. Els nostres empresaris no estan en contra del cinema en català. El que passa és que tenen por que les exigències contemplades en la llei els deixi sense una distribució paritària per part de les grans distribuïdores. I tenen por que no hi hagi demanda de cinema en català. Aquesta és la seva por. Però jo els vull dir, amb tota contundència: les *majors* no

deixaran de complir la llei, però consideren potser que no tenen obligació de distribuir a Catalunya les seves produccions cinematogràfiques i pot ser, fins i tot, que amenacin amb el boicot. No ho crec. No ho vull creure, perquè, si la llei és la llei i el mercat és el mercat, no deixaran que Catalunya quedi fora d'aquest mercat. I, la demanda, estic convençut que anirà *in crescendo*; donem temps al temps.

Jo sé, tots ho sabem avui, que el cinema és un sector econòmic important, i un sector estratègic que està condicionat per les noves tecnologies. D'una manera molt directa té uns reptes tecnològics que si no els afronta el sector o no els afrontem com a país de forma decidida podem entrar en una crisi d'aquesta indústria i dels professionals de difícil recuperació que ningú no vol; el Govern tampoc. La digitalització de les sales, la digitalització de la distribució i exhibició del cinema, com deia al començament, és un repte d'una urgència inajornable.

La llei és una pressió? Sí, però és una pressió per posar-se al dia. La llei vol dinamitzar la indústria cinematogràfica i audiovisual catalana. Volem tenir empreses productores, distribuïdores, exportadores de cinema i productes audiovisuals competitiu en el mercat internacional. Per això la llei preveu uns fons, uns fons per la producció, per la distribució, per l'exhibició, per la difusió i promoció; preveu subvencions, préstecs, acords de coproducció per afavorir, precisament, la indústria i els professionals; preveu un acord marc; preveu un pla industrial perquè la llei és una llei amb una doble vessant: empresarial i cultural.

I els que hem fet la llei no hem oblidat en cap moment un altre punt cabdal: el cinema és cultura, el cinema és creativitat, el cinema és art. El cinema és imaginació, és memòria, és mirall. El cinema acaba sent patrimoni col·lectiu compartit, per això tenim el dret a apropar-nos-hi amb curiositat, amb ganes d'aprendre, i és font d'aprenentatge i hem de poder exigir, per tant, llengua i qualitat. Cultura cinematogràfica, educació cinematogràfica, memòria cinematogràfica, creativitat cinematogràfica..., tot forma part d'aquest patrimoni cultural que hem de preservar: directors, actors, productors catalans compromesos a produir i a coproduir.

Jo vull fer ara i aquí un homenatge als directors, als productors i productores, als actors i actrius catalans/catalanes que són valorats i estimats per la ciutadania de Catalunya i que tenen també una projecció internacional. Vull explicitar des d'aquí, avui, el reconeixement del meu grup parlamentari de tots aquells que han estat capaços de portar el nom de Catalunya i la manera catalana de veure el món més enllà del nostre estimat però petit país. Perquè el cinema expressa també una manera de veure el món i la realitat complexa de les coses i de la vida.

Fareu cinema, el fareu a la vostra manera, cinema de gran format o cinema mitjà, però sempre de qualitat. Fareu cinema en català, però no per veure'l només els catalans, sinó per projectar-lo fins allà on sigui possible, produint i coproduint sense fronteres. Us hi ajudarà, no en dubteu, aquest Govern.

No em voldria allargar. Abans m'he referit al posicionament de Convergència i Unió, n'he fet una certa crítica, però vull valorar, també, la seva aportació en el treball de ponència que ha permès aconseguir un acord de fons que el país ens agrairà a tots, el nostre reconeixement.

La resta de l'oposició han fet el seu paper, sempre educat, sempre amb bones maneres; amb tots hem pogut dialogar, discutir, transaccionar i, naturalment, discrepar. Ja se sap que en democràcia prevalen les majories, i les transaccions acostumen a tenir uns límits derivats, precisament, de la manera diferent d'enfocar els problemes i els reptes. En la Llei del cinema, com els deia, hi ha hagut transaccions i discrepàncies. Les discrepàncies es visualitzen finalment en les esmenes que queden vives. Els grups que donem suport al Govern les rebutjarem avui. Votarem a favor només a les que hem presentat els tres grups com esmenes derivades del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

I abans d'acabar, uns nous reconeixements, ho he fet abans amb l'oposició, ara és just de completar-ho. Una menció especial per la relatora, Maria Mercè Roca, amb el seu estil amable, però alhora amb fermesa, quan feia falta, ha sabut coordinar el treball de la ponència; a la diputada Dolors Camats, ponent d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; al lletrat Miquel Palomares, la seva paciència, ja ho han dit d'altres, la seva erudició en normativa comunitària, ens ha permès avançar en moments de dubtes o de discrepàncies tècniques; i, finalment, no vull deixar d'esmenar l'ajut i la complicitat del Departament de Cultura en les persones d'Eduard Voltas i de l'Ivan Altisent, el seu suport ha estat també valuós en tota la tramitació parlamentària.

Acabo, president, manlllevant uns pensaments del professor emèrit Romà Gubern, que també va comparèixer per comentar el projecte de llei. Diu dues coses el mestre Romà Gubern: una, «l'home ha fet el cinema, però amb el temps el cinema està configurant la manera de ser i la consciència dels homes i dones i dels pobles.» Cadascú de nosaltres –ve a dir– i també de forma col·lectiva, som una mica el que aquesta cultura difosa del cinema ens ha anat fent. Per això Romà Gubern diu una segona cosa: «Que el cinema» –ho diu ell– «és l'òptic que ens condiciona una manera de veure el món.»

I és en aquest sentit, afegeixo i acabo, que des de Catalunya, a través de la nostra capacitat de producció cinematogràfica i la indústria audiovisual, tenim el dret de pensar que hi ha una manera catalana i universal de veure el món. Aquesta llei dona unes eines i uns instruments per fer-ho viable.

Gràcies, president, honorables consellers, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, persones del sector que avui ens acompanyen de l'àm-

bit de la cultura, de la cinematografia. Avui és un dia important. I és un dia important perquè segurament aquesta és una de les lleis més importants d'aquesta legislatura, almenys així ho entén qui els parla, és a dir, el president del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. I és un moment important perquè aprovem una llei que marcarà un abans i un després, que significa un canvi de tendència en l'àmbit de la cultura del nostre país. I ho fem en un moment difícil, moments difícils que requereixen fermesa i decisions valentes per construir el futur.

Avui aprovem una llei valenta que és..., i malauradament coincideix amb la sentència del Tribunal Constitucional, però és, paradoxalment, després d'aquesta sentència quan s'ha de demostrar que hi ha una actitud ferma i valenta en aquesta cambra, que hi ha una actitud valenta en aquest Parlament per prendre decisions que encarin el futur. I és una llei valenta perquè afronta de cara un sector estratègic de la indústria cultural com és l'àmbit de la cinematografia, un sector en aquests moments amb greus dificultats econòmiques.

En segon lloc, perquè aposta desacomplexadament pel cinema com a factor de construcció d'una identitat europea, d'una identitat cultural europea davant la uniformització de la producció i el consum audiovisual que promou la indústria nord-americana, i, finalment, perquè acaba amb la marginació humiliant de la llengua catalana en l'àmbit del cinema; una llei valenta, un canvi de tendència impulsada des d'un departament d'Esquerra Republicana.

Avui culminem gairebé tres anys de feina sorda sota el lideratge del conseller Tresserras i amb la complicitat dels nostres socis de govern; complicitat que vull agrair públicament. I és una llei que arriba en un molt bon moment del cinema català. El nostre cinema viu un moment creatiu important, amb importants reconeixements dins i fora de les nostres fronteres.

Voldria destacar, els trets principals de la llei que avui aprovem, en l'àmbit industrial, en el cultural i en el lingüístic.

Des del punt de vista industrial, la llei assumeix el paper central del sector cinematogràfic dins del mapa de la indústria cultural catalana. El cinema és un motor econòmic que crea llocs d'ocupació, que genera riquesa, que aporta al PIB; Catalunya és el 20 per cent de la població de l'Estat, però concentra el 40 per cent de la producció cinematogràfica. La llei crea diferents fons d'ajuts públics al sector, des dels fons a la producció, és a dir, a la creació, la fabricació de pel·lícules, fins als fons de foment: distribució, circulació i promoció, i expressament per a l'exhibició, en uns moments molt difícils, molt difícils per a les empreses exhibidores de Catalunya, en un context de fortes caigudes d'ingressos de taquilla, principalment provocades sobretot per la pirateria. Aquests fons –i aquí hi ha una novetat important– no seran recursos a fons perdut, no seran ajuts a fons perdut. La llei introdueix explícitament mecanismes més sofisticats de reforç industrial, com ara els ajuts reintegrables, els préstecs participatius i altres fórmules de caràcter financer.

Un altre punt important de la llei, des del punt de vista industrial, és l'establiment de l'acord marc per al foment de la cinematografia. És a dir, els departaments d'Innovació, d'Economia i de Cultura, al costat de Televisió de Catalunya, hauran de treballar conjuntament, unificant i fent molt més eficient la destinació dels fons públics. Aquest és segurament un avanç important; es tracta de buscar una única política pública, es tracta d'aconseguir la màxima eficiència, la inversió en benefici del sector. Aquests són els àmbits i els guanys en l'àmbit industrial, de forma molt sintètica

Però també voldria destacar l'àmbit cultural, els avenços que hi han. Perquè el cinema no és només un sector econòmic; és sobretot i principalment una expressió cultural. I aquesta expressió cultural, com diu la Unió Europea, és que es considera estratègica la construcció d'una identitat cultural europea. En aquest sentit, vull destacar dos aspectes de la llei: en primer lloc, l'aposta que es fa per la distribució i l'exhibició del cinema en versió original subtitulada. No es tracta d'arraconar el doblatge, Catalunya és forta en doblatge, té grans professionals, té una estructura econòmica molt important en l'àmbit del doblatge; al contrari, el doblatge ha de continuar. Però es tracta de respectar i potenciar la creació original artística, es tracta que el cinema subtitulat que respecti la creació original tingui un paper, i també per la importància que pot tenir per a l'aprenentatge d'idiomes en el nostre país. Per tant, en aquest sentit el compromís i la possibilitat hi són, que amb aquesta llei, amb els instruments de què dota la llei, puguem aconseguir en poc temps que el 25 per cent de les projeccions a Catalunya siguin en versió original. Aquest és un objectiu que reforça la diversitat cultural, que va en benefici de la creació i l'enfortiment de la personalitat cultural europea.

En segon lloc, la xarxa concertada de pantalles cinematogràfiques. I aquí deixin que m'hi aturi un moment. Segurament en aquesta cambra ens trobem gent de diferents orígens, de la ciutat, de la capital del país, important, que concentra recursos i infraestructures culturals, però també d'altres àmbits del país. Quan parlem de la xarxa concertada de pantalles cinematogràfiques, de què estem parlant? De l'esforç que consagra aquesta llei i un instrument de què dota el Govern per concertar; no seran pantalles públiques, seran pantalles concertades, d'acord amb els propietaris arreu del territori, sales d'exhibició de cinema que avui no podem veure ni a moltes capitals de comarca del país, ni a moltes ciutats del país, ni tan sols, moltes vegades, a Barcelona. Molt del cinema que s'exhibeix als grans festivals de cinema europeus i a nivell mundial no el podem veure a Catalunya. I això és un enriquiment cultural que consagra aquesta llei, però sobretot té un efecte territorial bàsic: el cinema independent, el cinema europeu no pot ser només patrimoni –aquell que arriba– de la ciutat de Barcelona. O d'excepcions, que en algun cas hem tingut honroses i brillants excepcions. I aquest és un efecte territorial d'equilibri que vostès han de valorar. I s'ha de valorar, perquè, en definitiva, la cultura ha de poder arribar a tot arreu. I ha d'arribar a tot arreu, i no només el producte de Hollywood; hi ha d'arribar el producte independent,

el producte europeu, que crea i allibera, en definitiva, mentalitats.

I anem segurament al moll de l'os que ha portat més polèmica en aquesta llei, que és l'àmbit lingüístic. Finalment vull parlar de la qüestió lingüística, la qüestió que ha monopolitzat el debat. I es tracta bàsicament de l'article 18. Deixin-me que els expliqui una anècdota. Durant molts anys qui els parla ha fet política. Vaig entrar en política per la llengua catalana. Vinc de la Crida a la Solidaritat –la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Nació i la Cultura Catalanes–; la voluntat era que l'ús social del català estigués en igualtat de condicions. I durant molts anys m'he trobat, en etapes de la meua vida, amb les dificultats per poder ser, viure amb normalitat en el meu país. Viure en català no és fàcil moltes vegades. I quan un és pare de família i vol portar els seus fills al cinema en català descobreix que hi ha un instrument fonamental, que es diu GPS, per descobrir, moltes vegades, si és que hi ha sales d'exhibició de pel·lícula en català, poder descobrir on es fa.

Moltes vegades m'he sentit foraster al meu país quan he buscat una sala de cinema on pogués portar els meus fills a veure una pel·lícula en català. Bé, doncs aquesta llei posa els instruments, posa les bases perquè no em senti tan estranger al meu país. És una situació de discriminació, i qui no ho vulgui veure no ho reconeix. I, per tant, aquesta llei busca la fórmula d'arribar a la igualtat, arribar a la igualtat d'oportunitats per a tothom, perquè ningú es pugui sentir, cap català, cap ciutadà d'aquest país es pugui sentir estranger al seu país quan es tracta de poder anar al cinema. I en aquest sentit espero, doncs, que el GPS sigui per a altres oportunitats en el futur, gràcies a aquesta llei.

És una llei que no margina ningú, i en l'àmbit lingüístic menys, perquè el que acaba generant és una progressió per arribar a la igualtat, a poder escollir versió original, i si hi ha doblatge, poder escollir en català o en castellà. I aquesta és la realitat. Qui vulgui anar més enllà és que, en definitiva, el que té és un sentiment de contrarietat contra el que és la normalitat i el dret a decidir i el dret a escollir la llengua amb què es vol veure i es vol gaudir del cinema.

En aquests moments només el 3 per cent del cinema que es projecta a Catalunya és en català. Es tracta, doncs, d'acabar amb aquesta situació de discriminació. Es tracta de fer un salt endavant i un canvi de tendència, com he dit al principi. Un canvi de tendència equiparable segurament al que va representar –i important per a aquest país– la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio, les emissores de la Generalitat de Catalunya, el que va significar per a la normalitat de la llengua. Doncs aquesta llei també significa un canvi de tendència, i és un impuls important a la normalitat cultural i lingüística de Catalunya.

És una llei progressiva, és evident; no entra en vigor immediatament, tindrà una fase d'adequació durant la seva entrada en vigor –una progressivitat de cinc anys. Però entenem que amb aquesta llei tothom hi surt guanyant, ningú hi perd. Però avui posem una pedra més a la construcció de la normalització cultural i lingüística

del nostre país. Però sobretot hi guanya la cultura. Hi guanya la cultura perquè creem les condicions de possibilitat perquè tothom tingui accés a la cultura, i en aquest cas en l'àmbit de la cinematografia. Hi guanya tothom. Hi guanyen els productors. Hi guanya qui, en definitiva, vol fer cinema i el vol fer de qualitat i vol tenir els mateixos canals de distribució que les grans produccions de Hollywood. Hi guanya la cultura en l'àmbit territorial: tota la part del país pot arribar a tenir accés al cinema independent i europeu. Hi guanya també la fórmula del pluralisme cultural: el dirigisme que ens marca Hollywood és, en definitiva, empobridor, retalla mentalitats, retalla diferents àmbits, i, per tant, aquí tenim la possibilitat d'enriquir culturalment i de generar aquestes condicions de possibilitat. I també hi guanya la indústria, perquè creem les condicions que des del Govern de Catalunya, de forma eficient..., es creen les condicions per poder desenvolupar una indústria del cinema competent i amb possibilitats.

Sabem que no és un moment fàcil, que la crisi econòmica no ens ho posarà fàcil, però el guany és per a tothom. En aquesta llei no hi haurà ni guanyadors ni perdedors, i comprendran vostès que el dia és prou important com per no entrar en –si se'm permet– ni respondre misèries partidistes. Avui el que toca és reconèixer una llei important, una llei que fixa i ancora el cinema català, la cultura catalana en una posició d'igualtat respecte a les altres cultures d'Europa, respecte a les altres cultures de l'Estat. Entenem i comprenem que hi hagi reticències, perquè aquest és, com deia al principi, un pas valent; és un pas que significa canviar el marc, és un canvi de tendència, i això moltes vegades topa amb la resistència al canvi. I la resistència al canvi es pot encobrir de moltes maneres: es pot encobrir amb lliure mercat, es pot encobrir buscant problemes econòmics, es pot encobrir buscant amb l'excusa de la prudència, però, en definitiva, el canvi era necessari. I nosaltres hem avalat el canvi en aquest àmbit.

L'agraïment, doncs, començant per la relatora, la Maria Mercè Roca, als ponents que han fet la llei, l'agraïment per part del Grup d'Esquerra Republicana al Govern, al departament, a l'esforç, la complicitat de tots aquells que han treballat favorablement per la llei. I dir també que aquesta llei, com els deia, és un orgull, com a president del Grup d'Esquerra Republicana, perquè té i representa un esforç a favor de la cultura; de la cultura catalana, sí, però també de la cultura europea, de la cultura independent. No ens quedem només amb la cultura catalana, aquesta és una llei que genera oportunitats i pluralisme, i aquest és un aspecte important.

Voldria referir-me, finalment, a les esmenes. No acceptarem esmenes, ja ho ha avançat el portaveu del Grup Socialistes. I no les acceptarem perquè bona part de les esmenes al que van és a igualar la llei. La voluntat és deixar a mans d'un reglament hipotètic el que pugui passar, les condicions perquè es pugui desenvolupar la llei. Nosaltres entenem que amb el tràmit, amb la discussió parlamentària, amb el diàleg que s'ha produït la llei ha quedat ben enfortida, ha quedat ben encaixada, és raonable, i és una llei que és un instrument molt útil per poder treballar. I, per tant, en aquest sentit nosaltres no acceptarem esmenes; sí que introduïrem les esmenes

tècniques que el Consell de Garanties ha aportat i que recollirem.

Només una reflexió final. Avui els grups del Govern, evidentment, votaran favorablement la llei, també ho farà el primer grup de l'oposició; jo ho vull agrair. Ja he dit que no era el dia ni era el moment per a misèries partidistes; és el moment que és, un moment difícil per a aquesta cambra i per a aquest país. Però avui fem un pas endavant a favor de la normalitat cultural i democràtica del nostre país, i, més enllà de retrets, del que ens hem de congratular és que aquesta cambra ha fet de la política un instrument útil. A vegades hi ha resistència que la política prengui decisions, que la política intervingui; doncs miri, avui la política hi intervé, i la política és un instrument de la majoria per transformar la realitat, i avui l'estem transformant. Hi ha qui preferiria que la política no intervingués, que la política se'n quedés al marge; hi han altres mitjans –les grans corporacions, el gran poder econòmic, el gran poder mediàtic. Són maneres de veure el món. Nosaltres creiem en la política, i avui aquí ens hem de congratular perquè la política és un instrument útil, al servei de la indústria cinematogràfica, de la indústria cultural en general, al servei de la cultura, de la cultura catalana, de la cultura europea, però sobretot també al servei de la llengua, de la llengua i de la cultura del país.

Avui la política és útil, i ens hem de congratular i ens hem de felicitar per l'aprovació d'una llei tan important que reforçarà el sector i farà del cinema català un cinema cada cop més reconegut internacionalment, la punta de llança de la nostra cultura.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, agrair també al públic que ens acompanya avui, també de la banda del departament. Senyor conseller, bon dia, gràcies per les seves explicacions. Vostès saben molt bé, és *vox populi*, que nosaltres hem demanat que es posposés el debat d'aquesta llei, que ens semblava interessant perquè encara tenim una sentència al Tribunal Constitucional que ha de garantir que l'Estatut d'una part dels catalans sigui l'Estatut de tots els catalans –això és el que ha de garantir. Encara que no en coneixem els fonaments jurídics, alguns dels articles en què es fonamenta aquesta llei estan afectats per aquests fonaments jurídics que encara no coneixem, i, per tant, a nosaltres ens semblava prudent, i amb molta prudència, esperar. És el que ens semblava, i, per tant, posposar aquest punt de l'ordre del dia.

I ja els anuncio que el nostre grup presentarà una proposició de llei en aquest Parlament perquè totes les lleis que hem aprovat i que estem aprovant i que aprovarem durant aquesta legislatura s'adeqüin al marc constituïcio-

nal vigent, que és el que tenim davant de la sentència del Tribunal Constitucional.

Senyores diputades i senyors diputats, jo agraeixo a la relatora la seva explicació d'una crònica d'una llei anunciada. Nosaltres ja sabíem que..., miri, era una crònica d'una llei anunciada perquè el que era és i serà. És a dir, no ha canviat gaire la llei; han canviat alguns aspectes mínims, però el pal de paller, no?, allò de que sempre parlem, el pal de paller, els efectes... –jo em recordo que el senyor Vidal-Quadras sempre deia: «Però què és això del “pal de paller”?», no?, que sempre utilitzem aquesta expressió, «què és això del “pal de paller”?» Doncs, el pal de paller d'aquesta llei, que era l'article 18, en l'àmbit lingüístic, això no ha variat gens ni mica –gens ni mica–, hi ha hagut el diàleg necessari.

Miri, algú ens ha dit: «Jo tenia un encàrrec perquè aquesta llei fos una llei bona per al país.» L'altre ens parlava d'un «servei a la llengua». Miri, l'obsessió d'aquest diputat ha estat que aquesta llei fos bona per al sector, per al cinema. Després, el país, cadascú se'l configura com vulgui; la llengua, cadascú se la configura com vulgui. Perquè estem en un país on la identitat personal, la llibertat personal ha d'estar per sobre de les construccions identitàries col·lectives que algú vulgui imposar des del Govern. I això el nostre grup ho té molt clar, i, per tant, per sobre del país i per sobre de les llengües hi ha les persones, hi ha el sector.

Miri, jo quan parlo d'una llei, faig referència a una llei, sempre tinc la «mania», si em permeten l'expressió, la mania de tractar tres temes: quins són els problemes del sector... Segon punt: home, intentem solucionar els problemes que té el sector i no crear-ne de nous. I, tercer punt, ho fem amb el diàleg amb el sector. Perquè, a l'hora de construir la societat, i això el catalanisme polític de debò..., la tradició catalana de sempre ha estat una tradició de la societat civil, del diàleg amb la societat civil, de no afectar amb un decret del Govern, amb una imposició del Govern, per moltes majories que sigui, una societat civil que ha estat treballant a casa nostra durant molt temps. D'això n'hem parlat a bastament, n'hem parlat en l'àmbit social, n'hem parlat en l'àmbit educatiu, i també n'hem de parlar en l'àmbit cultural i l'àmbit empresarial.

Problemes del sector? Senyor conseller, vostè no ha fet mai referència als problemes que pateix el sector. No és lògic que quan introduïm una llei del que hem de parlar primer és quina és la situació d'aquest sector? Un sector que ha perdut 18,5 milions d'euros de facturació, un sector que ha tancat a Catalunya quinze pantalles, un sector que..., actualment la quota de cinema català és del 8,7 per cent, que, unit al 4,6 per cent de la resta de l'Estat, fa un 13,3 per cent, molt pobre comparat amb altres països, per exemple França –molt pobre. Aquesta és la realitat. I això havia de ser el debat que havíem de tenir: com ajudar el sector. En canvi, en comptes d'intentar ajudar el sector, el que hem fet és un enfrontament brutal amb el sector. Diu: «Jo m'he reunit moltes vegades amb ell i hi he parlat.» Sí, però una cosa és parlar i una altra cosa és no fer ni cas. I al sector no se li ha fet ni cas.

Les prudències. Mirin, tots vostès tenen una professió –suposo, la majoria–, tots nosaltres tenim una professió, i sabem com hem d'exercir la nostra professió. Els empresaris del cinema saben com exercir la seva professió, i no els hem de donar des d'aquest Parlament lliçons, a ningú, de com han d'exercir el seu negoci. I jo parlo de llibertat d'empresa? Sí, parlem de llibertat d'empresa. I el nostre partit defensa la llibertat d'empresa? Sí, defensa la llibertat d'empresa, perquè on hi ha llibertat d'empresa hi han llibertats –i després m'hi referiré, com estem creant un sistema absolutament intervencionista.

Solucionar problemes i no crear-ne. L'article 18, senyores diputades i senyors diputats, crea problemes on no n'hi ha; no en soluciona cap i crea problemes on no n'hi ha. Sempre ens acusen –i després parlarà el representant del Grup Mixt– al Grup Mixt i al Partit Popular d'estar obsessionats per la llengua. Abans sentia el senyor diputat socialista, que deia: «Vostès tenen al·lèrgia...», no sé si ho diré exactament –una paraula molt forta, per cert, eh?, molt forta, i fins i tot ofensiva, però jo sé que no ho ha dit amb aquest to, però vostè entengui que jo, com a català i com a catalanoparlant, em puc sentir ofès, però jo ja sé que vostè no ho ha dit en aquest sentit–, diu: «Al·lèrgia a tot el que signifiqui la normalització del català, mesures per normalitzar el català.» No, nosaltres tenim al·lèrgia a tot el que signifiqui treure llibertats per als catalans i les catalanes en l'ús de la seva llengua; a això és al que sentim al·lèrgia nosaltres.

Però, com ens poden donar, vostès, lliçons de llibertat lingüística, quan a l'Administració pública vostès estan negant les llibertats lingüístiques dels catalans i les catalanes? Vostès parlen de les llibertats del cinema i després, quan un pare vol escolaritzar el seu fill en castellà, vostès li neguen aquesta llibertat! Com es pot pujar en aquesta tribuna a parlar de llibertats lingüístiques imposant al sector privat...?, quan el sector públic, que és el primer que ha de garantir el bilingüisme –el primer que ha de garantir el bilingüisme–, no ho fa. No es pot pujar en aquesta tribuna a parlar de llibertats quan se'ls està negant a moltes famílies escolaritzar els seus fills en la llengua que volen. Nosaltres no defensem ni el català ni el castellà; defensem la llibertat dels ciutadans i la llibertat de les ciutadanes i les llibertats del sector.

I, miri, n'hi poso un exemple, fixi's, n'hi poso un exemple. Vostè agafi qualsevol diari d'avui, agafin qualsevol diari, qualsevol dels que estem aquí, i mirin la secció de teatre i veuran que el 15 per cent –el 15 per cent– de les sessions de teatre que avui es fan a Catalunya es fan en castellà. Vostès creuen que el Partit Popular de Catalunya presentarà en aquesta tribuna, presentarà en aquest Parlament una proposta, una proposició de llei per garantir que el 50 per cent de les obres de teatre siguin en català i el 50 per cent en castellà? No ho farem, per lògica, perquè nosaltres no els volem dir als empresaris de teatre en què han de programar les seves sessions de teatre. Per lògica, perquè nosaltres defensem la llibertat d'empresa. Si vostès estan tan convençuts que això, aquesta llei, l'hem de fer per garantir aquest dret de les persones... I abans el senyor Puigcercós ens deia: «Oh, és que, clar, jo, els que tenim fills hem d'utilitzar el GPS per trobar una obra de cinema en català.» Doncs, els que tenen fills han d'utilitzar el GPS per trobar una

obra de teatre en castellà també. Llavors, vostès, amb aquesta lògica... (*Veus de fons.*) Sí, sí, vostè vagi a Girona i veurà que no hi ha cap obra de teatre en castellà. Per tant, què hem de fer?, n'hem de garantir amb una llei el 50 per cent? Amb la seva lògica sí que l'hauríem de garantir; amb la nostra lògica, que és coherència –coherència–, pensem que no.

I fixi's quina és l'obsessió... –i això és un tema que ja li vaig comentar a la senyora Camats, me'n recordo, a l'inici del debat–, quina és l'obsessió, el grau d'obsessió lingüística que vostès, a nosaltres, ens fan referència. Diu: «Sempre estan parlant de l'obsessió lingüística.» Doncs, miri, les multes que estem posant aquí són màximes per incompliment de la quota lingüística –50.2.b, lingüística–, són un màxim de 75.000 euros. Quin és el màxim, per exemple, per maltractament d'animals? Trenta mil euros. Quin és el màxim per abocador de residus il·legals? Tres mil euros. És a dir que en el seu imaginari col·lectiu no ser patriota costa molt més que maltractar un animal. Aquesta és la realitat de l'obsessió lingüística –aquesta és la realitat de l'obsessió lingüística d'aquesta llei.

I fixi's quin és aquest grau d'intervencionisme..., fixi's quin és aquest grau d'intervencionisme que aconseguim amb aquesta llei. Un pobre empresari que vol posar un cinema..., fixi's, va aquí el senyor conseller, va allà, mira, i si el rètol no està en català, multa; si no atén en català, multa; si la pel·lícula, el 50..., no està en català, multa. Aquest és el grau que estem introduint amb aquesta llei, amb un grau d'intervencionisme que a nosaltres ens sembla molt preocupant. Fixi's, parlem d'intervencionisme, sí, parlem d'intervencionisme, per descomptat. Cinquanta per cent de les còpies han de ser en català, 25 per cent han de ser d'obres europees –les obres europees, que moltes d'elles estan excusades d'aquest doblatge al català i moltes d'elles són obres espanyoles. Fixi's, en un bon any, on el 25 per cent pugui ser de cinema europeu i de cinema sobretot espanyol, català i espanyol, estem parlant que el sector estarà intervingut en un 75 per cent del seu producte, el sector del cinema a Catalunya l'estem intervenint en un 75 per cent del producte.

Volien més exemples, senyories, de quin és el grau d'intervencionisme d'aquesta llei? Els els donaré encantat. Mirin, article 18.3.b: com farem aquesta planificació lingüística? Doncs, mirin, molt fàcil: «Reglamentàriament s'han de desenvolupar les previsions dels apartats anteriors», i, en concret, s'han de determinar: «b) Les mesures per garantir l'equilibri lingüístic en la distribució i l'exhibició de còpies per criteris de població, de territori, de presència en pantalla així com la seva publicitat.» Amb criteris de població i de territori. És que ni en els millors temps de la Unió Soviètica... Això és una planificació que ni en els millors temps de la Unió Soviètica. Això el que vol dir és que l'Administració planificarà on aniran les còpies, en quin lloc han d'anar, en quina sala s'han d'exhibir. Com li deia, ni en els millors temps de la Unió Soviètica.

Per tant, nosaltres estem absolutament en contra d'un procés de creació de sancions, d'un procés intervencionista, d'unes conseqüències que nosaltres pensem

que són nefastes. I vostès tenien una alternativa. Perquè vostès fan una trampa, com sempre la fan, és a dir, qui no estigui a favor d'això és un botifler gairebé, és un..., en contra de la pàtria, en contra del català. I ho hem sentit reiteradament en les diverses... (*Veus de fons.*) Sí, sí, és el tractament que ens sentim aquells catalans que no estem d'acord amb un sistema determinat i que som tan catalans com vostès. Doncs, això que ens sentim i que hem de sentir cada dia aquells que som liberals de veritat, liberals econòmics i també liberals quan parlem de temes patriòtics –som liberals de veritat–, això..., vostès tenien alternativa. Perquè ningú, cap grup d'aquesta cambra els ha dit que no vol un augment del català al cinema; en això hem coincidit tots. No pot ser que a Catalunya només el 3 per cent de les còpies es distribueixin en català. Això no pot ser.

També és certa una cosa: el 3 per cent ve d'un decret de l'any 98, un decret de l'any 98 de Convergència i Unió que va voler imposar les mateixes mesures, que els socialistes els van dir que on anaven... Perquè, senyor Balcells, memòria històrica –la memòria històrica no només és del 39 o del 76, també és de l'any 98–, memòria històrica: el senyor Dalmau en aquest Ple del Parlament ens deia que on anaven els de Convergència i Unió intentant imposar quotes, l'any 98. I el que van aconseguir amb això és que avui en dia, doncs, el que ens ha deixat Convergència i Unió és aquest 3 per cent; en aquest cas el 3 per cent de les còpies –3 per cent. Això és el que tenim actualment.

La pregunta que ens fem des del Partit Popular de Catalunya és: hem de reeditar les fórmules fracassades que ens van portar que actualment tinguem un 3 per cent? I algú em diu: «Home, senyor diputat, què vol dir “fórmules fracassades”?» Doncs, molt fàcil: vostè, senyor conseller, sap que..., i abans parlaven: «la manera catalana de veure el món», no?, algú deia: «la manera catalana de veure el món i d'interpretar el món», com si tinguéssim aquí un ADN diferent. No, escolti, doncs, cadascú interpreta el món com vol, eh? «La manera catalana d'interpretar el món.» Vostè sap que hi ha hagut reticències importants de part de la Unió Europea, vostè sap que hi ha hagut reticències importants de l'Estat i vostè sap, senyor conseller –i, si no, que li ho expliqui el senyor president de la Generalitat–, que hi ha hagut reticències importants per part dels Estats Units.

I aquí podem fer dues coses: o fer el discurs antiamericà que hem sentit abans, no?, això que Hollywood quasi ens estreny mentalment, un discurs molt antiamericà que pot tenir el seu públic però que nosaltres creiem que no és prudent, podem fer el discurs antiespanyol, aquest Estat que ens «agobia» i ens oprimeix absolutament, perquè tothom sap que la Catalunya de l'any 2010 té, doncs, restringides les seves llibertats i la gent aquí no pot parlar el que vol ni pot fer res absolutament, o podem fer un discurs sensat.

Vostè sap perfectament, senyor conseller, que la Direcció General de Mercat Interior de la Unió Europea ha fet un requeriment a la Generalitat de Catalunya, que ha de contestar abans del 5 de juliol, perquè veu amb preocupació que aquesta llei pot afectar... (*veus de fons*), pot afectar... –home, i tant, i tant; home, si vol li

ho ensenyo, és que no cal—, que aquesta llei pot afectar la competència entre països interns. Vostè això ho sap i no n'ha dit re. Vostè sap que la Direcció General de Comerç de la Unió Europea ha fet un requeriment a l'Estat espanyol perquè expliqui quin és l'abast d'aquesta llei, perquè creu que pot entrar en contradiccions amb la llibertat del comerç a nivell internacional, sobretot en les representacions de l'OMC. I que el senyor Alfredo Bonet va escriure el 16 de juny a la Generalitat de Catalunya, al senyor Isafas Táboas, per demanar-li explicacions. Per cert, el senyor Bonet, secretari de Comerç, i Isafas Táboas —que era quan el senyor Montilla era ministre d'Indústria a Madrid, el senyor Isafas Táboas era secretari al ministeri—, que són els que van negociar precisament a l'àmbit de l'OMC..., que van treure de les discussions de l'OMC aquest punt.

Per tant, li ho ha dit tothom. Li ho ha dit el sector, li han ofert alternatives per augmentar... Una alternativa que li deia: «Escolti, amb les cinquanta còpies més venudes» —«més venudes»..., més distribuïdes, més vistes—, «fem un 65 per cent de la quota.» Arribant a això, arribaríem en un any al 35 per cent. Per què han dit que no? Perquè havien de fer, com algú deia, electoralisme.

Per tant, nosaltres no podem assumir aquestes fórmules fracassades, no les podem assumir. No podem assumir anar —i amb això acabo, senyor president— en contra dels nostres principis, de la llibertat d'empresa, de les llibertats dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I creiem, lamentant-ho molt, senyor conseller, que hem perdut una oportunitat d'or per al sector del cinema a Catalunya.

Gràcies, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Volem començar la nostra intervenció també amb agraïments, com han fet altres portaveus, i amb salutacions a la gent del públic que avui ens acompanya en l'aprovació d'aquesta llei, que certament ha tingut un recorregut intens —no llarg, però sí intens— en tot el seu debat. I volem començar amb els agraïments als nostres companys de ponència, a tots ells: al senyor Cuminal; a la relatora de la ponència, la il·lustre Maria Mercè Roca, que certament ens ha aplegat però amb tota la suavitat que caracteritza la seva manera de fer; a en Josep Maria Balcells, al Rafa López i a la Carmen de Rivera. Volia donar les gràcies també al lletrat, que en aquesta comissió ha estat certament un..., no sé si dir «ponent més», perquè no ens permet dir-ho el Reglament, però en tot cas la seva creativitat, la seva tasca d'assistència i de suport ens ha servit certament, així com les seves tasques de recerca, de contrast i, com deia, de creació, a vegades. També agraïments a la gestora, que ens ha anat acompanyant. Molt especialment també a tots i cadascun dels compareixents que van venir durant tota la llei, perquè fins i tot

amb discrepàncies, amb polèmiques, amb visions molt diferents, crec que tothom va treballar moltíssim per fer les intervencions que vàrem tenir en el Parlament; tots ells ens van aportar coneixement o perspectives i visions, i certament ens han ajudat moltíssim, aquestes compareixences, a acabar de completar la llei i a fer-ne un millor text. Vull agrair també al departament tot el suport que hem tingut al llarg de tot el tràmit de la llei; certament hi hem treballat. I, si m'ho permeten, des del meu grup parlamentari donar les gràcies també a l'àmbit de cultura, i molt especialment al seu responsable, el Pep Altaíó, un company infatigable a l'hora d'acompanyar, en aquest trànsit d'aquesta llei i d'altres, aquesta diputada com a mínim.

Tot plegat ens ha permès —o m'ha permès, si m'ho permeten— aprendre una mica més de lleis, i, sobretot, aprendre una mica més de cinema i del cinema que es fa en el nostre país.

La primera de les preguntes que volíem respondre és si ens calia aquesta llei i si era oportú fer-la. El conseller es feia la mateixa pregunta en iniciar el seu debat i, certament, ara sí que tocava una llei de cinema a Catalunya. Tenim altres lleis que regulen, i que hem aprovat en el Parlament, el sector audiovisual tangencialment: la mateixa Llei de l'audiovisual; la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans, que hi té algun efecte; la Llei del CAC fins i tot, o la mateixa Llei de política lingüística en algun precepte afecta el que és el cinema o la creació audiovisual a Catalunya. Però aquesta és la primera que aglutina en un sol text el que han de ser les polítiques i els objectius adreçats a un sector que, ja s'ha dit, és estratègic en el país, com és el sector cinematogràfic.

I aborda el sector en la doble i necessària vessant i dimensió que, des del nostre Grup Parlamentari, des d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa, creiem que havia de tenir la llei, i reclamàvem que la tingués la llei, que és la vessant cultural —impreescindible, perquè parlem de cultura—, però també la vessant industrial, perquè aquesta és una llei de cultura, però és també una llei d'un sector industrial important a Catalunya.

És una llei industrial certament, perquè regula un sector productiu que té tot el potencial a casa nostra, però que ara està patint, ja s'ha dit, amb duresa els efectes de la crisi. Les sales de cinema pateixen, però també pateixen les empreses productores que veuen que l'escassetat de recursos avui no els deixa fer les pel·lícules que volen, que creuen que cal fer, les que fins ara podien impulsar i les que com a societat també volem i reclamem i necessitem que facin.

La llei regula la producció, la distribució i l'exhibició d'obres audiovisuals, la seva protecció com a patrimoni present, del passat i per oferir-lo al futur, i també la internacionalització de les obres. Crea fins a cinc fons públics de foment, tot i que s'ha renunciat a la taxa que hauria pogut, precisament, nodrir aquests fons.

I en el text fins i tot s'estableix, a la disposició addicional tercera, el compromís que el Govern abans d'un any pugui fer un informe per la millora de la qualitat, les garanties i l'ocupació dels treballadors i treballadores

del sector. Perquè aquest, hi insistim, és un sector industrial important a casa nostra.

Però és també una llei cultural, ja ho hem dit; ho és quan intenta bastir un vincle avui encara massa feble entre educació i cinema, i quan hi dedica una part específica en el text; quan reconeix i impulsa el paper dels cineclubs; quan discrimina positivament el cinema d'aquí, el que es fa aquí amb gent d'aquí o des d'aquí, perquè forma part del nostre paisatge cultural; quan reconeix la necessitat de preservar la llibertat artística i de creació o la difusió i preservació del patrimoni audiovisual; quan garanteix, per exemple, l'accés a les pel·lícules en català a les sales. Però en una cosa poder no hem sigut prou agosarats: la veritable aposta cultural de la llei hauria estat segurament garantir l'obra cinematogràfica tal com és creada.

Ens ho van dir els actors i les actrius, els que van comparèixer, també les associacions de productors, els promotors dels festivals i els dels cineclubs –i segurament em deixo algú altre que també va anar en la mateixa direcció–: «Si la pel·lícula és un tot, no podem escatimar la veu en la seva versió original.» Certament, la llei no priva que es faci més versió original. De fet, hi basteix circuits per poder-la promocionar, i tant es parla de doblatge com de subtitulació quan es parla de garanties lingüístiques, per exemple. Però hem perdut tots col·lectivament una oportunitat, probablement, per donar un impuls més decidit a la versió original. Potser no en som encara capaços i ens falta en això una nova transició.

Per il·lustrar-ho, siguem honestos amb els nostres mateixos artistes –amb els mateixos artistes–, quan en Woody Allen el veiem a Catalunya, quan el sentim a les nostres pantalles és diferent del que veiem a la resta del món, probablement és fins i tot més poruc, més vulnerable que l'original, «més desenfocat», que diria ell mateix. Perquè és fruit, també, la creació d'aquest personatge, d'un excel·lent actor de casa nostra que és qui el dobla i que aquí amb la seva veu també l'interpreta. No és l'original.

Ens queda pendent, per tant, fer aquest pas decidit per la versió tal com es fa l'obra, que és obra cultural. El camí, però, està apuntat en la llei, i ho sentíem en intervencions anteriors, s'apunta i s'obre una possibilitat perquè s'estengui i es dimensioni molt més aquesta versió original.

La indústria i la cultura, per tant, estan presents en la llei, i ens permetia fer un debat i un treball d'abast important. Per això ens hauria agradat un debat més normal sobre la Llei del cinema de Catalunya, més de país normal que es planteja la regulació d'un sector industrial i cultural important de la creació, on poder parlar dels reptes del sector, de les necessàries complicitats entre polítiques públiques i mitjans públics amb el sector privat, i confrontar-hi aquí el models, de les necessitats que comporten els nous formats de producció i de distribució o dels riscos que poden suposar –la gent ens alertava que necessitàvem regular més en la pirateria, per exemple–, del sistema de fons de creació i si són el model adequat per donar suport a les produccions.

Però tot això que ocupa cinquanta-dos dels cinquanta-tres articles de la llei no ha estat possible. No ha pogut ser el centre del debat polític, ni mediàtic, ni legislatiu, perquè ho ha estat l'article 18. Perquè regular el que és normal en qualsevol societat, que és l'accés a les obres cinematogràfiques en la llengua pròpia, o a triar-la, a Catalunya fins ara ha estat impossible. I, quan s'ha abordat, a partir d'aquesta llei, ha generat el conflicte. Allò que és objecte de regulació en un article el Partit Popular i el Grup Mixt n'han fet el conflicte, i avui ens semblava que fins i tot Convergència i Unió. Probablement no ens hauria d'estranyar per part dels seus grups, si fins i tot vostès fan un problema a l'acatar el que el poble de Catalunya vota per majoria a l'aprovar l'Estatut. I no han parat fins que han aconseguit malmetre i mutilar el text, això sí, amb l'ajuda còmplice del Tribunal Constitucional.

Al centre del debat hem tingut, doncs, les quotes lingüístiques d'exhibició i distribució. I és precisament aquest aspecte dels condicionaments de l'exhibició en sala el que pot haver limitat en alguns aspectes la potència de la mateixa llei. Perquè les sales de cinema avui han deixat de ser l'únic equipament on es gaudeix d'estrenes i de pel·lícules. És cert que cap de les altres finestres, com n'anomena el sector, tal com se les anomena, deia, són comparables a una sala de cinema i la litúrgia de la cua, comprar l'entrada, comprar les crispates qui vulgui, la butaca, la llum que s'apaga... Jo reconec que prefereixo el cine al cinema; però, alhora, és impossible negar la potència i la rapidesa amb què els altres formats de visionat guanyen espectadors, especialment entre la gent més jove. Ja no són noves tecnologies, és tecnologia plenament a l'abast. I, tal com hem concebut la llei catalana, no podem adaptar del tot alguns dels paràmetres de l'exhibició en els cinemes que hem establert en el visionat en els nous formats. I això certament ho haurem de revisar.

La feina de la ponència ha millorat el text en aquests aspectes, també és cert. Fruit de les compareixences ens vàrem sentir dir que la llei era antiga i que havíem, si m'ho permeten, de posar-nos les piles i modernitzar-la, que pensava massa en el format analògic... I s'han anat corregint al llarg de tota la llei alguns d'aquests aspectes.

També s'ha treballat per adequar rigorosament el text a la realitat europea. Ara hi feia referència el Grup Popular que, si fins ara s'agafava a la Constitució per malmetre l'Estatut, ara s'agafa als textos europeus per malmetre la Llei del cinema. No només a la normativa comunitària ens hem intentat adreçar –i aquí vull destacar el paper del lletrat–, sinó també a la realitat d'una indústria que és internacional o no és, i que, per tant, té en les coproduccions una necessitat real per existir. I d'aquesta manera s'han eliminat alguns dels criteris i condicionants que limitaven l'accés a fons de foment a la producció, per exemple.

La llei recull la demanda de sumar esforços públics i privats, ho fa a l'impulsar una xarxa de sales concertades que tindran suport per oferir aquell cinema que sovint ni arriba a les pantalles o a la sinergia que s'ha de crear a partir del que dèiem l'acord marc entre la

corporació catalana i el Govern a través de diferents departaments per coordinar les polítiques públiques. Des d'Iniciativa i Esquerra Unida hem volgut creure que aquest acord marc no és més que el primer pas o la llavor cap al que podria ser una agència o un centre nacional del cinema i de l'audiovisual a casa nostra i que a la llarga pugui tenir no només més membres, més participants del sector en aquest acord marc, en aquesta agència, sinó sobretot més capacitats per potenciar i difondre el cinema en aquest petit però cinèfil país que és el nostre.

Sobre les esmenes i abans d'acabar, amb la mateixa voluntat de garantir aquestes millores en el text hem volgut presentar les esmenes subsegüents al Consell de Garanties Estatutàries, i és per això que conjuntament els grups de Govern hem presentat aquest seguit d'esmenes, per fer-ho també més entenedor i acomplim les recomanacions que el mateix consell ens feia.

Sobre les esmenes del Partit Popular i el Grup Mixt..., escolti, són molt lògiques i conseqüents amb els que..., vostè ja ho sap, per això no cal que m'escolti, són lògiques i conseqüents amb el que vostès han estat discutint i dient durant tot el debat de la llei. Vostès no volen quotes. I, per tant, nosaltres també serem conseqüents amb el que farem i no els votarem cap ni una de les seves esmenes.

Senyor López, vostè ha fet el mateix discurs, em fa l'efecte, que el 10 de febrer. Jo en tenia notes, vostè també, i algunes coses m'han sonat repetides. Per tant, jo li contestaré el mateix: el seu respecte a la llibertat s'acaba quan votem en referèndum l'Estatut de Catalunya els catalans, i el seu respecte o la seva crítica a l'intervencionisme s'acaba quan amb diner públic s'ha de salvar el sistema financer. Per tant, ni el seu respecte a la llibertat, ni la seva crítica a l'intervencionisme avui ens mereixen més abast.

I sobre les esmenes de Convergència i Unió..., tenim una mica la sensació, senyor Cuminal, que juguen a amagar la poteta. No sabia ben bé quina expressió trobar, si dir-li allò que «per fer una truita s'han de trencar ous», senyor Cuminal. I, per tant, per fer una llei que arrisca, que aposta, que fa un pas endavant, hi ha algunes coses a què s'ha de dir que no o que s'ha de dir «fins aquí». I vostès han jugat..., tinc la sensació –i potser m'equivoco, ho faig sovint– que durant tot el trajecte de la llei han jugat a dir que sí a tothom i a contentar a tothom, a quedar bé amb tothom. I això, a vegades, no pot ser. Avui ha perdut una oportunitat d'entendre això i de ser generós a més a més, perquè ens diu que..., pràcticament ens ofereix el suport del seu grup parlamentari. Miri, aquesta llei no el necessita el suport del seu grup parlamentari per tirar endavant. Que en siguin conscients. El té, benvingut sigui! Però el país, la defensa del país, d'aquesta llei, de la llengua, del cinema, de la cultura, fa anys que estem demostrant que no és patrimoni de ningú, i vostès farien bé d'aprendre-ho, com a mínim ni que sigui a finals de legislatura.

I, finalment, podem recórrer com fa el mateix preàmbul a les declaracions de la UNESCO o a les comunicacions de la Comissió Europea per defensar la necessitat d'una diversitat cultural i lingüística també en matèria

cinematogràfica i audiovisual. L'èmfasi que aquestes institucions gens sospitoses de ser nacionalistes posen en el paper que aquestes obres que veiem al cinema o al portàtil tenen per conformar la nostra identitat i identitats comunes. I, per tant, l'èmfasi que posen en la necessitat que els governs preservin, protegeixin i fomentin la mateixa cinematografia. Però no cal anar a Brussel·les o a París a buscar arguments per defensar el que hem de poder construir en el nostre mateix paisatge cultural.

Em serveix l'exemple d'en Jaume Cabré, i amb això vull acabar, l'autor de *Les veus del Pamano* i recent Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. A l'acta d'entrega del premi, ara fa unes setmanes, la seva traductora a l'alemany recordava una crítica al seu país sobre l'obra, on es comparava Torena, la Torena de Cabré, amb el petit poble del Pallars on transcorre la història amb el de Macondo de García Márquez, on transcorren les generacions de la família Buendía. La Torena on transcorren les aigües del Pamano, però també les vides castigades per la guerra i el feixisme és un petit món local, molt nostre, molt de la nostra història recent, molt del Pallars, molt de la vida de les nostres àvies probablement; molt nostre, molt del nostre paisatge. Però, alhora, la història és prou universal perquè arreu del món avui s'estigui llegint, s'estigui veient, s'estigui escoltant i s'hi estigui plorant. No cal dir que, tant la novella com la sèrie, s'estan venent i veient arreu del món. Ens deien que, recentment, a Xangai, per exemple, on es passa en català subtitulat en xinès. Sortosament el Tribunal Constitucional a Xangai no hi arriba.

L'aposta del nostre cinema pels nostres creadors i professionals és també l'aposta perquè expliquin històries a la seva manera...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...amb la nostra manera d'entendre el món –acabo, president–, per ajudar-nos a entendre'l, però també perquè el món ens entengui una mica més, que em sembla que falta ens fa. Que la llei, per tant, us ajudi a fer pel·lícules. Gent del cinema, continueu ajudant-nos a somiar, a pensar, a conèixer-nos i a construir els nostres imaginaris.

Gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt i posicionar-se respecte a les esmenes d'altres grups, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades i públic també que ens acompanya en aquesta sala, abans una portaveu que m'ha precedit deia que aquesta era la crònica d'una llei..., anunciada?

Si no m'equivoco, senyora Maria Mercè Roca? Doncs això és el que vostè pensa i el que pensa el tripartit. El que diuen aquells que cada dia aixequen la persiana dels cinemes, aquells que treballen al món del cinema –i ho deien en el seu informe–, és que això és *Crónica de una muerte anunciada*, no «Crònica d'una llei anunciada», no, *Crónica de una muerte anunciada; la muerte*, en aquest cas, del cinema i de molts treballadors que no tindran treball i de moltes sales que tancaran i de moltes pel·lícules que no podrem veure, tot i el seu antiamericanisme, els agradi o no, als ciutadans els agrada anar a triar, també amb llibertat, veure quina «pelli», independentment de la seva nacionalitat.

Per tant, aquesta és la llei –no ho diem nosaltres, ho diuen els exhibidors, que vostès han criticat, fins i tot, que facin vaga, nosaltres creiem que, de moment, s'ha de respectar que, ara, les empreses aquestes puguin fer aquesta vaga– que posarà l'estocada mortal –ho deien ells en el seu informe, els exhibidors, el sector, per a qui regulem–, deien que era l'estocada mortal en el cinema a Catalunya. Per tant, aquesta és *Crònica d'una mort anunciada*, d'una mort que veurem, lamentablement, en xifres i, després, parlarem de xifres.

I també és la llei de la imposició, no de les llibertats i la manca de democràcia, conseller. Jo ja sé que a vostè li agrada molt fer grans construccions, en aquest cas, de grans frases, de frases grandiloqüents, que manca democràcia, que hi havia una anomalia en el mercat. Amb aquesta llei, vostès, de mercat, no en poden donar lliçons, perquè, si alguna anomalia hi ha és imposar sancions de setanta-cinc mil euros per fer en una llengua o altra una pel·lícula en un exhibidor privat de cinema. Aquesta és, realment, una anomalia. Per tant, anomalia, al mercat, no; anomalia és aquesta llei i, a vostès, el mercat els importa ben poc, perquè, si els importés el mercat, aprendrien a escoltar el mercat i la gent que hi treballa i els que aixequen la persiana cada dia, no només en aquesta llei, en moltes altres que debatrem avui.

Però aquesta llei arriba –vostès ho obvien i, després, en parlarem també–, justament, després d'una sentència. Jo no sé si vostès han llegit la premsa, aquests últims dies, jo no ho sé, conseller. Han llegit vostès la premsa? Saben que hi ha una sentència que declara inconstitucionals catorze articles de l'Estatut i que en reinterpreta negativament vint-i-set, ho saben? Jo crec que sí que ho saben, els he vist a tothom fent declaracions i convocant manifestacions. Oi que ho saben? Doncs, si són persones sensates, el que han de fer és llegir el que tenim i esperar –esperar–, com a mínim, que puguem llegir el que diu per si aquesta llei es pot tramitar o no.

Ja sé que han fet quatre anys *oídos sordos* amb tot això i han anat construint un edifici. Però, miri..., vostès, amb l'Estatut, en definitiva, i amb aquesta llei, ja ho ha dit el senyor Puigcercós abans que ara, no és a l'hemicicle, ho ha dit molt clarament: «Davant d'aquesta sentència» –perdonin l'expressió, eh?, que és molt típica catalana– «pit i collons», eh?, davant d'aquesta sentència, «pit i collons».» Davant d'aquesta sentència, què fem? Seguir endavant, escolta'm, seguir endavant, no passa res. Sentència? És igual! Aquesta és la reacció pròpia del catalanisme polític, és a dir, tant és! El que digui

una sentència? És igual una sentència! Això és el que han fet vostès.

Però, clar, és que a l'estat de dret, de democràcia de què vostè parlava, la llei va lligada a la democràcia, senyor conseller, i tenim una sentència i vostès reaccionen com si no existís. Ciutadans ha estat l'únic grup que, ahir mateix, a la Mesa del Parlament va adreçar-se perquè aquest debat no es produís fins que puguem llegir els articles que queden afectats per la sentència, algun d'ells que afecta aquestes quotes lingüístiques que vostès volen posar a l'article 18.

Però què fan vostès de forma irresponsable, com a responsables polítics? Tirar endavant, com deia el senyor Puigcercós. Per què? Perquè som així, perquè no ens importa la llei ni la sentència, perquè ningú ens ha de dir què hem de fer. Aquesta és la reacció que vostès tenen. Doncs, miri, això és una irresponsabilitat que vostès han fet durant quatre anys.

Posaré un exemple, en aquest sentit, que crec que molts ciutadans tindran present. Vostès recorden la Llei de costes –la Llei de costes–, que hi havia gent que va construir edificis? Se'n recorden? A finals dels vuitanta hi va haver una llei que parlava que, a certs metres de la costa no es podia construir. Hi havia constructors pirates –hi havien constructors pirates– que, saltant-se la llei, van fer aquests edificis i que, després, va arribar, precisament, una llei i sentències posteriors i els van dir: «Vostès no poden construir a menys de dos-cents metres de la costa, vostès no poden seguir construint.» Què diuen, avui, el senyor Puigcercós i el senyor Montilla? «Nosaltres som els constructors pirates que, tot i que hi hagi una sentència i una llei, construïm i seguim construint.»

Vostès són uns constructors pirates, permetin-me la comparació, com feien, amb la Llei de costes, aquells constructors que, tot i tenir una norma que diu: «Vostès no poden construir», segueixen construint. Això és el que fan vostès, construir. I, a més, no construeixen, venen, a més, el pis, el decoren i cobren, és a dir, vostès, a més a més, van més enllà i diuen: «Seguirem, no acatarem.» Aquí, la senyora Simó, el senyor Puigcercós que, ara, feia cares..., sí, sí, vostès diuen que no acaten. Saben què diu el diccionari d'«acatar»? Què vol dir? Respecte i sotmetre's a la llei. Ho enteneu, no? D'acord. Llavors, els que no acaten, què són? Insubmisos, no? Molt bé. Ara, ser insubmisos i estar governant la Generalitat és fantàstic, és una cosa mai vista. Insubmisos des de la cadira de la Generalitat és una cosa tremenda, és a dir, «no respecto la llei, però la que m'atorga la cadira, sí, eh?», aquesta m'agrada; ara, aquesta altra no m'agrada.» És el que estan fent vostès, és increïble. Sí, sí, senyor Mòdol, és increïble el que vostès fan, governen amb insubmissió; diuen que no acaten les lleis, però volen les lleis que els donen la cadira. Escoltin-me, vagin vostès a la manifestació del dia 10, però deixin el Govern, deixin que governi gent sensata, raonable, que fa complir les lleis, no gent que se salta les lleis i que se les passa pel folre, que és el que estan fent vostès.

Per tant, tenim, avui, una llei que no hauria d'haver estat debatuda avui, s'hauria d'haver esperat, com a mínim, per moderació mínima, per sentit comú, al proper ple,

però vostès, com deia el senyor Puigcercós: «Pit i collons, endavant, som-hi i seguim construint l'edifici» – seguim construint l'edifici – «i m'és igual el que digui la llei aquesta o la sentència altra.» Doncs, vostès podran seguir a la Catalunya oficial i a la Catalunya virtual, però la realitat és molt dura.

Vostès han patit una derrota, una derrota de les seves tesis, de les tesis que deien aquí: «L'Estatut és plenament constitucional». Fins a la sacietat ho hem sentit en aquesta tribuna. Doncs, senyors, com alguns deiem, l'Estatut és parcialment inconstitucional, entre d'altres, alguns articles que afecten lleis com aquesta i la prudència hauria estat, com a mínim, per sentit comú i respecte als ciutadans, esperar, com a mínim, al debat d'aquí a dues setmanes, que tampoc passava re, conseller, per esperar dues setmanes, per tant, jo crec que hauria estat prudent. Ja sé que vostès han de fer gestos, han de fer manifestacions, han de dir que no acaten les sentències, però, home, una mica de serietat, que estem en un Parlament i que es fan lleis conforme a la llei i conforme al marc constitucional. Que no els agrada la Constitució ni Espanya, això que diuen, ara, «Adéu, Espanya»? Molt bé, vagin a les manifestacions, però «adéu, Espanya» vol dir deixar els càrrecs i deixar els autogovernos, que també són d'Espanya, eh?, perquè, aquí, el president de la Generalitat és el màxim responsable com a responsable ordinari de l'Estat a Catalunya. És molt fàcil ser representant de l'Estat i anar contra l'Estat. És fantàstic, és una cosa mai vista, només passa a Catalunya. Però vostès tenen marge suficient, perquè també és veritat que, des de l'Estat, el senyor Zapatero, doncs, mira cap a un altre costat. Aquesta és la realitat. Avui, tenim una llei –una llei– que pretén fer-se el desentès, no mirar, no escoltar el sector.

Vostès deien abans: «Aquesta és una llei en la que hem parlat amb tothom» –ho deia, em sembla, el senyor Balcells–; «ja s'ha parlat amb tothom.» Vostès hauran parlat, però d'escoltar, no..., no han escoltat gens. Parlar, hauran parlat, no sé si entre vostès o amb més gent, però escoltar, no han escoltat res.

Han vist vostès les xifres econòmiques? Han vist quantes empreses hauran de tancar? Han vist quants llocs de treball depenen d'aquesta llei? Quan premem el botonet, avui, aquí, estem enviant gent al carrer, eh? Quan premem el botonet, aquí, farem que algunes sales hagin de tancar, eh? Vostès en són conscients? Des d'aquesta oficialitat, són conscients que el botonet representa conseqüències econòmiques? Podem parlar, eh?, de l'Estatut, de la nació, de la crisi d'Estat, del que vostès vulguin, però són conscients que el botonet d'avui que premem té conseqüències econòmiques per a treballadors, autònoms i empresaris? En són conscients? Jo crec que els empresaris del sector en són molt conscients, perquè hauran de tancar alguns d'ells, ja ens ho han dit, que estan en una situació d'inestabilitat absoluta.

El sector, com vostè sap, conseller, i això ho ha dit un altre portaveu..., el que necessitava aquest sector del cinema, més que lleis de quotes i sancions, el que necessitava era ajuda i ajuda per poder finançar un canvi i un tràmit cap a la digitalització de les sales i ho vam

veure, ens van convidar, alguns no van voler venir. Ens van convidar els exhibidors a veure una pel·lícula en una sala amb digitalització ja de la sala i poder veure com es canviava d'idioma en funció de la demanda, però això vostès no ho volien, perquè, clar, no fos cas que la demanda no fos el 50 per cent, fos del 40, el 60 o el 20; vostès no ho volien. I vostès saben que cal una inversió de 40, 50 milions d'euros per canviar a aquesta digitalització i el que demanava aquest sector era ajuda, no directa, sinó ja de finançar, des de l'espai públic, fórmules per finançar aquest canvi de modernitzar la indústria, però vostès no volien això. El mateix membre de la conselleria que va venir a veure aquella pel·lícula va fer el ridícul, no va deixar parlar ni l'empresari que ens convidava a veure la pel·lícula, va ser ridícul, perquè vostès tenen una obsessió, aquí, que és que ha d'haver-hi una quota del 50 per cent.

Però, miri, abans s'ha parlat d'allèrgies i jo també tinc al·lèrgies –tinc al·lèrgies–, no m'he fet les proves aquest any, però tinc al·lèrgies, les conec les al·lèrgies, senyor Balcells, conec les al·lèrgies. Sap a què tinc al·lèrgia? Al cinisme. Tinc al·lèrgia al cinisme, no puc evitar-ho, és una al·lèrgia increïble (*remor de veus*), perquè, que el senyor conseller ens vingui a dir que parla d'igualtat i ha dit «el dret a poder veure les pel·lícules doblades al català», jo no he trobat encara a la Constitució aquest dret ni a l'Estatut, però, bé, «el dret a poder veure pel·lícules en català». Senyor conseller, que estem en una terra, que estem en una comunitat autònoma on no es pot estudiar en castellà ni en una sola escola pública i vostè diu: «Tinc dret a escollir la pel·lícula», perdoni... (*Remor de veus.*) No, sí, sí, ja ho saben vostès, no posin cares. Miri, senyor Puigcercós, ara que el tinc aquí, vostè parlava del GPS, abans... (*remor de veus*), vostè parlava del GPS, abans, jo li demanaré el seu GPS, perquè, en el meu, he estat buscant una escola, per al dia que tingui fills, educar-los en català, en castellà i en anglès i no l'he trobada. Per tant, deixi'm vostè el seu GPS, perquè, en el meu, no ho trobo, me'l deixa, el GPS, i buscaré: «escola trilingüe a Catalunya», potser em surt l'escola alemanya, també és veritat, però tothom no pot ni vol portar els seus fills a l'escola alemanya, els vol portar a una escola pública o concertada.

Per tant, lliçons morals de drets i de llibertats, poquetes, senyor Puigcercós, molt poquetes. Vostès que imposen, que sancionen, que no deixen, ni tan sols, que es pugui estudiar en les llengües oficials a Catalunya, ara, vostès vénen a parlar d'igualtat. Home, una mica de respecte pels pares que es trenquen les banyes per trobar una escola, que no la troben, ja li ho diré, a veure si el seu GPS el podem fer comú a tots els pares de Catalunya i busquem unes escoles públiques on s'estudiï en tres llengües.

Sap què passa? Que és que això és un exercici de cinisme i l'al·lèrgia al cinisme és aquesta, vostès no poden venir aquí a parlar d'igualtat, quan a l'espai públic, que és el que paguem tots, no consideren aquesta igualtat.

S'han llegit la sentència, per cert, en parlàvem abans, a la premsa, eh?, encara que sigui? Han llegit el que diu de la preferència de llengües? Han entès vostès que no hi han llengües de primera ni de segona, de preferents?

Ho han entès, no? Han entès la diferència... Va veure vostè el dia que feien *Barrio Sésamo*? Vostè coneix la sèrie de *Barrio Sésamo*? O, no ho sé, o *Barri Sèsam*, no sé com es diu en..., *Barri Sèsam*? Coneixen la sèrie? La coneixen? Van veure el dia que hi havia «públic i privat»? Ho van veure aquell dia? Van veure el dia que dia «bilingüisme», eh? No sé si n'hi havia de dia de bilingüisme. Doncs, allà deia «àmbit públic i privat» i, si no, els ho explico i estaré encantat d'explicar la diferència entre el que és públic i el que és privat. El que és públic ho paguem tots i, per tant, el respecte al bilingüisme a Catalunya. I a l'àmbit privat? El respecte a la llibertat. I, aquí, en aquest punt de llibertat ens hi podem trobar –i ho vam dir l'altre dia i ho diem avui– com ho podem fer per trobar fórmules d'incentiu, que no de sancions, d'incentiu, per trobar..., fer que la llengua catalana es vegi més a les pantalles catalanes. Aquest no és el punt.

Vostès han volgut crear un altre cop una ficció. «Vostès no volen que es vegi cinema en català.» Home, i tant que es vegi cinema en català. Ara, el que no vull és que tanquin les sales. El que vull és que es puguin veure pel·lícules, que es puguin pagar les nòmines dels treballadors, el que no vull és imposar a cop de sanció de setanta-cinc mil euros que es vegi cinema, això és el que no volem. Que volem veure més català a les sales? Que la gent pugui escollir? I tant, i a les escoles públiques també, però són públiques, és que les sales són privades. Vostès paguen l'impost de successions..., ai!, de successions, alguns, sí, altres, no. Vostès paguen l'impost de societats d'aquestes sales? Jo em sembla que no, oi? Oi que el paguen els empresaris, quan em presenten els seus números? És que sembla que paguin vostès la festa, no. Vostès diuen als empresaris com han de fer les coses, però que paguin ells l'impost i, si han de tancar, que paguin ells la seguretat social i els treballadors, que se'n vagin ells a l'atur. Molt maco això, fantàstic. Vostès donen lliçons a l'àmbit privat i, a l'àmbit públic, fan tot el contrari: monolingüisme, prohibició, sancions als comerços. Home, és que és un exercici de cinisme presentar aquesta llei com el paradigma de la igualtat, quan vostès estan fent tot el contrari a l'espai públic.

Per tant, menys cinisme i una miqueta més de criteri i una miqueta més de treure's la màscara. Si vostès volen monolingüisme a l'àmbit públic, impositcions i sancions a l'àmbit privat, parlin, no l'he sentit, conseller, parlar de l'àmbit de les sancions; ja ho dic jo a la gent, 75.000 euros per no posar una pel·lícula en català, conforme ho diu la llei, 75.000 euros, eh? Saben vostès quant és, no? Quasi 13 milions de les antigues pessetes. 13 milions per no posar una pel·lícula. Fantàstic, molt bé.

I, ara, el Codi de comerç, que ve després, el Codi de consum, parlarem i posaran sancions als comerciants que, en lloc de posar «peixateria», hagin posat «*pesca-tería*». Molt bé, 10.000 euros..., com que està la cosa tan bé i tan fantàstica per als autònoms i per a les empreses..., vostès no tenen una altra cosa a fer. Segueixin així, molt bona feina. Els ciutadans de Catalunya, cada dia, veuran que aquest Parlament està més preocupat de com tirar endavant les seves empreses, de com pagar la seguretat social o de com tenir treball. És un exemple magnífic –magnífic– que donem des d'aquest Parlament.

Després, alguns s'espantaran quan vegin que, quan van a votar un estatut o unes eleccions, vota menys del 50 per cent. Quin sorpresa, eh? «És que la gent està tan còmoda i tan encantada que ja no cal ni que vagi a votar.» Encara sentíem alguns que deien això, no? Doncs, no, el problema que tenim és que vostès segueixen, fins i tot després d'un cop de realisme com la sentència que hem tingut, segueixen per la mateixa línia.

Miri, abans es parlava d'estimar el país, d'estimar Catalunya. Jo no sé quina forma tenen d'estimar vostès, però jo la gent que m'estimo no la deixo a la ruïna; jo, la gent que m'estimo, l'ajudo; jo, la gent que m'estimo, poso la mà per ajudar-la; jo, la gent que m'estimo, no la deixo a la ruïna per cap ideologia, per cap principi i molt menys per cap obsessió. Per tant, la gent que un s'estima, l'ajuda. I si, realment, s'estimen vostès, com diuen, el país, qui és el país? El país som nosaltres? Som nosaltres aquests 135, el país, com diuen vostès? No. El país són els que paguen impostos cada dia i ens paguen el sou als que estem aquí. Aquests són el país... (*remor de veus*), aquests són el país –aquests són el país. Aquests 135 que estem aquí estem per representar la gent i cobrem un sou per treballar per a aquesta gent, i vostès el que fan és al revés, vostès són el país i donem lliçons al país de com ha de fer les coses.

Doncs, miri, menys país –menys país– i el que hem de fer, en definitiva, és escoltar una miqueta més la gent que no pot posar en marxa..., que no pot treballar cada dia, que no podran aixecar les persianes per culpa de lleis que vostès, amb un botonet, avui, aproven aquí.

Clar que transformen, senyor Puigcercós, la realitat, i tant que la transformen! Vostès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...sí, acabo, senyor president. Vostès, potser, s'estimen el país d'una manera molt determinada. Vostès, potser, són els més patriotes de tots, però deixaran el país a la ruïna –deixaran el país a la ruïna–, i les dades lamentablement no són interpretables; les dades objectives són les que són, i els 670.000 aturats són 670.000 persones sense treball; i els autònoms que han anant al carrer són autònoms sense treball; i les empreses del cinema, que els deien que els escoltessin i que tancaran els propers anys, són persones, en definitiva, i empreses que se n'aniran al carrer.

Vostès seran uns grans patriotes, però evidentment el país, com vostès diuen, o Catalunya i la comunitat autònoma, com diem nosaltres, no la tiraran endavant.

Moltíssimes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(*El senyor Cuminal i Roquet demana per parlar.*)

El president

Senyor Cuminal...? Senyor Cuminal...?

El Sr. Cuminal i Roquet

Per al·lusions..., senyor president?

El president

Sí, té deu minuts.

El Sr. Cuminal i Roquet

Bé. Senyora Camats, quan ha fet referència a la nostra actitud, i ha dit que no trobava l'expressió per definir-la..., doncs, certament, segurament ha trobat la més desafortunada a l'hora d'expressar-se, i també parlava que «per fer truites s'han de trencar ous». En tot cas, potser sí que val la pena trencar els justos que fan falta o, en tot cas, que els que trenquem caiguin a dintre del plat i no escampar-ho tot plegat.

En tot cas, com que feia referència a les esmenes, jo he dit que compartien una filosofia, però que marcaven dos estils diferents. El fet que vostè, des d'un faristol, estigui decidint qui fa falta i qui no per sumar consensos a favor d'una llei, crec que és l'exemple més gràfic a l'hora de mostrar aquest diferència d'estils entre vostès i nosaltres.

Des de tot el procés de llei vostè ha mostrat un cert interès a formar-me a mi com a diputat. Jo, li ho agraeixo; però amb aquesta actitud sectària, d'una pretesa superioritat moral, de tancar portes, de no voler sumar..., li he de dir que del tripartit no tenim res per aprendre, almenys si volem ser millors persones i millors polítics.

Moltes gràcies, senyor president.

(La Sra. Camats i Luis demana per parlar.)

El president

Senyora Camats i Luis, deu minuts.

La Sra. Camats i Luis

Sincerament, eh?, no he entès com ha arribat a parlar des de «les seves esmenes» fins a «que siguem millors persones i millors polítics». Em sembla que tots hem fet el millor que podíem. La diferència, probablement –i deixi'm que li agafi, també, la metàfora dels ous, que s'han de trencar per fer una truita, senyor Cuminal–, és que vostès només compten a fer una truita a la francesa, que és sola i, sí, per al meu gust, molt insípida. Nosaltres hem preferit fer una truita de patata i ceba... *(remor de veus)*, que agrada a molta més gent, molts més gustosa, però que no sempre et surt bé.

Gràcies, senyor Cuminal.

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, comencem la votació.

Votaríem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tant les esmenes al dictamen que queden vives com les subsegüents al dictamen del Consell Consultiu... *(veus de fons)*. Doncs, votem les esmenes del Grup Parlamentari de Con-

gència i Unió, tant aquelles que estan vives com les subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor i 86 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana per Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que són subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. *(Veus de fons.)*

Doncs, ho torno a repetir: votem ara les esmenes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que són les subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries Comença.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 17 vots en contra i 48 abstencions.

Votem les esmenes del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, i, primer, votaríem les números 27, 81 i 94.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 vots en contra i 3 abstencions.

I votem, ara, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 117 vots en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes del Grup Mixt; primer, l'esmena número 83.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem, seguidament, la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem, seguidament, la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del cinema ha estat aprovat per 117 vots a favor i 17 vots en contra.

(Aplaudiments llargs i perllongats.)

El president

Hi ha un canvi.

Alteració de l'ordre del dia

Senyores diputades, senyors diputats, hi ha una alteració de l'ordre del dia que hauríem d'aprovar... (*Remor de veus.*) D'acord amb l'article 72.3 del Reglament, tots els grups parlamentaris han sol·licitat la posposició per a una propera sessió plenària del debat dels punts números 7 i 8 de l'ordre del dia, referents al procediment per elegir quatre síndics de la Sindicatura de Comptes i tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Podem aprovar per assentiment aquesta proposta? (*Pau-sa.*)

Doncs, sent així, passem al tercer punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

del Codi de consum de Catalunya (tram. 200-00078/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei del Codi de consum de Catalunya.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre diputada senyora Judit Carreras, que en fou designada relatora.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres del departament, senyores i senyors diputats, com a relatora de la ponència que ha elaborat els treballs o que ha tramitat aquest projecte de llei del Codi de consum, els faig un resum de com s'ha esdevingut el tràmit parlamentari d'aquest projecte de llei.

La llei va ser aprovada pel Govern el 9 de desembre del 2009. Hi va haver el debat de totalitat amb dues esmenes de totalitat presentades pels partits..., el Grup Parlamentari Popular i el Grup Mixt, el dia 27 de gener del 2010. Posteriorment, van ser rebutjades aquestes esmenes a la totalitat. Posteriorment es va tramitar en comissió, es va aprovar les compareixences, que van tenir lloc els dies 8 i 9 de març, en plena nevada, que, de fet, va afectar, fins i tot, a membres, diguem-ne de la comissió, la seva..., el fet de poder assistir-hi. Van comparèixer les entitats municipalistes: la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis de Catalunya, Foment de Treball, Unió de pagesos, el Consell de Persones Consumidores de Catalunya, Pimec, Comissions Obreres i UGT. Posteriorment es va obrir el termini d'esmenes a l'articulat, el 12 de març, i va finalitzar, aquest termini d'esmenes a l'articulat, el 7 d'abril.

Els grups parlamentaris van presentar les següents esmenes: el Partit Popular, 150 esmenes; el Grup Mixt, 106 esmenes; Convergència i Unió, 64 esmenes, i l'Entesa, els grups de l'Entesa, els grups que donen suport al Govern, 46 esmenes. Per tant, en total, 366 esmenes a l'articulat d'aquest projecte de llei.

Posteriorment, una vegada designada la ponència, hi va haver dues reunions de ponència durant el mes de maig.

En la primera sessió de ponència es van treballar els llibres 1 i 2 del projecte de llei, i, en la segona reunió de ponència es van treballar el llibre tercer i el preàmbul.

En la darrera reunió de ponència hi va haver l'ofertament de..., o la possibilitat, el plantejament d'una tercera reunió de la ponència, però els ponents no ho van considerar oportú. I, per tant, doncs, es va considerar, diguem-ne, per la unanimitat de tots els membres de la ponència, que hi havia hagut..., en les dues sessions, havien quedat enllestits els treballs formals de la ponència.

Els resultats d'aquests treballs de la ponència van ser els següents: es van recomanar 77 esmenes: 15 de Convergència i Unió, 38 de l'Entesa, 20 del PP i 4 del Grup Mixt. Es van transaccionar 31 esmenes: 4 de Convergència i Unió; 7 de l'Entesa, dels grups que donen suport al Govern; 12 del Grup Parlamentari Popular, i 8 del Grup Mixt. I hi va haver una esmena retirada, la número 159, dels grups que donen suport al Govern.

Per tant, després dels treballs en comissió, i de cara, diguem-ne, a la sessió d'avui, es mantenen vives 257 esmenes: 45 de Convergència, 118 del PP i 94 del Grup Mixt.

Aquesta, diguem-ne, ha sigut la relació dels treballs aquí en l'àmbit parlamentari, d'aquest projecte de llei. I, per part meua, com a relatora, l'únic que em resta és el capítol dels agraïments.

Capítol d'agraïments, en primer lloc, per als membres de la ponència, i deixi'm que els ho digui, doncs, als companys dels grups que donen suport al Govern, el senyor Miquel Carrillo i la senyora Laia Ortiz, perquè han mostrat la seva disposició –i en tot moment, doncs– a treballar en benefici d'aquest projecte de llei.

També, per descomptat, els agraïments als membres de la ponència dels grups de l'oposició. En primer lloc, al senyor Xavier Dilmé, també per la seva disposició... –tot i les seves poques paraules–, la seva disposició a treballar en benefici també d'aquest projecte de llei; a la senyora Eva Garcia, per la seva amabilitat i cordialitat també en tot moment del tràmit, i al senyor José Domingo, doncs, igualment per la seva cordialitat, tot i que des de posicions, jo ho diria, diametralment oposades, sí que hem tingut ocasió de treballar, doncs, en positiu.

També l'agraïment, per descomptat, al lletrat del Parlament, el senyor Pere Sol, i en un petit aspecte, també a la lletrada, la senyora Anna Casas; al gestor de la comissió, el senyor Àngel Zardoya; als tècnics del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora Odile Rombouts, la senyora Àngela Lleixà i el senyor Ferran Espinosa; i, per descomptat, als responsables del departament: en primer lloc, doncs, al secretari de Política Financera, el senyor Jordi Pericàs; al director de l'Agència Catalana de Consum, el senyor Jordi Anguera, i al senyor Francesc Povedano.

Res més. Fins aquí, doncs, la relació dels treballs que ha efectuat la ponència, i també la comissió, respecte al projecte de llei del Codi de consum que avui debatem i aprovem en aquesta sessió plenària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyor diputats.

El president

Iniciem ara el debat de les esmenes, amb la defensa de les esmenes reservades, i, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo per posicionar-se.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En el inicio de este Pleno he solicitado la modificación del orden del día, con intención de que se suspendiera el debate del dictamen del Código de consumo de Cataluña y su votación posterior. Lamentablemente no ha sido valorado por los distintos grupos políticos; se ha apelado a razones de orden formal, que no siempre se sustentan cuando hay interés en realmente tener o adaptar la norma a las formas.

Yo creo que hoy aquí estamos viviendo la primera muestra del desacato a la sentencia del Tribunal Constitucional, y se ha puesto en marcha por los grupos que dan apoyo al Gobierno y con el apoyo de Convergència i Unió. Conocemos el fallo de la sentencia, ha sido comunicado a la cámara, y se dice expresamente que el Tribunal Constitucional, en su apartado tercero, ha declarado que no es inconstitucional siempre que se interprete en los términos establecidos entre otros el artículo 34 del Estatuto de autonomía de Cataluña. El artículo 34 del Estatuto de autonomía de Cataluña es aquel que se refiere a la regulación de los derechos lingüísticos de los consumidores y usuarios, y es expresamente desarrollado por esta ley, por el Código de consumo de Cataluña.

Por lo tanto, sin saber lo que dice el fundamento jurídico 22 de la sentencia, es muy difícil que hoy aquí estemos abordando un aspecto nuclear del Código de consumo de Cataluña. Es una expresión clásica de la vieja máxima foral, el pase foral: se acata pero no se cumple. El presidente Montilla dice que acata, pero cuando llega la hora de la verdad no se cumple.

Dentro de poco tendremos ocasión de celebrar un pleno extraordinario en esta cámara para abordar las consecuencias del Estatuto, de la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatuto de autonomía de Cataluña. Me gustaría que en ese próximo Pleno valoráramos la normativa que ha desarrollado esta cámara, y si se adecua o no a las legislaciones, a la Constitución, en la interpretación que hace el Tribunal Constitucional.

Y sería lamentable que, dentro de una semana, o dos semanas, o cuando celebremos el Pleno, tengamos que examinar esta ley que hoy aprobamos –o que van a aprobar; será sin mi voto, ya lo advierto–, y que pueda interpretarse de que era contraria a la Constitución en los términos en que ha sido aprobada.

Antes he hablado con una diputada con motivo del debate de la Ley del cine de que..., fíjense, ustedes, que apelan a la Constitución y a directivas europeas para no aplicar la Ley del cine, ha llegado a decir. Pues parece a veces sorprendente que vivamos en una especie de modelo albanés, autista, a lo Enver Hoxha, y aquí estamos pensando que ni la Constitución ni las directivas

europeas se aplican en Cataluña, puesto que nosotros, con nuestra norma, porque «nosotros decidimos», «som una nació i nosaltres decidim», pues ya lo que venga de fuera, lo que venga de la normativa europea, lo que venga de la Constitución no nos vincula.

Ese principio lamentable que se ha instalado en gran parte de esta cámara y que encuentra el aval de muchos políticos de esta cámara, desde luego, es contrario al estado de derecho, y a los principios básicos del ordenamiento jurídico, y también del sentido común. Allí ustedes.

El Código de consumo de Cataluña es y será una pésima ley. Con ese motivo he presentado 106 enmiendas que han intentado corregir sus despropósitos; de ellas han sido recomendadas 4, se han transaccionado 9..., bueno, ya lo dejamos en 8, porque la última, y después me referiré a ella, no ha sido posible en lo que hace referencia al régimen de sanciones.

¿Cuáles han sido los objetivos de las enmiendas que he presentado? El primero, subsanar algunas carencias del proyecto. Es especialmente clarificador que las miles de palabras que contiene el preámbulo, y en las que se cita hasta el Código civil neerlandés, pasando por los tratados constitutivos de las Comunidades Europeas, el Tratado de la Unión Europea, el Tratado de Maastricht, el Tratado de Ámsterdam, el Tratado de Lisboa –ese que luego no aplicarán, porque ya saben que, si vulnera alguna norma, deciden que aquí no se aplica–, pues, bien, en toda esa relación exhaustivísima, resulta que se habían olvidado una mínima referencia a la Constitución española y a la normativa básica estatal de los consumidores y usuarios.

De ahí que fuera plenamente intencionada por esta parte, por este diputado, que la primera de las ciento seis enmiendas que presentó recordara que el artículo 51 de la Constitución española es el que obliga a los poderes públicos a garantizar la defensa de los consumidores y de los usuarios, y a proteger con procedimientos eficaces la seguridad, la salud y los legítimos intereses económicos. Finalmente esta enmienda fue transaccionada y ha sido incorporada al preámbulo, pero no al cuerpo normativo de la ley.

Un segundo objetivo: dotar de una mejor sistemática a la norma. Por ello defendí la simplificación del preámbulo, con la intención de aligerarlo de la paja. Ya sabemos que los preámbulos, se acaba de recordar por parte del Tribunal Constitucional, no tienen fuerza normativa. Pero en ningún lugar se dice que deban contar con una relación pormenorizada del contenido de la ley. Y el Departamento de Economía y Finanzas, tan minimalista en otras ocasiones, en otros proyectos de ley, en esta ocasión ha tirado del hilo histórico y prolijo –no sé si para satisfacción de los autores del proyecto de ley– y nos ha obsequiado con un ladrillo que pasará al libro Guinness de los récords de preámbulos farragosos.

El proyecto tenía voluntad de código, hablaba de la codificación, y se ha decidido importar la numeración que se ha implantado en el Código civil catalán al ámbito del derecho administrativo. Perdonen, pero en esta materia yo soy más tradicional, y entendía que la nu-

meración tradicional de la legislación catalana era la clásica correlativa de artículos.

También me parecía oportuno mantener la nomenclatura constitucional y estatutaria, y definir a los consumidores y usuarios como tales, y dejar para otra ocasión el híbrido de «persona consumidora». A efectos de controlar los excesos del Instituto Catalán de les Dones, me imagino, se ha llegado a un acuerdo transaccional en esta materia.

También he intentado adaptar las definiciones a las que se contienen en el Real decreto legislativo 1/2007, de la Ley general para la defensa de los consumidores y usuarios.

Igualmente, un número significativo de enmiendas han ido destinadas a aligerar de obviedades el proyecto. En esta línea, los principios del derecho sancionador, que ya cuentan con una normativa general muy amplia, no necesitan ser detallados, y de ahí que me parecía absolutamente improcedente detallar qué era un principio de legalidad, qué era un principio de retroactividad, qué era el principio de tipicidad, qué era el principio de responsabilidad, qué era el principio de proporcionalidad, qué era el principio de prescripción, señores; la prescripción es un instituto, en derecho, no un principio. Y, evidentemente, para ver qué es el principio, basta con leer el contenido que se le da en el artículo 312.8; eso es el principio de prescripción: «Las infracciones y las sanciones prescriben de acuerdo con lo que presenta, con lo establece esta ley», se dice.

En definitiva, esta es una muy mala ley, de técnica jurídica.

Las enmiendas fundamentales, aparte de algunas relacionadas, por ejemplo, con la necesidad de incorporar el origen o la calidad, a instancias de algunas organizaciones que están aquí presentes, de agricultores, como Unió de Pagesos, y que se han incorporado de una manera tangencial finalmente, han intentado abordar fundamentalmente el tema de los derechos lingüísticos.

El Código de consumo de Cataluña desarrolla el artículo 34 del Estatuto de autonomía de Cataluña, y se reconoce que las personas consumidoras tienen derecho a ser atendidos oralmente y por escrito en la lengua oficial que escojan. A estos efectos, se reconoce el derecho a recibir en catalán, solo en catalán, un muy completo catálogo de documentos que detalla el artículo 128.2.

Las enmiendas presentadas por este diputado, ¿qué pretendían? En primer lugar, hacer valer el principio de disponibilidad lingüística de manera que este sea entendido como la facultad de ser entendido por parte de la persona que atiende, pero no la obligación de atender en el idioma en que es exigido por parte del cliente.

E igualmente establecer la libertad de elección de lenguas en base al principio de lengua comprensible. ¿Qué quiere decir «libertad de elección de lenguas en base al principio de lengua comprensible»? Soy partidario de la absoluta libertad de elección en esta materia. Pero la enmienda que presentaba trataba incluso de ser especialmente generosa con aquellos que no lo son. De ahí que defendiera que las empresas y establecimientos

deberán utilizar en la información y en la contratación cualquiera de las lenguas comprensibles por el consumidor y el usuario. Y se entiende por «lengua comprensible» cualquiera de las lenguas oficiales de Cataluña; es decir, utilizando una de las lenguas oficiales era suficiente para ser atendido. Y este es un principio que se contiene en el derecho comunitario.

Y un tercer pilar de la defensa que he mantenido a lo largo de las enmiendas es la supresión de las multas lingüísticas.

El Grupo Popular plantea la posible inconstitucionalidad del artículo 128, punto 1 y punto 2, del Código de consumo. Y con ese motivo se emitió por parte del Consell de Garanties Estatutàries un trascendente dictamen, que quiero hacerles llegar a ver las consecuencias que puede tener.

Parte el dictamen, digo, trascendente, nuclear, del principio de que el artículo 128 garantiza e incorpora en condiciones de igualdad un contenido mínimo del derecho de atención y del deber de disponibilidad, para que las personas que actúen como consumidoras y usuarias puedan desarrollar sus relaciones en el ámbito del consumo en la lengua oficial que elijan, con la finalidad de que se garantice su derecho a recibir y a entender la información necesaria y suficiente para el correcto ejercicio y defensa de sus intereses.

Me interesa resaltar que los derechos de los consumidores y usuarios son iguales, y que el hecho de que se declare en el segundo apartado del artículo 128 que tienen derecho a recibir en catalán una serie de documentos que se relacionan es únicamente con la finalidad de hacerlos visibles.

Pero insiste el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries en que los derechos de los castellanohablantes y los derechos de los catalanohablantes, de los consumidores castellanohablantes y de los consumidores catalanohablantes son exactamente iguales, no hay ninguna diferencia.

En otras palabras, la estructura y forma del redactado hacen visibles con especial relieve el derecho de elección del catalán en el ámbito de las relaciones de consumo, sin perjuicio de la equiparación en términos de derechos y de sus consecuencias jurídicas, por lo que se refiere al ejercicio de la lengua castellana. Es decir, las consecuencias jurídicas de incumplir la normativa..., es similar en catalán y en castellano.

Por lo tanto, ha de entenderse, a partir del dictamen de esta ley, que estamos ante un auténtico régimen en que la sanción va a campar en todo el comercio catalán. Aquellos comerciantes que no den documentos en castellano, aquellos comerciantes que no rotulen en castellano, aquellos comerciantes que a partir de ahora no extiendan los tiques en castellano, aquellos comerciantes que no tengan un contrato de adhesión en castellano, aquellos comerciantes que no igualen en derechos a los catalanohablantes deberán ser sancionados.

A partir de ahora, en base al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, se ha de interpretar que la normativa sancionadora se aplica en régimen de igualdad.

Lo deja clarísimo, el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries –las consecuencias jurídicas son las mismas–, al mismo tiempo que tira de las orejas al legislador. Quizá habría sido bueno abrir un período de enmiendas. El legislador tendría que haber optado, y de hecho habría estado lo más recomendable, en clave de técnica legislativa, por un redactado más nítido y simétrico en la forma de referirse al derecho de elección de los consumidores entre las dos lenguas. «Ans al contrari», dice; con independencia de que la letra del texto del apartado segundo exprese el derecho de disponibilidad lingüística, en realidad están expresando exactamente lo mismo.

Es decir, el artículo en cuestión, el 128.2, y por consecuencia también la Ley de política lingüística, el artículo 32, el que hace referencia a la rotulación de los letreros y a la documentación, en la Ley de política lingüística..., dice que el artículo en cuestión no únicamente no excluye el derecho de elección de una lengua sobre otra, sino que garantiza necesariamente este derecho en los mismos términos, tanto para el catalán como para el castellano.

Sepan ustedes lo que hoy han aprobado aquí y sean conscientes de que a partir de ahora, con esta norma, la Administración autonómica deberá empezar a sancionar a todos aquellos comerciantes, a todos aquellos establecimientos que no utilicen –que no utilicen– el castellano. Se ha acabado la cláusula de «al menos que». Con el dictamen –bien es cierto que no es vinculante a partir de la sentencia del Tribunal Constitucional, pero sí interpretativo–, con el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries estamos ante un régimen en que se equiparan derechos a catalanes y castellanohablantes. Ustedes deben aplicar sanciones a catalanohablantes y a castellanohablantes que utilicen en el comercio una de las dos lenguas y vulneren los derechos de los consumidores. Sepan lo que aprueban hoy a partir de este momento.

Evidentemente, estoy en contra de ese régimen, soy favorable a la libertad de elección, y les pido que reflexionen sobre ella y les pido que no apliquen régimen sancionador. Por cierto, un régimen sancionador, un cuadro sancionador que finalmente no ha podido ser transaccionado, un cuadro sancionador absolutamente disparatado, que llega hasta multas de 1 millón de euros. Saben ustedes que en estos momentos la legislación general del Estado establece como máximo multas de 600.000 euros y las infracciones leves hasta 3.005 euros. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Pues ni siquiera eso han sido ustedes capaces de transaccionar...

El vicepresidente primer

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...ni siquiera –acabo, señor presidente– han sido capaces de rebajar las multas. Pero, en todo caso, sepan que estas multas desde el día de hoy, desde cuando entre en vigor esta norma, se aplicarán a comercios que utilicen tanto el castellano como el catalán, porque el dictamen del

Consell de Garanties Estatutàries lo ha dejado muy claro: igualdad jurídica también en sus consecuencias, también de las sanciones.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, el meu grup ha presentat aquest matí en el Registre de la Mesa del Parlament, hem presentat un escrit per tal que aquesta llei, tant aquesta llei com l'anterior, la del cinema, doncs, es posposessin, atès que després de la publicació del «fallo» del Tribunal Constitucional, entenem que hi han articles realment dubtosos i que, per tant, pot ser que no s'adeqüin de la forma més adequada i, per tant, aquestes lleis que avui estem aprovant, igualment com les que hem aprovat en els últims plens, en els propers temps les hàgim de regular.

També anunciar que el meu grup, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, presentarem proposicions de llei perquè cadascuna d'aquestes lleis que vos-tes, els partits que donen suport al Govern, han aprovat s'adeqüi a l'Estatut constitucional.

Però bé, en tot cas, i ja comentant el que ens porta en aquest plenari, que és l'aprovació –tots suposem que serà així– d'aquesta Llei del Codi de consum, en primer lloc, també volia donar les gràcies a les explicacions de la relatora, la diputada Carreras, qui ha definit molt bé les jornades intenses que vam tenir, de compareixences en comissió, que vam fer, doncs, amb la voluntat d'aportar les millors esmenes al redactat final d'aquesta llei. També vull donar les gràcies a totes les entitats i associacions que van comparèixer i que al llarg de tot aquest procés ens han fet arribar les seves esmenes, les seves aportacions, per incloure-les en aquest Codi de consum: des del Consell de Persones Consumidores de Catalunya, patronals, sindicats, empresaris..., tothom.

Bé. Estem a punt d'aprovar una llei molt densa, molt llarga i molt «farragosa». De fet, molts dels seus articles –ja ho hem dit en altres ocasions– són sobrrs jurídicament i redefeixen molts articles que, sota el nostre punt de vista, no calien. I a més, si parlem del preàmbul de la llei, senyora Carreras, permeti'm que li digui que això ja és d'aurora boreal; cal estar preparat psicològicament, doncs, per fer ni que sigui una lectura d'aquest, perquè és prou, com deia abans, «farragós».

Bé. El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya vam presentar una esmena a la totalitat, que vam defensar en el Ple de finals del mes de gener, perquè negàvem la major, i així ho vam manifestar en moltes ocasions, quan es referia..., en el mateix preàmbul del projecte de llei, on es feia menció de l'article 123 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat la competència *exclusiva* en matèria de consum. Certament, i després de les notícies d'aquesta setmana, el Tribunal Constitucional ha determinat, ni que

sigui a partir només del «fallo» d'aquest, que s'adequa a la nostra Constitució que el consum sigui competència exclusiva de la Generalitat; però també és cert que el sentit de l'exclusivitat ha estat objecte d'una interpretació i que fins als propers dies no sabrem exactament com quedarà tot això. I, clar, el «fallo» relatiu a l'article 10, l'article que diu: «Correspon a la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències exclusives, de forma íntegra, la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva», doncs, probablement això precisarà que no impedeixi l'exercici de les competències exclusives de l'Estat. És a dir, en matèria de consum, sempre que hi hagi una llei de rang superior, serà aquesta i no la inferior la que determinarà el sentit d'aquesta. Per tant, en matèria de consum estem davant d'una competència bifrontal, tindrem dos fronts, i vostès això ho estan ignorant aprovant avui aquesta llei.

Quant al deure de conèixer el català, el que sabem perfectament és que es declara inconstitucional que el català sigui llengua preferent. Ara, no sabem encara com quedarà, doncs, l'obligació que tindrà qualsevol persona individual a Catalunya de conèixer aquesta llengua. Per tant, ens podem trobar amb la paradoxa que si un ciutadà que viu a Catalunya i no sap català perquè ara resultarà que no farà falta que el sàpiga obligatòriament..., vostès el volen sancionar, el volen multar perquè no tingui un comerç retolat en català. I, per tant, això, doncs, és una paradoxa, que ja m'hi referiré més tard, però crec que ratlla l'absurd.

Amb aquesta llei que vostès aproven avui, que deroga l'Estatut del consumidor de l'any 93, però mantenen parcialment la llei de l'any 90, el que vostès no han fet és tocar la Llei de política lingüística, i ara, a més, la pretenen fer complir de forma malaltissa. La política sancionadora que pretenen aplicar amb aquesta llei des del Departament d'Economia és simplement un disbarat.

El meu grup vam portar aquesta llei al Consell de Garanties Estatutàries perquè consideràvem, com abans deia el diputat Domingo, que el redactat de l'article 128.1 del projecte de llei, referent als drets lingüístics, i de forma especial l'apartat també 2, que recull només el dret a rebre en llengua catalana un conjunt d'actuacions en l'àmbit del consum, no s'ajustaven a l'Estatut ni tampoc a la Constitució espanyola. En aquest apartat no s'inclouen les dues llengües oficials de Catalunya, que són el castellà i el català. Vostès només volen regular per al català, i això pot comportar, com també deia abans algun altre diputat, conseqüències jurídiques diferents en el tractament entre el dret d'opció lingüística de les persones que escullen el castellà i les que escullen el català.

Però precisament el mateix dictamen del Consell de Garanties Estatutàries estableix que el precepte examinat, és a dir, l'article 128.1, compta amb una cobertura jurídica directa i suficient, que emana precisament de l'article 34 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, article, casualment, que el Tribunal Constitucional aquesta mateixa setmana, doncs, ha dit que com a mínim serà interpretable, i en les properes hores, els propers dies, sabrem quina és aquesta interpretació. Però, en tot cas,

el mateix dictamen del Consell de Garanties Estatutàries es basa, s'empara en un article que amb tota probabilitat no quedarà com està fins ara, no?

Nosaltres, el Partit Popular, evidentment, creiem en la independència dels diferents poders, i com creiem en aquesta independència no els pressionem i acatem les seves decisions, i ho fem amb moderació, amb prudència i amb sentit comú, com espero que tots vostès, però lamento que moltes vegades no s'estigui fent d'aquesta manera, però ens agradaria que tots vostès també els respectessin amb sentit comú i sobretot sense cridar a la rebel·lió; i ho repeteixo: sense cridar a la rebel·lió. I, per tant, nosaltres no intentem canviar les regles del joc; són les que són, les acatem i les respectem.

Miri, senyora Carreras, nosaltres, el meu grup, hem fet tota la feina que havíem de fer. Hem presentat 151 esmenes, de les quals se'n van acceptar 20, unes altres 12 les vam poder transaccionar amb els partits que donen suport al Govern, i, per tant, resten vives fins al Ple d'avui 118 esmenes.

En aquesta llei s'han presentat moltes esmenes, no només dels diferents grups parlamentaris, sinó també de moltes associacions i entitats que han volgut, doncs, col·laborar perquè el redactat inicial els semblava simplement que tenia molts errors, i, per tant, hem rebut tots nosaltres moltes esmenes provinents dels diferents grups, dels diferents sectors implicats i afectats. Però les esmenes del Grup Popular, les esmenes nostres estan agrupades en diferents blocs i pretenien millorar el text final de la llei, i es referien a principis informadors del dret del consum; als drets a la indemnització i reparació de danys; a informació sobre els sistemes de reclamació; a l'accés de les persones consumidores a la informació europea; el tema de l'educació i formació en consum; els drets, sobretot els drets lingüístics de les persones consumidores; el tema de les infraccions, de les inspeccions i de les sancions, que, com deia abans, considerem absolutament desorbitades i que hem intentat reduir sense tenir, lamentablement, èxit a aconseguir el que nosaltres preteníem, i és el que pretenen els sectors implicats, i és que aquestes sancions no siguin, com dèiem, aquestes xifres tan absolutament desorbitades.

Perquè, mirin, no pot ser que quan entri en vigor aquesta llei un botiguer pugui ser sancionat amb fins a deu mil euros per tenir un iogurt caducat; i això serà així, desgraciadament. I, clar, vostès em podran dir: «Bé, és que això ho porten vostès a l'absurd, ho porten al límit.» No, no, no, és que és així: per tenir un iogurt caducat, ni que sigui per un dia, per un dia..., un iogurt caduca avui; doncs, demà un botiguer, un comerciant pot ser sancionat amb deu mil euros. Això simplement, doncs, és una barbaritat. I tampoc pot ser que un botiguer, per cometre aquest gran crim que és retolar el seu comerç en una de les dues llengües oficials de Catalunya, com és el castellà, doncs, no pot ser que aquest botiguer també pugui ser sancionat amb multes de deu mil euros i fins i tot més, no? I, en canvi, vostès amb els xinesos, amb els comerços xinesos, amb els àrabs, callin i mirin cap a una altra banda, quan aquests no estan complint ni per un costat ni per l'altre: ni retolen en castellà, ni

en català, ni en cap de les dues llengües, no? Per tant, home, això és una discriminació per als catalans, i en general per als espanyols, espectacular.

A més, amb la que està caient, amb el que han de patir els comerciants i botiguers, que, a més, a partir de demà encara els apujaran vostès més els impostos, vostès opten per perseguir-los en lloc d'ajudar-los. Aquestes són les veritables polítiques de les esquerres: la persecució, el terror, la sanció, en lloc d'incentivar el consum dels catalans per generar riquesa.

Bé. Com els deia, el mateix Tribunal Constitucional qüestiona l'article 34 i conclou que és interpretable. Per tant, avui ara estem fent aquí, doncs, un numeret que probablement els propers dies s'haurà de modificar, perquè aquest article de l'Estatut, quan el Tribunal Constitucional tingui a bé fer la seva interpretació, molt probablement, doncs, tindrà modificacions, no? Per tant, això que vostès comenten com a drets lingüístics dels consumidors són drets, per nosaltres, nosaltres considerem que són drets per a uns quants catalans, els que vostès escullen i els que vostès consideren que són més catalans, però no per a tots els catalans. Perquè fins i tot la mateixa representant del Consell de Persones Consumidores de Catalunya va reconèixer que podria suposar un problema el tema que fos només la regulació en català i que ella no tindria cap inconvenient que s'hi pogués incloure en català i en castellà.

A més, fa només unes poques hores hem rebut un escrit d'un sector econòmic català que es mostrava molt preocupat per aquesta llei i que es queixava d'allò que des del Partit Popular de Catalunya hem estat reclamant durant aquests mesos, i és que volen igualtat amb tots els petits i mitjans empresaris de la resta d'Espanya. Ells, com a catalans, se senten discriminats, perquè consideren que aquesta llei suposarà un canvi important, que afectarà molt el sistema de gestió empresarial en la seva relació directa amb els consumidors i usuaris. I, en concret, el que més els preocupava i els preocupa és el diferent tracte que tenen quan es tracta de les sancions que per qualsevol incompliment de la norma es puguin imposar. I deien: «Clar, és que a Espanya l'article 69 de la Llei 1/2010, d'ordenació del comerç minorista, estableix que les sancions es graduen especialment en funció del volum de facturació i de la capacitat o solvència econòmica de l'empresa, però a Catalunya, doncs, amb l'aprovació d'aquesta llei, no es tindran en compte el volum de vendes ni la capacitat econòmica de l'empresa, i només tenen en compte la gravetat dels fets, el nombre de persones afectades, el perill per a la seguretat, la reincidència i el volum de lucre obtingut com a conseqüència de la infracció», aspectes, evidentment, correctes, però, en tot cas, insuficients i que representen un canvi substancial per a la seguretat jurídica d'una petita o..., en tot cas, d'una microempresa.

En definitiva, nosaltres, senyora relatora, senyora Carreras, considerem que aquesta llei ve en un moment totalment equivocat. Fins i tot les mateixes entitats municipalistes qüestionaven el finançament per desenvolupar les previsions que marca aquesta llei amb relació als ajuntaments i sobretot deien, doncs, que seria proba-

blement molt complicat complir els terminis d'aplicació enmig d'una crisi econòmica com la que patim.

A més, creiem que l'aplicació d'aquesta nova llei suposarà més entrebancs a les nostres empreses i comerços catalans i els farà encara menys competitius amb relació a la resta d'Espanya o d'Europa. Representa també costos suplementaris que no tenen les empreses que no són catalanes i que serveixen productes als catalans. Al final, per tant, representarà tot plegat un risc de pèrdua de llocs de treball o de deslocalització d'empreses, exactament el contrari del que necessita la nostra economia, l'economia catalana.

El cert és que les esmenes introduïdes no ens han fet canviar el nostre sentit de vot, que ja vàrem manifestar en el Ple de totalitat del mes de gener, i avui, per tant, mantindrem el nostre vot contrari.

Però no vull acabar sense donar les gràcies, com no podia ser d'una altra manera, als diferents diputats de tots els grups parlamentaris que han participat en l'elaboració d'aquesta llei: al diputat Dilmé; a la diputada Carreras, i relatora, agrair-li en tot cas la seva cordialitat, la seva dedicació, amb tots nosaltres, en el que han estat totes les comissions que hem tingut, i compareixences, per arribar a l'aprovació en el dia d'avui; al diputat Miquel Carrillo; a la diputada Laia Ortiz i al diputat José Domingo, i també, evidentment, doncs, a tots els lletrats i als serveis jurídics de la cambra, que han col·laborat perquè avui vostès acabin aprovant aquesta llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, honorable conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a la defensa de les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Xavier Dilmé.

El Sr. Dilmé i Vert

Gràcies, senyor president. Primer de tot, ens toca agrair també, afegir-me als agraïments a la feina feta, doncs, pels diputats, en primer lloc, de la ponència, especialment a la relatora, qui amb poques paraules entén de seguida les coses; al bon clima que hi ha hagut en les reunions de ponència, en els contactes que hem tingut els diferents grups; agrair també la feina del lletrat, de la resta de serveis de la cambra que han intervingut en els treballs d'aquesta llei; també a la gent del Grup de CiU, als assessors, i a les sectorials de Convergència Democràtica i d'Unió Democràtica.

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, arribem avui al final d'un procés que ni de bon tros ha de ser l'exemple a seguir, ni entrarà tampoc a cap manual sobre com s'ha de fer una llei. Els recordo, igual que vaig fer el mes de gener passat, que vostès porten des de la legislatura anterior parlant d'aquesta llei, i ara l'hem haguda d'aprovar de pressa i corrents, molt de pressa i corrents, tant, que no s'ha ni permès escoltar en seu parlamentària la immensa majoria dels col·lectius que hi tenien alguna cosa a dir; només vuit compareixences per a una llei tan important, una llei amb tantes afectacions i que abasta tants àmbits, no hauria de ser normal.

I permetin que els recordi, també, que van ser unes compareixences despatxades en dues tardes de nevada el mes de març, mentre bona part de Catalunya estava incomunicada. El Govern demanant a la gent que no sortís de casa i la Comissió d'Economia del Parlament anant rebent compareixences una darrere l'altra per complir a marxes forçades els seus propis terminis, els terminis del tripartit, no els terminis que garantien una bona llei.

No han volgut escoltar en seu parlamentària el que la majoria de sectors, col·lectius, associacions i un llarg etcètera havien de dir; però, això sí, després n'han rebut molts en els despatxos, en petit comitè. Han improvisat tant, tant i tant, que encara abans-d'ahir tenien reunions des del seu departament amb representants de sectors econòmics a veure quina esmena més podien transaccionar, perquè no aixequessin massa polseguera.

Han escoltat tard i malament –tampoc és cap novetat–, i no ho han fet per convicció, sinó que ho han fet, bàsicament, en el moment que han intuït el perill que la majoria del comerç català s'aixequés de forma airada contra aquest codi.

Li vam dir al conseller el primer dia que des del nostre grup entenem que calia actualitzar la normativa d'aquest país pel que fa a la defensa de consumidors i usuaris. Hi estàvem d'acord, crec, vostès i nosaltres. Per això no vam presentar esmena a la totalitat. Tenim noves formes de comerç que calia regular i hi havia molts aspectes del dia a dia que necessitaven una posada a punt. Fins aquí, d'acord.

Però nosaltres sempre vam entendre que s'havia de fer de la mà de tothom i evitant al màxim els conflictes, fins i tot els conflictes competencials entre els diferents departaments de la Generalitat. Només calia donar una ullada a les alegacions de la llei per veure-ho. Ni una cosa ni l'altra hem aconseguit. I malauradament en un futur no massa llunyà aquesta llei que avui segurament s'aprovarà caldrà que sigui retocada si vol ser útil, més útil, i més creïble.

La llei té, si em permeten l'expressió, un pecat original: no hi hauria d'haver tanta desconfiança cap a una de les parts, i, en canvi, tota la llei en traspua. La immensa majoria dels empresaris tenen la voluntat de fer bé la seva feina, igual que la immensa majoria de consumidors i usuaris actuen de bona fe. No cal fer tan «farragosos» temes com el desistiment, ni cal complicar tant les coses en uns moments en què el sector comercial, per exemple, no està per gaires despeses afegides i menys encara les empreses, que han de competir amb d'altres de la resta de l'Estat que no tenen segons quines servituds. I hauria estat bé tenir en compte el difícil moment en què vivim especialment a l'hora de fixar els terminis d'adaptació a la llei i de la seva entrada en vigor.

Tampoc hauria estat malament fer un esforç suplementari per prioritzar la pedagogia per sobre de la sanció. Pensem que la voluntat del departament no ha estat aquesta, almenys inicialment, i això explica per una banda la quantia elevada dels imports de les sancions i per l'altra el rebuig a esmenes nostres que buscaven un

punt d'equilibri, i que evidentment mantenim, sobretot en el tema de la pedagogia.

En el nostre grup tenim la sensació que s'ha volgut fer una llei pensant en com fer «quadrar», entre cometes, grans empreses i grans operadors en cas de conflicte –és l'exemple de les sancions–, però a vegades potser no s'ha pensat prou que aquesta llei serà la mateixa que aplicarem també al petit comerç i a la petita empresa, i no és el mateix ni de bon tros, i s'hauria d'haver tingut molt més en compte, i cap aquí anaven bona part de les nostres esmenes.

D'altra banda, resulta que al final tindrem una llei amb moltes obligacions per als altres, per a empresaris, per a comerciants, per a administracions locals, però ben poques, també, per a la Generalitat. De fet, no hi ha ni un euro de més, i ho deia la memòria econòmica, per portar a terme les polítiques que marca aquesta normativa.

No han ni acceptat la nostra esmena que recollia les mínimes demandes fetes conjuntament per les dues entitats municipalistes de Catalunya.

Queden també forats pel que fa a la seguretat jurídica. Els informes de la inspecció de consum mai podran tenir el mateix valor que les actes. És un error. No passa ni en consum ni en cap altra matèria.

Tampoc pot ser que publiquem sancions sense que sigui ferma la resolució sancionadora. Aquest camí pot perjudicar les empreses però també pot perjudicar la Generalitat si hem de començar a pagar els perjudicis que es puguin arribar a ocasionar.

També hi ha renúncies a la llei. Una de les principals, li ho deia abans, la disbauxa competencial dins la mateixa Generalitat. Consum no té l'exclusiva en la disciplina de mercat, i aquesta premissa el text no la té en compte. Com tampoc té en compte que els horaris comercials no són tampoc competència seva. Serà lògic que, per exemple, a un establiment li pugui caure una sanció diferent per no tenir penjat el rètol horari en funció de si l'acta l'aixeca un inspector de comerç o un inspector de consum? Nosaltres creiem que no.

I parlant de renúncies, una ens sap greu especialment, conseller: la renúncia a recollir, encara que sigui en el preàmbul, que, com s'ha dit, és més llarg que un dia sense pa i ja no hauria vingut d'aquí, la voluntat, l'autoreixigència de recuperar el Centre Europeu del Consumidor. No val a dir que no depèn de nosaltres sinó de la voluntat de l'Estat, perquè no estem parlant d'un tema més, estem parlant d'un tema que és la involució més greu que ha patit a nivell competencial el consum des que és gestionat pel nostre autogovern; un tema que el tripartit 1 es va deixar perdre sense dir ni piu, tot i ser Catalunya pioners a l'Estat espanyol a dotar-nos d'un centre d'aquest tipus, i que el tripartit 2 no ha fet res per recuperar. Ens hem convertit, en consum europeu, en una simple gestoria de Madrid, i sembla que a vostès ja els vagi bé. Doncs a nosaltres, no.

Del gener ençà hem aconseguit ser més justos en alguns punts dels proposats inicialment, com, per exemple, els telèfons gratuïts. En el cas de les empreses de serveis,

ho hem acotat a reclamacions i incidències; en els altres casos, hem fugit de la tarificació addicional, i punt.

Però, una reflexió: com podem demanar a les empreses de serveis el contrari del que fa la Generalitat com a empresa de serveis? No li parlo ja del 012, que en podríem parlar, i força; li parlo d'una transferència recent, molt recent, la del servei de rodalies ferroviari. Sap quin número tenen per atendre reclamacions, un número que és nou de trinca d'enguany? Un 902. Em sembla que algú del tripartit hauria de parlar amb el conseller Nadal, la veritat.

El text ha millorat, del que es va presentar en el seu moment, és evident, i no tenim cap problema per reconèixer-ho, però no ens acaba de convèncer. Hi ha massa forats, massa clots, massa llacunes per tapar. I sort de la millora, perquè amb el text original del gener estàvem condemnant alguns sectors a pràcticament desaparèixer –recordo el cas del *vending*–, i altres, com per exemple el dels mobles, quedaven molt tocats per temes com els pagaments a compte, per citar només uns exemples.

En resum, ens sap greu, des de Convergència i Unió, que aquesta eina, en la qual nosaltres creïem i en la qual nosaltres continuem creient, no sigui la que entenem que reclamava el país a dia d'avui. Pensem que ens hem quedat a mig camí, i ho lamentem, potser per les presses, potser per manca de voluntat política. S'ha avançat en alguns punts, però no hem assolit tots els objectius que tocaven; un fet que costa d'entendre després de tants anys, diguem-ne, d'estar parlant d'aquesta normativa.

Per això els anuncio que el nostre vot, el vot del Grup de Convergència i Unió, serà una abstenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, membres del departament, senyores i senyors diputats, abans d'entrar en alguns comentaris dels grups que m'han precedit, deixi'm que faci algunes consideracions en aquest debat final d'un projecte de llei de Codi de consum que efectivament és ambiciós i és extens. No podia ser tampoc d'altra manera, tenint en compte que estàvem davant d'una reforma normativa d'una llei de fa vint anys, dels anys noranta.

Per tant, en qualsevol cas, el primer, diguem-ne, que hem de dir davant d'aquest projecte de llei és que és una llei necessària, que necessitàvem. I això ho compartim els grups, alguns dels grups d'aquesta cambra, no només els grups que donem suport al Govern. S'ha dit anteriorment, doncs, que aquesta llei és una llei necessària; havíem de posar al dia una normativa dels anys noranta, perquè la nostra societat és una societat complexa, on els nostres hàbits i les formes de consum

han canviat molt darrerament, i per tant necessitàvem noves eines. Ens calia, doncs, un nou marc normatiu, una nova llei de consum.

I com ho hem fet? Doncs, deixi'm dir que discrepo de les intervencions que m'han precedit. El procés, la tramitació prèvia a l'aprovació pel Govern ha sigut un procés ampli, amb interlocució amb tots els agents implicats, amb consumidors, empreses o representants empresarials, i administracions públiques de consum.

I després, una vegada aquest projecte de llei ha entrat aquí, en l'àmbit parlamentari, doncs, aquest treball ha continuat, i per tant en tot moment, i vostès, diguem-ne, n'han estat testimonis, s'ha intentat la recerca del consens, la millora del projecte de llei i el treball, fins al darrer i últim moment.

Per tant, el que volíem era fer que aquesta llei que necessitava Catalunya fos una llei, doncs, que pogués ser una llei de consens, i per tant no hem, diguem-ne, renunciat en cap moment als aspectes formals, en tràmit parlamentari, i als aspectes en reunions informals, fins al darrer moment.

I fruit d'aquest treball intens de recerca del consens, doncs, hem incorporat més de cent esmenes, davant de 366 que havien estat presentades. Per tant, penso que, diguem-ne, aquesta xifra demostra que hi ha hagut aquesta voluntat de fer una bona llei, davant d'un projecte de llei que, com deia, és ambiciós i extens. Hem aconseguit, pensem, una llei que fa avanços en la defensa dels drets dels consumidors i usuaris, i a la vegada dóna a les empreses, a les «micros», petites i grans, un marge prou ampli per a la seva adaptació a aquesta nova Llei del consum.

M'agradaria també destacar algun dels aspectes clau d'aquesta llei, perquè, en fi, s'ha parlat dels temes de la conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional, s'ha parlat dels temes dels drets lingüístics, que realment es considera per part dels grups de l'oposició que aquesta és una llei amb mala tècnica jurídica.

Però hi ha una part, diguem-ne, que des del meu punt de vista s'ha obviat, que és allò més important, que és les eines, els aspectes clau d'aquesta llei.

I per nosaltres aquests aspectes clau són, doncs, en primer lloc, el gran impuls a la protecció de les persones consumidores; l'ampliació dels drets de les persones consumidores i millora de l'eficàcia i de la defensa d'aquests drets; és una norma innovadora, moderna, adaptada a l'actualitat del moment i que té voluntat de perdurar al llarg dels anys; incorpora novetats i dóna solucions a situacions que no estaven resoltes per la normativa anterior; respecte, per exemple, a la compensació o reparació de danys i perjudicis és més àgil ja que es podran determinar les resolucions sancionadores; els drets de les persones consumidores són bàsics i irrenunciables.

Un segon aspecte, i deixin-m'ho dir, i deixin-m'ho dir gairebé allò, diria, ben alt i fort: aquesta Llei del Codi de consum esdevé una eina imprescindible per sortir de la crisi econòmica. Un dels elements clau, vostès ho saben, de la reactivació econòmica consisteix, és el consum, i efectivament un augment d'aquest és fonamental

per aconseguir una millora en la nostra economia. Per això, per tant, necessitem unes regles clares, modernes, que garanteixin unes relacions de consum de qualitat satisfactòries. És bàsic aconseguir potenciar el consum, ja que aquest es basarà en un marc legislatiu potent que donarà confiança a les parts, tant a empresaris com a persones consumidores.

Un tercer punt, és una llei que permet la publicació de les mesures cautelars –per tant, dona més informació, més prevenció–, mesures cautelars adoptades per l'Administració per informar els afectats que s'hagin pogut exposar al risc derivat de l'ús d'un bé o de la prestació d'un servei. Queden garantides en aquesta línia de més informació i prevenció les quantitats avançades per les persones consumidores i usuàries. De fet, aquest és un dels aspectes que hem transaccionat en aquest tràmit parlamentari.

Un quart punt, més protecció als col·lectius especialment vulnerables. I aquí, doncs, és d'especial interès destacar també que en aquests moments dintre d'aquest grup s'hi encabeixen persones endeutades, sobreendeutades, amb pocs recursos; les persones, diguem-ne, deixin-m'ho dir, més dèbils.

Un cinquè punt, d'aquesta llei, un altre dels aspectes clau, el cinquè, és la millora de la competència efectiva; el consum reforça el seu compromís en la lluita contra la competència deslleial. La qualitat del servei, l'atenció als clients, el grau de satisfacció d'aquests, d'aquests clients, demostra la complicitat en la responsabilitat social de les empreses. I garantir els drets de les persones consumidores i usuàries permet que la nostra economia sigui més competitiva.

El sisè punt, el sisè element clau. Aquesta llei el que ens permet és tenir serveis públics de consum a l'abast de tota la població, independentment del seu lloc de residència. Per tant, s'acaba amb el desequilibri existent entre les persones consumidores gairebé podríem dir de primera i de segona categoria, persones consumidores que en algunes casos, doncs, no tenien a prop seu un servei públic de consum, i amb aquesta llei totes les persones consumidores i usuàries tenen garantit l'accés a un servei públic de consum a la seva comarca.

Un altre element clau: augmenta la seguretat jurídica. Les relacions de consum es fonamenten en la bona fe, s'ha dit anteriorment per part d'un dels diputats; les relacions de consum, per tant, es fonamenten en la bona fe, i el just equilibri de les posicions jurídiques i la seguretat jurídica permet a tots els operadors del mercat conèixer de manera clara i sistemàtica el dret aplicable. Aquí, en aquesta llei, hi ha un equilibri en la protecció de les persones consumidores i també dels interessos dels empresaris.

Un altre element, la formació permanent dels professionals i de les persones consumidores. Un dels objectius d'aquesta norma és aconseguir un consum responsable, és a dir, moderat, informat, reflexiu, conscient, i per aconseguir-ho és necessària, també s'ha comentat, la formació, l'educació, i la Llei del Codi de consum de Catalunya obliga el Govern a garantir aquesta formació

permanent i contínua als professionals i a les persones consumidores i usuàries.

En fi, podria continuar amb altres aspectes clau d'aquest projecte de llei, però, si em permeten, doncs, entraré en els arguments tant del Grup Mixt com del Grup Popular, perquè en el fons són els mateixos; ja ho vam veure quan vostès van presentar les dues esmenes a la totalitat.

Vostès fan referència a la sentència del Tribunal Constitucional, a la mala tècnica jurídica, a l'aspecte dels drets lingüístics o del règim sancionador. Mirin, jo els he de dir que aquest projecte de llei és absolutament respectuós amb allò que disposa el nostre Estatut de Catalunya tant en l'àmbit competencial com en l'àmbit lingüístic.

Vostès ho saben, aquesta llei va anar al Consell de Garanties Estatutàries. El Consell de Garanties Estatutàries, en l'àmbit lingüístic, en un dictamen extens, ha dit clarament que l'article 128 no és contrari ni a la Constitució ni a l'Estatut. La sentència de l'Estatut fa referència a l'article 34, però en cap cas ha dit que..., pel que coneixem a dia d'avui, no ha estat declarat inconstitucional. Per tant, en cap cas podem acceptar l'argument del *desacato* que plantejava el Grup Mixt, ni podem acceptar que ens diguin que cridem a la rebel·lió. Aquesta és una norma que tant en els àmbits competencials, com en els àmbits lingüístics és una norma que pren com a base allò que estableix l'Estatut de Catalunya vigent i que no ha estat declarat inconstitucional.

Per tant, insistim en aquest aspecte, en cap cas comparim la seva visió, fins i tot jo diria d'apocalipsi lingüística, quan fan referència no només als temes derivats de la sentència del Tribunal Constitucional, sinó pròpiament a la interpretació que vostès fan de l'article 128, i dient, en fi..., i de la persecució que vostès consideren que hi ha cap al comerç.

Miri, jo, com els ho explico? Per responsabilitats com a alcaldessa i per coneixement de territori, i gairebé diria per coneixement personal, tinc molts vincles amb el comerç, amb el petit comerç d'aquest país. I jo no sé, vostès, amb quin comerç parlen, però jo en cap cas..., el comerç que jo conec, el comerç amb qui parlo, en cap cas se senten perseguits i se senten en la línia que vostès plantejaven.

És més, coincideixo també amb el que ha dit algun diputat anteriorment, el comerç d'aquest país està treballant bé; en uns moments de dificultats, està fent molt bona feina, les petites i les mitjanes empreses estan fent bona feina, i aquest projecte de llei no és en cap cas, diguem-ne, un projecte de llei que els jugui, diguem-ne, negativament, sinó que el que fa és donar-los instruments per això, per tenir un millor consum, i, per tant, el que dèiem, fins i tot ens pot servir per a una reactivació econòmica a dia d'avui.

Respecte a Convergència, jo estic convençuda, si m'ho permeten, que el seu vot d'abstenció, malgrat el que el diputat ens ha comentat, no fa referència al contingut de la llei, sinó que potser és un vot condicionat a una situació conjuntural. Estic convençuda que tenen clara, perquè vostès ho han dit, la necessitat d'un nou marc normatiu en matèria de consum, n'hem parlat, hem negociat i hem arribat a punts d'acord, però penso que

el seu vot està condicionat per aspectes que van més enllà del Codi de consum, perquè malgrat que no estiguem d'acord amb tots els punts que vostès plantejaven sí que estem d'acord amb bona part, i per tant, doncs, ja dic, penso que aquest vot és condicionat segurament per altres aspectes, però que en el fons la seva voluntat és de votar favorablement aquest projecte de llei.

Conclusió. El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi valora positivament el projecte; certament es fa un pas endavant en la regulació d'un sector que ha evolucionat d'una manera molt considerable des dels anys noranta, i per tant que és del tot necessari disposar d'una normativa catalana a l'alçada del consum del segle XXI. Hi insisteixo, l'augment del consum és fonamental per aconseguir una reactivació econòmica. I per això ens calen unes regles clares, modernes, que garanteixin unes relacions de consum satisfactòries; això és bàsic. I a partir d'ara el consum es basarà en un marc legislatiu potent que donarà confiança a les parts, tant a empresaris, com a persones consumidores i usuaris.

Per tant, votarem en contra de les esmenes que resten defensades per part dels grups de l'oposició. I fins aquí el nostre posicionament respecte a aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssima diputada. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giralt

Gràcies, president. Volia donar també la benvinguda a les persones, doncs, que avui ens acompanyen a la sala de plens del Parlament de Catalunya, persones que d'alguna manera o altra heu intervingut en el procés de tramitació de la llei, ja sigui des del Govern, des dels diferents departaments, de la conselleria d'Economia, o bé fins i tot des d'altres departaments, com per exemple el departament de política lingüística; també a entitats, sindicats, associacions empresarials, en definitiva, a tots els que esteu aquí, al públic, i també, evidentment, honorable conseller, doncs, també volia saludar-lo.

Evidentment, voldria fer l'agraïment també –no em voldria reiterar amb els companys que m'han precedit en l'ús de la paraula– a totes les persones que heu participat de la ponència. Crec que hi ha hagut un ambient suficientment proper, s'ha dit anteriorment, tot i que hi pugui haver la discrepància que òbviament s'està posant en relleu al damunt de la discussió o davant de la discussió de la votació final de la llei.

I òbviament fer extensiu l'agraïment singular al Pere Sol, el lletrat de la llei, i a tot el personal del Parlament, doncs, que ens han ajudat en la seva tramitació.

I ho voldria també significar en la persona de la Judit Carreras, com a relatora, doncs, que ha fet una feina magnífica de conducció de la tramitació de la llei.

Jo no voldria que en aquesta setmana de notícies de magnitud important s'eclipsés la importància d'una llei. Aquesta setmana tots tenim al cap, tot tenim *in mente*, ja ha sortit aquí en algunes referències anteriors, la sentència del Tribunal Constitucional, que, com deia, doncs, pot eclipsar una importància d'una llei que en té i en té moltíssima.

També en aquesta mateixa sessió matinal del Parlament de Catalunya acabem de donar aprovació a una altra llei estrella de la legislatura, la Llei del cinema.

Òbviament, tot això ens pot fer perdre de perspectiva la importància d'una llei de consum que té la seva significació des del punt de vista, com ho dèiem ja en el Ple de presentació, de debat de totalitat del mes de gener, que tots i cadascun de nosaltres som consumidors i usuaris, i ho som les vint-i-quatre hores del dia; mentre nosaltres dormim els aparells de casa continuen utilitzant la llum, el gas fa anar la calefacció. Per tant, en tot moment de la nostra existència som d'alguna manera consumidors i usuaris. Per tant, aquesta és una llei que universalment ens afecta a tots.

Els consumidors i usuaris dels productes i serveis tenen reconeguts els seus drets a través de la Constitució, de l'Estatut d'autonomia, de l'Estatut del consumidor aprovat l'any 1993 per aquest Parlament, i per tant ja convenia, doncs, actualitzar aquella informació.

Una dada –una dada. Si diem que tots i nosaltres som usuaris, també hem de posar en relleu que un de cada cinc d'aquests usuaris en algun moment determinat de la seva existència ha tingut algun problema de consum, que això vol dir que la persona que ha tingut algun problema de consum ha de recórrer a la legislació existent per tal de fer valdre els seus drets.

Parlar de polítiques de consum vol dir parlar dels estats més avançats del nord d'Europa, d'Amèrica. Un país avançat és aquell que elabora polítiques de consum potents i que disposa, que es dota d'organismes que les impulsen, com per exemple l'Agència Catalana de Consum, que té dos grans objectius: garantir els drets del consumidor i garantir la competitivitat de les empreses i dels comerços.

L'eix fonamental de l'actuació en política de consum és la prevenció dels conflictes a través de tres accions: informar, formar i actuar. Aquest seria el marc genèric en què es planteja la política de consum.

Anant al projecte de llei, ho resumiria en una frase, i sobretot per als portaveus que m'han precedit i que han fet una anàlisi en alguns casos gairebé apocalíptica de la situació o d'alguns aspectes de la llei, i en altres, no massa entusiasta. El nostre resum, el resum del nostre grup parlamentari, d'Esquerra Republicana, és que la Llei del Codi de consum busca protegir el consumidor davant de les grans empreses, i enfront de les quals l'usuari està totalment indefens. La Llei del Codi de consum va a favor del petit comerç i de les pimes. Ho diem així de senzill i així de clar: «En defensa del con-

sumidor, en defensa del petit comerç i en defensa de les pimes.»

Dic això perquè, a vegades, en l'ús de la paraula d'algun que m'ha precedit, d'algun grup, el Partit Popular o el Grup Mixt, també de Convergència i Unió, semblava que anéssim a matar mosques a canonades. I estem posant exemples..., exemples d'actuacions que estan previstes i pensades per a les grans superfícies, els grans comerços, les grans empreses subministradores de serveis, i anem a posar aquest exemple, pensat per protegir el consumidor davant d'aquests grans proveïdors..., el traslladem a l'exemple del iogurt del *colmado* de la cantonada, i evidentment llavors se'ns desfasa tota la idea de la llei que estem debatent aquí.

Aquest text que aprovarem avui suposa un gran avenç tant en la defensa dels drets i deures de les persones consumidores com en la regulació de les pràctiques i de les formes de contractació de béns i serveis; per exemple, aquelles relacionades amb el comerç electrònic o bé amb els nous serveis, temes que no estaven previstos en la legislació que es va aprovar en aquest Parlament, lògicament, ara fa disset anys. També incrementa la capacitat de la Generalitat en matèria d'inspecció de mercat i d'aplicació de sancions. El text s'articula, com ja s'ha dit, en forma de codi, per fer-lo més entenedor i per fer més fàcil la seva accessibilitat.

Hi ha hagut un procés participatiu important; no m'estaré de dir-ho com a Grup d'Esquerra Republicana. Hi han participat organitzacions empresarials, sindicats –Unió de Pagesos, un paper rellevant–, associacions de consumidors i d'usuaris, també l'ACIC –l'Associació Catalana per a la Integració del Cec, que també ha aportat un seguit de temes, en general, amb relació als usuaris discapacitats–, associacions de municipis i de comarques. Val a dir que l'enriquiment del text durant el tràmit parlamentari, amb la incorporació de més de cent esmenes, doncs, fa, posa en relleu que evidentment el text final de la llei ha millorat ostensiblement amb relació a aquell que el Govern va portar com a projecte de llei al Parlament de Catalunya.

Un exemple d'allò que deïem abans. Abans feia referència, la portaveu del Partit Popular, a una carta que vàrem rebre els grups parlamentaris ahir d'una associació de tallers de Catalunya, doncs, que ens deia: «Compte, que aprovareu un règim de sancions per als tallers que no té en compte el volum de negoci...» Això no és cert –no és cert. Potser no s'han llegit correctament l'articulat de la llei, però el Codi de consum en l'article 333.2, anomenat «Graduació de les sancions», parla que «es tindran en compte el volum de negoci i la capacitat econòmica de l'empresa». Per tant, queda resolta una preocupació que algú pot tenir, que la pot expressar, però l'expressa indegudament perquè no ha tingut potser l'atenció de llegir-ho en el lloc adequat.

No solament es poden tenir en compte el volum de negoci i la capacitat econòmica de l'empresa o del comerç a l'hora d'aplicar les sancions; és que s'han de tenir en compte. Vull fer aquesta diferenciació: una cosa és poder-ho tenir en compte, l'altra és haver-ho de tenir en compte. Per tant, ni per tenir un iogurt caducat li cauran sis mil euros de sanció..., que estigui tranquil el

botiguer del meu poble, perquè, si no, potser demà quan vagi a buscar el iogurt, doncs, no me'l voldrà vendre, i que estigui tranquil el mecànic del meu taller, perquè quan li vingui l'inspector no li aplicarà una sanció que li impliqui la pèrdua d'un mes d'ingressos de negoci, com ens deia aquesta carta, que convindrà respondre –ho faré aquesta tarda mateix– adequadament a la federació o a l'associació de tallers.

En el Ple del 27 de gener vàrem rebutjar les esmenes a la totalitat del Partit Popular i del Grup Mixt; per tant, vàrem superar un primer tràmit de la llei en seu parlamentària. Hem hagut de superar altres passos; hem hagut de superar el fet que el Partit Popular portés la llei al Consell de Garanties Estatutàries. Portar una llei al Consell de Garanties Estatutàries afegeix una dificultat en la seva tramitació, perquè comporta trenta dies de retard en la celeritat de la seva aprovació, però ens dóna la tranquil·litat de poder tenir, doncs, resposta a allò que a algun grup parlamentari el pugui amoïnar.

El Tribunal Constitucional, també s'ha esmentat abans, ho ha dit molt clar: a desgrat del Partit Popular, Catalunya pot exercir plenament la competència en consum i legislar en aquesta matèria. No entraré ara a valorar altres aspectes, perquè evidentment se'm menjaria el temps i no és l'objectiu d'avui, però el Tribunal Constitucional en temes de consum ens ha dit: «Feu-ho i tireu-ho endavant», i això és el que fem i el que continuarem fent.

Voldria fer referència a un decàleg d'aspectes destacables d'aquesta llei. Incrementa el reconeixement de les associacions de consumidors. Les empreses prestadores de serveis de subministraments, transports, comunicacions i altres serveis bàsics hauran de tenir una oficina a Catalunya. Això pot sorprendre algú, però és que personalment m'he trobat en aquest cas, de vegades, de voler presentar una reclamació i trobar-te que truques a un telèfon i et diuen que no hi havia fins ara..., o no hi ha fins aquests moments una seu física a Catalunya on poder-te adreçar personalment i presentar la teva queixa. Recordo que a aquest tema ja hi va fer referència el conseller Castells en el moment de la presentació de la llei. Això serà possible a partir de la seva aprovació.

Els telèfons d'atenció d'incidències i reclamacions als clients de les empreses de serveis bàsics –de serveis bàsics, o sigui, telefòniques, gas, electricitat, no el petit comerç de la cantonada–, els telèfons d'atenció hauran de ser gratuïts. Les empreses hauran de garantir el retorn de les quantitats que es cobrin anticipadament per la compra d'un bé o la contractació d'un servei, sempre que aquest import superi el 25 per cent de la compra i els cent euros. Les resolucions sancionadores poden incorporar el retorn dels imports cobrats indegudament i la indemnització per danys i perjudicis cobrats. Tots els serveis que es prestin tindran una garantia mínima de sis mesos –abans no existia regulació en aquest camp dels sis mesos de garantia mínima. Quan un consumidor contracta un intermediari es farà com si ho fes directament al prestador del servei.

Un aspecte important: la territorialització de l'atenció de les oficines al consumidor. Tots els ciutadans i ciutadanes tindran garantit l'accés a un servei públic de con-

sum a la seva comarca. Les empreses públiques hauran d'estar adherides a un arbitratge de consum, i aquest fet es tindrà en compte en la concessió de subvencions i ajuts públics. Les relacions de consum s'han d'ajustar –aquest és un aspecte nou i important– als criteris de racionalitat i sostenibilitat, amb relació a la preservació del medi ambient, la qualitat de vida, l'especificitat cultural, el comerç just, l'accessibilitat, l'endeutament familiar, els riscos admissibles i altres factors que determinen un desenvolupament socioeconòmic individual i col·lectiu.

Deia abans que s'ha fet, s'ha tingut un diàleg extens en la tramitació de la llei. No vol pas dir això que tothom estigui d'acord finalment..., totes les entitats que han participat en el debat, evidentment, no subscriuen la llei, però sí que hi ha hagut un esforç important, tant des del Govern com des dels grups parlamentaris, perquè aquesta acceptació fos possible.

Com a fruit del diàleg s'han incorporat alguns aspectes que voldria esmentar. Per exemple, la incorporació del terme «usuaris» en la definició de la persona consumidora en tot el text de la llei. La millora substancial dels drets dels consumidors per a persones amb discapacitats –abans feia referència a l'ACIC–, que comporta la informació accessible sobre els béns i serveis, especialment en relació amb els temes de seguretat i d'afectació de la salut. I m'hi voldria estendre una mica més, perquè crec que és un col·lectiu que té la seva importància i és una mostra de la sensibilitat que hi ha hagut en aquesta temàtica.

El concepte d'«informació accessible», referit especialment a les persones amb discapacitat sensorial sobretot; la inclusió de l'accessibilitat per facilitar el consum responsable a les persones amb discapacitat. Un principi general de protecció, que haurà de venir desenvolupat després normativament, pel que fa a l'accés adequat a la informació sobre béns i serveis –parlem de persones, doncs, que amb problemes a la vista, per exemple, no poden llegir l'etiqueta d'un determinat producte, no? O tenir garantit el ple exercici i gaudi dels drets i garanties reconeguts en aquesta llei en igualtat amb la resta de consumidors –aquesta és una redacció oberta; per tant, com deia, després s'haurà d'anar aprofundint. Facilitar, a petició dels interessats que tinguin dificultats en la visió, per exemple, o que siguin cecs, contractes d'adhesió en forma accessible, per exemple.

Un altre aspecte que s'ha incorporat en la tramitació i que no hi era en un principi: dret a conèixer l'origen dels productes, sobretot alimentaris, amb relació a si provenen de la Unió Europea. I m'estic adreçant especialment a Unió de Pagesos, que és qui va proposar aquest afegit, i s'ha tingut en compte; Unió de Pagesos, però en representació, evidentment, del món de l'agricultura del nostre país. És a dir, hem de saber si els articles que consumim, alimentaris, provenen o no de la Unió Europea; és una demanda important de tot el sector agrari, i a partir d'ara, doncs, la llei estableix que això ha de ser conegut per part del consumidor.

També una major difusió del logotip de l'arbitratge de consum per a les empreses adherides: a l'establiment, als contractes, a la web, etcètera. Les màquines auto-

màtiques hauran de proporcionar un rebut del producte adquirit, excepte les d'alimentació, que hauran de tenir a disposició un telèfon gratuït visible a la mateixa màquina per a qualsevol reclamació.

I, finalment, s'ha doblat el període d'adaptació per a les empreses: hi haurà sis mesos per a les grans empreses i dotze mesos per a les pimes. És el doble del temps previst inicialment en el projecte de llei. Per tant, hi ha hagut una voluntat d'adaptar-se, en atenció sobretot a la situació econòmica i a la realitat empresarial. Dic això també perquè abans s'ha fet referència al telèfon de Ferrocarrils de la Generalitat –crec que ho deia el portaveu de Convergència–; òbviament, fins que no estigui aprovada la llei, no queda establerta legislativament l'obligatorietat, per a empreses públiques i privades, de disposar d'aquests mecanismes que preveu la llei, però necessitem un període d'adaptació. Ara, primer, senyores i senyors diputats, cal aprovar la llei.

Per acabar, una referència als drets lingüístics. Abans s'ha fet esment, hem fet esment de les conclusions del Consell de Garanties. Ha estat molt clar; diu el Consell de Garanties Estatutàries: «L'article 128.1, apartat segon, sobre els drets lingüístics de les persones consumidores, del Projecte de llei del Codi de consum de Catalunya no és contrari a la Constitució ni a l'Estatut, i l'acord, la decisió, ha estat adoptada per unanimitat. Aquest és el nostre dictamen, que pronunciem, emetem i signem en la data indicada en el començament.» (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Aquesta llei reforça i millora els drets lingüístics –això ja és de la meua collita, eh?– dels consumidors defensant i fomentant en català, que és la nostra llengua pròpia. Ho fa en els àmbits on encara és minoritària en relació amb el castellà –acabo, senyor president–, com en la informació que han de donar les empreses sobre els béns i els serveis que ofereixen. Això és el que fa exactament, el mateix, l'Estat espanyol amb el castellà quan fa més de cent cinquanta lleis i decrets, per cert, on acaba dient que tota la informació haurà de ser en castellà. Per tant, que ningú s'escandalitzi quan el Parlament de Catalunya legisla defensant el català, perquè és normal que cada país defensi la seva llengua. Perquè, si no, ningú no ho faria.

Finalment, doncs..., ja sé que avui no es tracta de convèncer la gent, els diputats i diputades, però si ho fos els demanaria el seu vot favorable, perquè aquesta llei significa un avenç significatiu en drets i garanties dels consumidors i usuaris, una millora en l'oferta per part dels fabricants i dels comerços, protegeix el consumidor davant les grans empreses...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

...acaba amb la indefensió i va a favor del petit comerç i de les pimes i, a més a més, ajuda a normalitzar el català.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot m'agradaria, doncs, saludar les organitzacions, els representants d'organitzacions de consumidors, de les organitzacions empresarials, de les associacions municipalistes que avui ens acompanyen. També volia començar pels agraïments; em sumo als que ja s'han fet als companys de la ponència, especialment a la relatora, al lletrat i també als serveis lingüístics.

Bé. Avui aquest Parlament aprovarà, de ben segur, una altra llei que forma part del desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I crec que avui més que mai és important que aquest Parlament continuï fent el que se li ha encomanat; és la nostra obligació. Avui aquest Parlament també ha de donar un missatge: que els representants escollits pel poble de Catalunya hem de seguir treballant per complir allò que la ciutadania va votar. Ho fem per convicció democràtica i per defensar l'autogovern de Catalunya. Ara més encara, no podem alterar ni l'agenda ni el ritme, perquè no és aquest Parlament el que els ha d'alterar. Alguna cosa s'ha trencat i alguna cosa s'ha de refer, però més enllà i a l'altra banda.

I, precisament, el Codi de consum de Catalunya es suma a les més de cinquanta lleis que aquest Parlament ja ha aprovat per tal de desplegar i aplicar totes aquelles competències que l'Estatut reconeix a la Generalitat de Catalunya. I així ho fa l'article 123 de l'Estatut d'autonomia, que dóna competència exclusiva en matèria de consum a la Generalitat de Catalunya, evidentment en el marc del seu territori.

I crec que aquesta és una llei que exemplifica bé què és l'Estatut. L'Estatut és un instrument de transformació per millorar les condicions de vida de la gent; no és un llibret per dividir ni una entelèquia, ni retòrica, ni una obsessió del 90 per cent dels parlamentaris d'aquesta cambra. L'Estatut és un instrument per ampliar drets de ciutadania, per adaptar-nos a les noves realitats i a un context canviant. És una eina fonamental per abordar, des de la proximitat, la particularitat de casa nostra, els reptes que hem d'afrontar com a país.

I defensar l'Estatut és defensar els drets i les llibertats de la ciutadania, perquè, com diu el mateix text de l'Estatut, «avancem perquè els poders públics millorin les condicions de vida de totes les persones que viuen a Catalunya». I així aquest Parlament ha aprovat sense pausa lleis que desenvolupen l'Estatut i transformen la realitat, com la Llei del dret a l'habitatge, la Llei de drets socials, l'Agència d'Inspecció de Treball o la Llei d'acollida.

I precisament avui fem un salt endavant també en aquest sentit, passant d'allò general, del debat general, a allò concret. Perquè avui avancem precisament en la defensa dels drets de les persones consumidores i usuàries,

ampliant les garanties i la protecció en les relacions de consum i també la seva participació. Per això aquesta setmana més que mai també es demostra la utilitat de l'Estatut.

I és cert que no partim de zero, no tot comença ara. Les polítiques i la normativa sobre consum tenen història, i llarga. I aquesta llarga tradició normativa també ha creat dispersió i superposició de normes. Per això també era fonamental l'elaboració d'aquest codi, perquè s'actualitzés i es posés a l'alçada dels temps i de les necessitats, i per tal de ser també més ambiciosos pel que fa al reconeixement de drets de consumidors i usuaris, que són la part més vulnerable, precisament, en les relacions de consum.

Una situació que s'ha vist agreujada amb l'augment de la complexitat i formes diverses d'intercanvis i transaccions de béns i serveis. En un món global avui es multipliquen les ofertes de béns i serveis, però també el volum de publicitat i els canals i els instruments per on ens arriben, i també arriben a qualsevol gent, de qualsevol edat i condició. Aquests excessos i l'augment de la complexitat fan que també augmentin les dificultats per destriar la informació i prendre decisions racionals i també responsables.

Per això avui es fa imprescindible anar més enllà en la normativa existent, i això és el que avui aprofitem. D'una banda, en el llibre primer definim nous conceptes i agents de consum, així com els elements fonamentals que avui en dia cal incorporar si volem referències clares i tenir instruments per garantir la protecció dels consumidors i a la vegada tenir el principi clar de quin és el paper de les administracions però també de les empreses. Conceptes com els de consum responsable, risc no acceptable, informació accessible, que també es va incorporar durant el tràmit de la ponència..., és el que apareix.

Des del nostre grup volem subratllar el fet de mantenir, perquè va ser objecte de debat, el concepte de comerç just, que sembla que incomodava, doncs, algun grup. Entenem que quan parlem de relacions de consum aquestes no són neutres i és bo assenyalar que són fruit d'altres relacions d'intercanvi en tot el procés productiu i que aquests no són homogenis en qualitat ni en garantia de condicions. Per això té sentit, precisament, també parlar de comerç just, per incorporar i assenyalar que aquests intercanvis no són neutres. Per això és bo que el Codi de consum català incorpori també els avenços que ja s'han fet a nivell internacional en aquest sentit i prevegi altres avenços que es puguin donar més enllà.

Aquest títol ha millorat, incorporant peticions que ens van traslladar en les compareixences, com la incorporació de les persones usuàries en les relacions de consum, introduir l'accessibilitat en els principis, parlar també de distintius de qualitat i d'origen, com demanaven per exemple Unió de Pagesos, i que s'ha introduït transversalment en tot el text.

Una qüestió, jo crec, fonamental, i que crec que és cabdal en el debat que hem tingut, més enllà dels drets lingüístics, és que en aquest codi s'ha incorporat com a principi general..., o sigui, la motivació general que motiva aquest text és donar més instruments precisa-

ment a la part més feble de la relació de consum, que són els consumidors i els usuaris. I jo crec que aquesta és una reflexió que cap dels grups de l'oposició ha fet.

A vostès no els agraden les sancions, no els agraden les obligacions, no els agraden els requisits. Clar, però la contrapart de tot això és que si no hi ha sancions, no hi ha requisits, no hi ha regulació, tampoc no hi ha drets dels consumidors i consumidores i dels usuaris i usuàries. I aquesta és la part fonamental, aquest codi està especialment al servei dels usuaris i de les usuàries, dels consumidors i consumidores. Per tant, aquesta normativa actua en pro del col·lectiu vulnerable. I un exemple és quan es remarca precisament que, davant una normativa sectorial més favorable, doncs, s'aplicarà precisament la normativa sectorial.

El títol sobre drets de les persones consumidores també ha millorat durant la tramitació parlamentària, ja que s'han precisat termes per evitar situacions d'abusos contractuals, l'accés a la informació per persones amb discapacitat i també s'han reforçat els instruments per poder garantir la identificació de productes de qualitat.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida creiem que aquest és un avenç important, el fet de la identificació dels productes. Aquesta petició d'Unió de Pagesos garanteix dues coses: per una banda, que les persones consumidores tenen informació i capacitat de destriar, i també avançar en el consum responsable; però també promou comportaments responsables pel que fa a la producció, fomenta precisament que els productors autòctons tinguin més incentius per diferenciar-se per criteris de qualitat.

Tots aquests drets protegits comporten, efectivament, obligacions per garantir-los i per això es defineixen i s'acoten els requisits. Es creen els serveis públics de consum i també en aquest llibre s'unifiquen criteris, es cobreixen llacunes que existien i s'introdueixen mesures per evitar situacions d'indefensió.

Aquí en voldria subratllar algunes, les més significatives al nostre entendre, però que ja han anat apareixent en altres intervencions. Per una banda, és destacable els telèfons d'atenció d'incidències i reclamacions als clients de les empreses de serveis bàsics; aquests hauran de ser gratuïts. O per exemple que tots els serveis que es prestin tindran una garantia mínima de sis mesos. O que s'entra a regular la venda per internet i de les màquines expenedores.

També hem de posar damunt la taula que s'han incorporat força esmenes de les presentades per tal de millorar el text, excepte en aquells casos en què es demanaven rebaixes i es perdien garanties en la tutela dels drets de consumidors i usuaris o fins i tot suposaven una amenaça per als mateixos drets.

I aquesta llei també aborda evidentment, i no m'hi vull estendre, els drets lingüístics de les persones consumidores i usuàries. Com no pot ser d'una altra manera i com el mateix Estatut reconeix en el seu article 34, parlem, doncs, de drets lingüístics i no d'usos, com algú pretén, perquè és un dret poder dirigir-se a algú o accedir a la informació en la llengua que es desitgi..., precisament d'un article 34 que és constitucional i parla

de drets lingüístics. Perquè és evident que no és un ús, sinó que hem de poder garantir que podem exercir el dret a parlar la llengua que desitgem.

Però, a més, no només ho reconeix l'Estatut; ja abans ho feia la Llei de política lingüística. Aquest codi recull precisament la normativa existent en aquest sentit. I tal com diu el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, aquest codi, i aquest article 128.1 que demontitzen, és plenament estatutari i constitucional; desplega precisament l'article 34 de l'Estatut, que fins al moment, que nosaltres sapiguem, és constitucional. Però és que a més a més també parla de la disponibilitat lingüística, que també està limitada en aquest mateix article.

I no em vull estendre més en aquest capítol, perquè no és un problema d'oratória o de convèncer ningú, és un problema polític que venim arrossegant des del principi de la legislatura; no és un problema d'aquest codi ni de l'Estatut, és un problema polític.

Així, l'últim llibre parla precisament de com apliquem i garantim que es compleixin aquestes obligacions, és a dir, el règim disciplinari i sancionador. Ha estat un debat controvertit, aquest, però crec que hem fet una bona feina en el tràmit parlamentari. Les organitzacions de consumidors quan van comparèixer tenien por que es reduïssin les garanties. Crec que hem estat flexibles incorporant un calendari d'aplicació més raonable per al moment en què estem, tenint en compte la realitat del petit comerç, les microempreses i petites i mitjanes empreses, que potser necessitaven més temps per adaptar-se. I també s'amplia el termini per aplicar les novetats que no formaven part de la normativa anterior.

Però és veritat que necessitem garanties per poder exercir els drets. I evidentment només amb pedagogia no tenim aquestes garanties. I a vostès els incomoden molt les sancions, però les sancions s'apliquen quan algú no fa el que ha de fer. I el que tampoc hem de fer és reduir a una anècdota el règim de sancions. Escoltin, aquestes sancions són l'actualització de l'IPC precisament de la normativa existent; per tant, no és res exagerat. I, escolti, senyora García, no em parli de iogurts i de deu mil euros perquè..., o no entén com s'aplica la normativa, perquè sempre ha de ser proporcional també al mateix volum de vendes, a la tipologia del comerç i a la tipologia de l'empresa que s'aplica. Per tant, no fem demagogia barata, perquè l'únic que fem aquí és posar garanties precisament per poder exercir uns drets.

Bé. Jo crec que, en aquest tràmit, en aquest últim llibre, el que hem aplicat és flexibilitat també per entendre el context de crisi i les dificultats d'algunes empreses, però també que aquest projecte millorarà la competitivitat. Perquè des del nostre grup també entenem que ser exigents en la qualitat del servei ens situa en una millor posició, ens fa canviar hàbits, no només de consum, sinó també de producció. I també ens modernitzem, i això ens ho diu Europa.

Perquè des del Partit Popular..., el seu model és precisament el camp qui pugui, el lliure mercat, «no protegim res perquè encara molestarem», però així vostès ens homologuen a la Xina o al Marroc, competir a base precisament d'aquesta reducció de costos. Això sí, el

que sí que fan amb molta facilitat és criminalitzar col·lectius, aquells que tenen menys veu, els que no poden venir a la seva porta, al despatx, a picar-los a la porta. Perquè dir que a certs col·lectius, segons de l'origen que siguin, no se'ls aplica la normativa, això és precisament fer demagògia, instal·lar els prejudicis socials.

Per acabar, finalment, vull dir de nou que avui fem un pas endavant per millorar els drets de ciutadania i la igualtat de condicions també en les relacions de consum. Avui també apliquem el nostre autogovern. Per dies com avui i quan es fa palpable..., precisament com en aquest codi, és quan és més evident que l'Estatut val la pena.

Per això també més que mai cal defensar-lo amb tots els instruments que tinguem a l'abast, no només per dignitat democràtica i nacional, sinó sobretot per garantir més drets i una vida digna per a molts ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Doncs, acabat el debat, cridem a votació.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*) El senyor Domingo...?

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones y contradicciones.

El president

Té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señora Ortiz, no nos gustan las sanciones... Lo que no nos gustan son las sanciones desproporcionadas. Y, evidentemente, compare: este régimen establece sanciones leves..., por infracciones leves sanciones de diez mil euros; por graves, cien mil, y por muy graves, 1 millón. ¿Sabe cuál es la legislación del Estado? —del año 2007; no muy antigua, ¿eh? Las leves, 3.000; las graves, 15.000, y las muy graves, 600.000 euros. Es decir, la desproporción es evidente, y no es un tema de que no nos gusten las sanciones, sino la desproporción.

Y a lo que se ha referido de los derechos lingüísticos, me gustaría que se aplicara rigor. Y si usted está hablando del dictamen del Consejo de Garantías Estatutarias —y tanto el señor Carrillo como usted lo han valorado—, valórenlo en su integridad. Y el dictamen, que es evidentemente interpretativo y que ha de ser tomado como guía, establece una clara equiparación de derechos lingüísticos entre los usuarios castellanohablantes y catalanohablantes. Y también en las consecuencias jurídicas, esto es, en las sanciones. Nos gustaría que no hubiera ninguna, pero en todo caso lamentamos que a partir de esta ley...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...tanto los comerciantes que se expresan solo en catalán como los que se expresan solo en castellano tendrán que

ser sancionados. Y aplicaremos..., y pediremos que sea así precisamente por la equiparación jurídica.

¿Hablábamos de condicionamientos políticos?

El president

Senyor Domingo!

El Sr. Domingo Domingo

No... —ya acabo, señor presidente—, no hablemos de condicionamientos políticos, hablemos de derecho, de justicia.

(*Pausa llarga.*)

El president

Procedim, doncs, a les votacions.

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Mixt, i s'ha demanat votació separada de les números 112 i 201 –112 i 201.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes números 1, 2, 3, 9, 18, 58, 65, 77, 93, 96, 106, 117, 125, 127, 139, 140, 145, 146, 156, 168, 179, 191, 223, 234, 242, 244, 245, 248, 260, 269, 271, 273, 275, 289, 302, 303, 304, 310, 318, 330, 331, 334, 338, 349, 350, 351, 352, 356, 358, 359, 360, 361 i 363.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 68 en contra i 61 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

(*Remor de veus.*) Es para la votació...

La resta d'esmenes del Grup Mixt.

Doncs, comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 116 vots en contra i 12 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, les números 4, 23, 142, 261, 293, 299 i 317.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 68 en contra i 48 abstencions.

Votem seguidament les números 110, 111, 137, 138, 198, 202, 203 i 353.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem ara les números 11, 14, 48, 66, 79, 80, 84, 85, 89, 92, 94, 113, 116, 118, 121, 173, 185, 194, 195, 211, 214, 215, 246, 256, 267, 280, 315, 335 i 336.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 68 en contra i 51 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 68 en contra i 51 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, les números 24, 120 i 355.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 51 vots a favor, 68 en contra i 13 abstencions.

Votem ara les números 59 i 343.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 71 vots en contra i 13 abstencions.

Votem ara la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 68 vots en contra i 16 abstencions.

Votem la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del Codi de consum de Catalunya ha estat aprovat per 68 vots a favor, 16 vots en contra i 48 abstencions.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Reprenem la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acatament de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00375/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula, per formular la del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President de la Generalitat..., este lunes tuvimos sentencia. Finalmente, después de cuatro años, tuvimos sentencia del Tribunal Constitucional, una sentencia que deroga catorce artículos e interpreta veintisiete, y por tanto declara parcialmente inconstitucional el Estatut de Cataluña del año 2006, que se aprobó. Usted personalmente nos comunicó a los presidentes de grupo, y parece ser que se ha cancelado hasta próximo aviso, una serie de contactos para poder abordar este debate, y cómo reacciona o no este estatuto. Pero lo más importante, y creo que por el cargo que usted ocupa, es que las sentencias judiciales en democracia se acatan —«acatar» quiere decir, según el diccionario, respetar y someterse a las decisiones judiciales—, y también se ejecutan y se hacen cumplir.

Nosotros le queremos preguntar, señor presidente, si usted, que además ha hablado con el principal partido de la oposición, y se han reunido y han dicho además que se conjuraban para que fuera un éxito una manifestación que quiere convocar usted, junto con otras instituciones, yo le quería preguntar si ustedes se han conjurado para más cosas, o solo se han conjurado para hacer manifestaciones. ¿Se han conjurado ustedes para que mañana no nos suban el IVA dos puntos a todos los ciudadanos españoles? (*Remor de veus.*) ¿Se han conjurado ustedes para que dejen de haber cifras de 3 por ciento y de 4 por ciento? ¿Se han conjurado ustedes para que no haya ni existan secretarios de presidencia de tripartitos que acaben imputados en un caso de corrupción urbanística? En definitiva, ¿se han conjurado ustedes para más cosas, o solo se conjuran para hacer manifestaciones y huidas hacia adelante?

Presidente, queremos un *president* de la Generalitat que ejecute la sentencia. Y le pregunto: ¿tienen ustedes previsto un calendario de derogación y de modificación de los artículos que se ven afectados por la sentencia? Es lo que toca, y lo que le toca hacer a un presidente. Si hay un presidente y unos señores en el Gobierno que dicen que no acatan, como Esquerra Republicana..., lo que deben hacer es convocar elecciones y abandonar el Gobierno. Y, si no, por favor, díganos qué calendario tienen previsto y cómo pretende actuar el presidente de la Generalitat.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, d'entrada li he de dir que encara no hem rebut la sentència, i vostè ja ens demana un calendari de derogacions. Escolti, ja en parlarem, eh?, de tot això; aquí al Parlament, en un ple que farem, quan tinguem la sentència i l'hàgim pogut analitzar.

I, per cert, sí, sí, jo miraré de conjurar-me –si vostè vol utilitzar aquest terme, que a mi tampoc és que m'agrada– per anar junts, amb totes aquelles persones, formacions polítiques i diputats d'aquesta cambra que vulguin defensar el que va votar el poble de Catalunya. Fins i tot m'agradaria que vostè hi fos.

El president

El senyor Rivera té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, presidente, pero a usted como presidente de la Generalitat le toca ejecutar la sentencia. Si usted en su programa electoral quiere modificar o hacer un nuevo estatuto, es otro tema. Usted es presidente y le toca ejecutarla, y por eso le pregunto por el calendario. Efectivamente, no tenemos los fundamentos jurídicos, pero sí queremos un compromiso de este Gobierno de que va a ejecutar la sentencia, y no que va a mirar hacia otro lado o que, como decía hoy el señor Puigcercós, pues, no solo no la van a acatar, sino que van a tirar hacia adelante y seguir haciendo leyes como las que hemos aprobado hoy.

Señor presidente, ¿siete años más de huida hacia adelante? ¿No tienen suficiente?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. ¿No pueden admitir el fracaso y la derrota con dignidad, y aceptar lo que ha dicho el Tribunal Constitucional? (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat.

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. Usted, como presidente, debe ejecutar la sentencia...

El president

És que, senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...señor presidente.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo no em sento i estic segur que no ens sentim derrotats. Si de cas, maltractats; això sí. Derrotats, no.

I estem parlant d'un tema molt seriós, no frivolitzi. No hem rebut la sentència, la sentència no s'ha rebut encara, i, per tant, quan es rebi la sentència hi haurà temps d'analitzar-la, de debatre les conseqüències polítiques i jurídiques de la sentència en el Ple del Parlament, i, òbviament, tant de bo siguem capaços, la majoria d'aquesta cambra, de trobar el camí, les eines i d'adquirir els compromisos per recuperar allò que el poble de Catalunya va votar.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la situació creada arran de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00377/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt honorable president, el Tribunal Constitucional ha dictat sentència després de quatre anys de creixent desprestigi i d'haver perdut tota la seva legitimitat. Ara ha sumat a la seva actuació lamentable la irresponsabilitat d'afegir a una situació molt complicada per una greu crisi econòmica una crisi institucional de conseqüències imprevisibles, que qüestiona no tan sols el pacte que va fer possible l'Estatut, sinó també el pacte constitucional. Els membres del tribunal seran recordats com a pèssims juristes, per haver avantposat els seus interessos corporatius a l'alta responsabilitat d'interpretar la Constitució.

El Partit Popular ha declarat que no hauria d'haver-hi ni vencedors ni vençuts; després d'haver atacat Catalunya, ara diu que desitja que no hi hagi ni vencedors ni vençuts. No hi estem d'acord; hi ha d'haver un vençut, i aquest ha de ser el Partit Popular. (*Remor de veus.*) Cap partit catalanista ha d'acceptar el suport polític del PP ni fer possible que arribi a cap govern. Qui no ha respectat la voluntat del poble català no pot ser tractat com a possible aliat per cap partit catalanista, i esperem que tothom tingui memòria.

Ara s'imposa la màxima unitat i fermesa; també serenitat, però també fermesa. Per això és important que ben aviat es concreti una resposta institucional del Parlament i que la manifestació del 10 de juliol sigui un èxit. Després, durant la campanya electoral, cada força política oferirà legítimament les seves alternatives a la ciutadania, i la nostra passa per retornar al poble la capacitat de rebutjar en referèndum la modificació d'allò que va votar, per tal d'evidenciar la ruptura del pacte

que va originar l'Estatut, una proposta que coincideix amb la del president Maragall.

La sentència és inacceptable i preocupant. Aspectes com la llengua, el blindatge de les competències, la protecció dels drets, la descentralització de la justícia o l'exigència d'un esforç fiscal similar per a totes les comunitats queden qüestionats per una sentència que encara no coneixem amb detall. És cert, però, que, en contra del que volia el PP, l'Estatut continua vigent i caldrà concretar totes les mesures legals possibles per assegurar la recuperació d'allò que el tribunal ha retallat. El meu grup no accepta que s'hagi modificat la voluntat popular, i tampoc accepta això que «aquí no passa res», tal com, amb la seva perspicàcia habitual, ha comentat l'especialista en afers catalans, el senyor Alfonso Guerra.

Voldríem conèixer, doncs, president, la seva opinió sobre la situació creada per aquesta sentència que encara no coneixem amb detall.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha donat unes qualificacions al Tribunal Constitucional, a l'actual composició del Tribunal Constitucional, als seus membres, que jo en línies generals comparteixo: respecte a la seva irresponsabilitat, respecte a tot l'epi-sodi que han protagonitzat al llarg d'aquest període, amb recusacions, amb vacants no cobertes, amb membres amb el mandat vençut i no renovat per la cambra que li tocava fer-ho; per tant, un tribunal deslegitimant des del punt de vista jurídic, no, però sí des del punt de vista ètic, moral, polític, per emetre sentència. I, a més a més, amb una irresponsabilitat afegida, en un moment com el que viu Catalunya i Espanya, i podríem dir molts altres països, de crisi econòmica, de greus dificultats, que preocupen enormement els ciutadans i que haurien de possibilitar que tothom ens poguéssim abocar, precisament, a treballar en aquesta direcció, a treballar per resoldre aquests problemes.

L'actuació del Partit Popular, evidentment que ha estat penosa al llarg d'aquest període; ja ho va ser al llarg de la tramitació de l'Estatut, del període de tramitació aquí al Parlament de Catalunya i, després, a les Corts Generals, com sobradament és conegut, i després amb un recurs que van presentar davant d'aquest tribunal. Evidentment, cal exclusivament pensar que van fer un recurs que afectava 201 preceptes de l'Estatut. És obvi que el Partit Popular no ha guanyat, però també és obvi que l'Estatut n'ha sortit retocat, ha resultat retallat. I aquesta és la qüestió.

I això ho ha fet el Partit Popular després, òbviament, d'un atac ferotge a Catalunya. No serà vostè qui suposo que dubta..., quan feia referència a comptar o no amb el Partit Popular per governar aquest país. Jo no seré president –i suposo que a ningú això li causarà perplexitat– amb els vots del Partit Popular. No sé si altres; jo, no.

Escolti, miri, ara el que cal és reaccionar amb unitat, amb la major unitat possible, amb fermesa, amb una resposta institucional, aquí al Parlament, quan coneguem la sentència en la seva integritat; amb una resposta ciutadana també, al carrer...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i també sobre la base de defensar –i acabo, senyor president– el que en el seu moment el poble de Catalunya va votar.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la prioritat de la seva dedicació a la defensa de l'Estatut (tram. 317-00374/08)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. President de la Generalitat, per a vostè i el seu Govern, la qüestió de l'Estatut és la primera preocupació. Per als catalans, segons l'últim baròmetre del CEO, les cinc primeres preocupacions són: l'atur, l'economia, la immigració, la insatisfacció amb la política i la inseguretat ciutadana.

Creu que en els moments actuals el president de tots, de tots els catalans, s'ha de dedicar en cos i ànima a una qüestió que ni tan sols és prioritària per als catalans?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, la primera preocupació per defensar l'Estatut que el poble de Catalunya va votar, sí, ha de ser una preocupació d'aquest Govern i d'aquest president. Per cert, també sembla la de vostès; per això el van desqualificar i per això hi van recórrer.

El president

La senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, no ens enganyem (*rialles*): com més parlem de l'Estatut, més amagada quedarà la seva incompetència per gestionar la crisi i assegurar el futur dels catalans. (*Remor de veus.*) Vostè intentarà que l'agenda política segueixi

durant setmanes i setmanes girant entorn de l'Estatut, perquè no es parli de la pujada de l'IVA que demà començarà, perquè no es parli dels quatre impostos que apujarà el seu Govern, perquè no es parli del rècord històric d'aturats catalans aconseguit durant el seu mandat, de la congelació de les pensions, dels retalls dels salaris dels funcionaris, dels retalls de la Llei de la dependència; en definitiva, perquè no es parli dels majors retalls socials de la història de la democràcia portats a terme pel seu Govern i amb el suport, en algunes ocasions, també de Convergència i Unió (*remor de veus*), i li diré més –i li diré més–, senyor president: perquè no es parli ni del cas Palau ni del tema de l'hotel. Ja m'agradaria a mi conèixer què en pensa, de la imputació del seu exsecretari general de la Presidència, senyor García-Bragado.

Però aquesta és la situació que pateixen els catalans, aquesta és la verdadera, i a vostè l'únic que se li acut és cridar a la mobilització, convocant una manifestació des del Palau de la Generalitat, per primera vegada en la història de la nostra democràcia. És inaudit que un president d'un govern democràtic convoqui una manifestació que qüestiona l'estat de dret. Aquestes coses, president, semblen més pròpies de personatges com el president veneçolà Hugo Chávez (*forta remor de veus*) i les seves cèlebres manifestacions de suport a la seva figura.

Ara, president, el que cal, amb seny i responsabilitat, és acatar la sentència, com faria qualsevol govern...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

...seriós, que entén –sí, president, ja acabo– les regles del joc democràtic, que entén, evidentment, que la Constitució és el marc comú de tots els espanyols. Senyor president...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

...la realitat és que vostè torna a posar –i, senyor president, això ho hem vist– per davant del seu càrrec...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

...del PSC...

El president

...s'ha acabat el temps.

La Sra. Montserrat i Culleré

...el de ser el president de tots els catalans, i això...

El president

Senyora...

La Sra. Montserrat i Culleré

...senyor president, només té una frase.

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. Montserrat i Culleré

Quan surt el sol, surt per tothom, no per segons... (*El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, senyor president. Senyora diputada, si vostè tenia tant interès que no es parlés aquí de l'Estatut, ho hauria tingut ben fàcil: si haguessin fet cas d'una recomanació i d'una petició que jo vaig fer en aquest Ple, més d'una vegada, al president del seu grup, si haguessin retirat el recurs (*remor de veus i alguns aplaudiments*), avui estaríem parlant de tot això que vostè diu –de tot això que vostè diu. Però vostès, vostès en el fons el que volen és parlar d'això també; i tant, que n'han parlat! (*Persisteix la remor de veus.*) Jo li diré algunes perles dels seus dirigents sobre l'Estatut...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...sobre aquest Estatut del qual vostès no volen parlar.

«El Estatuto es fruto de la tregua de ETA en Cataluña» –ho va dir un senyor que és Mayor Oreja. «ETA se convierte en el tutor de la reforma del Estatuto de Cataluña» –Ángel Acebes. «En Cataluña se está haciendo con el castellano lo que en la época de Franco se hizo con el catalán» –Mariano Rajoy. «¿Sabes que ahora las comunidades más pobres son las que dan dinero a las ricas?» –Javier Arenas; falques, falques a les ràdios d'Andalusia, eh? (*Remor de veus.*) «La propuesta de Cataluña supondrá un coste de miles de millones de euros para Andalucía y Chaves lo sabe, ya que el sistema catalán plantea trincar toda la tela de golpe y, después, a ver lo que suelto poco a poco.» Això és..., això i quaranta cites més, que, evidentment, no diré per...

Parlant de l'Estatut –parlant de l'Estatut–, d'aquest que vostè diu que jo no paro de parlar, parlant de l'Estatut, vostès, vostès que van recollir signatures per fer un referèndum il·legal –il·legal–, que volien fer abans que es discutís a les Corts Generals, parlant de l'Estatut, mentint sobre el seu contingut, dient que trencaria Espanya, que ens quedaríem amb tots els recursos, vull

dir... Miri, això és mentida, i la sentència, entre altres coses, el que ha demostrat és aquesta gran mentida.

En aquesta cambra, cinquanta lleis aprovades...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...vostès n'han recorregut una –senyor president, acabo. Més de la meitat, per cert, d'aquestes cinquanta lleis amb el seu vot, desenvolupant aquest Estatut que vostès...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...han recorregut. Facin-s'ho mirar...

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...facin-s'ho mirar, senyors del Partit Popular, perquè, evidentment –i amb això acabo–, cridar a la mobilització és una cosa, convocar manifestacions –jo no he convocat manifestacions...

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...les convoquen les entitats –i acatar la sentència és una cosa, no compartir-la n'és una altra.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el respecte a l'opció independentista arran de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00376/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós. *(Pausa.)* Sí, té la paraula.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, hem començat a veure la primera part del que ha estat la sentència, amb tota la prudència, com vostè ha indicat, encara no n'hem vist una part important i substancial, però tot indica que hi ha una nova escapçada, una retallada amb profunditat de l'Estatut. I jo voldria

fer-li un prec. Aquí no podem pensar que aquesta és una part de la sentència, aquí hem de partir del 30 de setembre del 2005, quan en aquesta cambra es va aprovar un estatut ambiciós, que volia tenir els instruments necessaris per establir un pacte amb l'Estat i solucionar molts dels problemes que teníem en aquest país, o com a mínim tenir els instruments per solucionar-los: recaptar els impostos, definir topalls al que és l'aportació a la solidaritat amb la resta de l'Estat en matèria de finançament, el control de les grans infraestructures, bilateralitat, reconeixement de símbols i definir clarament quina era la línia que separava les competències compartides, les exclusives i les que són de l'Estat.

Bé, sembla que totes parets mestres han estat tocades, per no dir modificades o enrunades. Crec que podem dir que es vol treballar, i jo el comprenc i el respecto quan vostè diu que vol treballar per aconseguir aquest percentatge que s'ha perdut amb la sentència o que haurem..., perquè encara no sabem la totalitat de la sentència.

Però de la mateixa manera que vostè sap que nosaltres varem votar que no al referèndum, perquè consideràvem que s'havien ja perdut algunes de les parets mestres, que allò que havia nascut en aquesta cambra el 30 de setembre amb optimisme i amb una majoria molt important va quedar profundament modificat a la Comissió Constitucional..., vostè sap que varem votar que no.

I vostè sap perfectament que malgrat això hem treballat fins al final per desenvolupar-lo, hem fet costat als partits, com vostès, com Convergència i Unió, com Iniciativa, que han fet de l'autonomisme, doncs, la seva via. Nosaltres l'hem respectada. I ara ens diuen que aquí hi ha capacitat per renegociar amb l'Estat. A mi em fa l'efecte que no és possible. I ho dic amb tot el respecte pels que defensen l'opció autonomista. Però els que defensem una altra opció, els que creiem que si no ens volen dins la seva legalitat..., perquè el missatge que ens han donat és que no ens hi volen, el que volem a Catalunya, el que vol una part substancial, no tota, però una part substancial de la població de Catalunya, no cap a la Constitució espanyola. Això és el que ens han dit; és un missatge clar i nítid.

A mi em fa l'efecte, president, que cal respectar totes les opcions. I jo el que li demano és respecte per a aquells que considerem que, si no ens volen dins de la seva legalitat, n'hem de crear una altra. I això a vegades té punts de fricció, té punts de dificultat, i ja li ho dic, ja li ho reconec, té punts de desacatament, però a aquest país només li queda una solució, que és crear una altra legalitat per tenir la legalitat pròpia de Catalunya.

Em fa l'efecte, president...

El president

Senyor Puigcercós...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

...i li demano respecte per als que defensem aquesta opció.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo respecto totes les opcions sempre que aquestes opcions siguin, evidentment, opcions que es facin en el marc de la democràcia i amb la veu de la gent i per vies pacífiques, com vostè sap. Per tant, jo no desqualifico absolutament ninguna opció, diguem-ne, si són amb aquests preceptes i amb aquestes condicions.

Vostè, efectivament, ha fet al·lusió al que diu la sentència. De la sentència en coneixem el «fallo», són dues pàgines. Haurem de tenir la sentència al complet per fer una valoració dels danys de l'Estatut, de les afectacions en els articles que totalment o parcialment han estat declarats inconstitucionals, amb les interpretatives, amb les conformitats interpretatives, per veure en el seu conjunt l'afectació que té en l'Estatut, per poder debatre-ho en aquesta cambra.

És evident que vostè no va votar l'Estatut i jo sí, això és..., que vostè dintre d'uns mesos anirà a les eleccions amb un projecte i jo amb un altre. Hi haurà diferents projectes; tant de bo puguem coincidir en coses essencials, com és en la defensa del país i de les normes especialment que la majoria del poble de Catalunya va votar. Jo això és el que he posat en relleu: el respecte a allò que el poble de Catalunya va votar, que és pel que crec que hem de treballar.

Hem treballat desplegant aquest Estatut, un estatut que defensem, que respectem, i jo treballaré per defensar, per respectar i per recuperar el que el poble de Catalunya va decidir. Si hi ha altres formacions polítiques que tenen altres projectes, a mi em sembla absolutament legítim; no en desqualifico ninguna sempre que utilitzi, òbviament, les vies democràtiques. I aquí, en aquesta cambra, afortunadament, aquestes vies les practica tothom.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions que proposa davant de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00379/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, dilluns el Tribunal Constitucional va emetre per fi sentència sobre el recurs presentat pel Partit Popular contra el nostre Estatut.

Coneixem ja alguns elements molt importants, importants, efectivament, sobre aquesta sentència, però encara manca, encara resta conèixer detalls també molt significatius que són imprescindibles per analitzar-la amb rigor i poder actuar en conseqüència.

Vull expressar-li públicament, senyor president, el suport del nostre grup parlamentari a la seva declaració institucional de dilluns a la nit, mostrant també la nostra indignació per la insòlita sentència d'aquest Tribunal Constitucional; Tribunal Constitucional que està en una situació anòmala —és coneguda pertot arreu, és sabuda aquesta situació anòmala del Tribunal Constitucional—, que emet aquesta sentència que modifica, encara que sigui parcialment, l'Estatut negociat per aquest Parlament i també per les Corts Generals, votat en aquesta i en aquelles dues cambres per majoria absoluta, i Estatut que va estar també referendat pel poble de Catalunya i que és vigent, amb plena normalitat, ho vull destacar, des de fa ja quatre anys. Dit això, també vull expressar, senyor president, que aquells que perseguien liquidar l'Estatut de Catalunya no ho han aconseguit —no ho han aconseguit. No han aconseguit aquest seu objectiu. El nostre Estatut ha estat declarat constitucional, majoritàriament, amb algunes excepcions i limitacions, com he dit, i que encara falta conèixer algunes d'aquestes qüestions de caràcter interpretatiu. Aquestes coses ja les hem començat a estudiar, senyor president.

Compartim, doncs, l'objectiu de vostè, només faltaria, l'objectiu polític de defensar íntegrament l'Estatut votat pel poble de Catalunya, el seu ple desenvolupament i el seu ple desplegament. Ens té al seu costat per aconseguir-ho i per cercar la màxima unitat a Catalunya que ho faci possible.

A dos dies de l'anunci del Tribunal Constitucional, voldríem, president, conèixer la seva valoració al respecte, les accions que està empenent i el camí que ens proposa seguir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, com he dit de forma reiterada aquests dies, el Tribunal Constitucional, un tribunal constitucional moralment deslegitimant per emetre una sentència, finalment ho ha fet. Jo crec que ha comès un gran acte d'irresponsabilitat. Crec que no ha fet honor a la seva alta missió històrica, i ha escrit una de les pàgines més tristes de la seva història política i jurídica durant tots aquests anys. És absolutament normal que hi hagi indignació per part del conjunt de la ciutadania i d'aquesta cambra.

Però la sentència no ha donat la raó al Partit Popular —no ha donat la raó al Partit Popular—; el Partit Popular no podrà amagar el seu fracàs polític, perquè els seus objectius, més enllà que hi hagi sentència, no els ha aconseguit; una sentència que des del meu punt de vista s'ha

d'acatar; les sentències s'acaten, que no vol dir compartir, que és una cosa molt diferent. Jo no comparteixo el conjunt d'aquesta sentència i de manera molt clara aquells aspectes que posen en qüestió el que el poble de Catalunya va votar, la constitucionalitat d'alguns articles, com vostè hi ha fet referència.

I acatar tampoc vol dir renunciar. I no hem de renunciar a res del que es va pactar, del que es va signar i del que es va votar. Miri, entre altres coses, perquè no hi ha un tribunal que pugui jutjar també els nostres sentiments, ni la nostra voluntat. No renunciarem a la satisfacció plena de les nostres aspiracions d'autogovern contingudes en l'Estatut que varem votar.

En aquest sentit, com vostè sap, efectivament, hi ha un conjunt d'accions que hem de prendre; accions que algunes d'elles les posarem en marxa en la mesura que tinguem, que disposem de la sentència, de la qual en aquest moment no disposem, per analitzar l'afectació, evidentment, del «fallo» i de les conformitats interpretatives, per tractar de conformar una posició el més unitària possible en aquesta cambra –aquest és el meu objectiu–, veient també, i de manera molt satisfactòria, que hi hagi una mobilització ciutadana; la ciutadania ha de tenir l'oportunitat també de dir el que pensa, i en aquest sentit la presidència de la Generalitat no convoca manifestacions, ni ho ha de fer, però sí que veu amb satisfacció aquesta convocatòria.

I evidentment després...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Molt bé, perdó...

El president

Sí...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el suport per a defensar conjuntament l'Estatut (tram. 317-00378/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

(*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

El senyor Mas té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, senyor president de la Generalitat, pujo al faristol atenent la transcendència del moment que viu Catalunya com a conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional. I ja els anuncio que ni per barallar-me amb ningú, ni per desqualificar ningú, que en sembla que el moment que viu el nostre país

el que exigeix és poques baralles, almenys en aquests moments, i poques desqualificacions.

Saben quina opinió tenim sobre el tipus de govern que hauria de fer front a una situació així i també sobre la necessitat que les eleccions de la tardor es facin de manera que Catalunya pugui disposar sense retards innecessaris d'un nou govern, el que lliurement decideixin els ciutadans de Catalunya, que tinguin quatre anys per davant per articular les respostes de futur a la situació creada.

Essent tot això important, avui volem posar l'accent, però, en la transcendència històrica del moment que vivim. En Miquel Roca, pare de l'Estatut del 79 i de la Constitució del 78, ho reescriu així avui mateix: «El projecte comú del 78 s'ha esgotat, el Tribunal Constitucional l'ha enterrat, la sentència no resol res i ho reobre tot. Caldrà reconsiderar el pacte constituent.» S'obre, per tant, una nova etapa que exigirà canvis en molts sentits.

Sabem que la primera inquietud i prioritat de moltes llars catalanes rau en l'economia, la manca de feina, la precarietat i la minva de la qualitat de vida. Hem de ser conseqüents amb aquesta realitat i ajudar a superar-la. Tanmateix, l'Estatut no és una llei instrumental.

Com deia el president Pasqual Maragall en la presentació de l'Estatut aprovat pel poble de Catalunya: «L'Estatut del 2006 és una obra col·lectiva. Hem demostrat una vegada més que Catalunya és forta quan els catalans expressem lliurement la nostra voluntat. Hem escrit una gran pàgina de la nostra pròpia història.»

Aquesta pàgina, aquesta obra col·lectiva ens l'ha esguerrat un tribunal constitucional dividit, caducat i sense legitimitat. Ara no és el moment de lamentar-se, ni de llepar-se les ferides; és el moment d'alçar la nostra veu, de fer-nos respectar, de defensar la nostra dignitat com a poble i com a nació, i de deixar clar que la veu de Catalunya no quedarà silenciada per una sentència, ni per un tribunal.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

El Parlament i el president de la Generalitat poden comptar amb Convergència i Unió en la línia de fer respectar la nostra nació i de defensar la nostra dignitat com a poble.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyor Mas, miri, nosaltres, les dues grans formacions polítiques d'aquesta cambra, entre altres coses, hem fet junts l'Estatut, amb uns altres també; junts hem votat en aquest Parlament també, des del Govern i des de

l'oposició, però hem votat també la immensa majoria de lleis que el despleguen –la immensa majoria de lleis que el despleguen, i també crec que junts l'hem de defensar i exigir el seu compliment.

Jo crec que això és el volen els ciutadans avui, aquests ciutadans preocupats pel seu autogovern i pel que pot suposar aquesta sentència, i preocupats també, òbviament, per aquestes altres qüestions a què he fet referència en altres respostes de la sessió de control d'avui: la crisi econòmica, l'atur –atur, per cert, que portem tres mesos que va baixant, afortunadament; també aquest mes.

Això hauria de centrar, diria que pràcticament en exclusiu, l'acció del Govern. Desgraciadament, estem debaten aquest tema perquè va haver-hi un grup de diputats i senadors que van presentar, del Partit Popular, un recurs en el seu moment. I això ha comportat una sentència lesiva per a l'Estatut –lesiva per a l'Estatut– per part d'un tribunal que certament no té legitimació moral, ètica per fer aquesta sentència, un tribunal plagat d'anormalitats, com hem pogut constatar i com hem debatut també en aquesta cambra.

Ara el que hem de fer, òbviament, és tractar de tenir una resposta el més unitària possible per tractar de recuperar allò que el poble de Catalunya va votar. Jo no renuncio a allò que el poble de Catalunya va votar. Ja sé que dintre d'uns mesos hi haurà eleccions, i en aquestes eleccions el poble de Catalunya decidirà les majories, el Govern i el president que vol per a aquest país. Però al marge de la contesa electoral, i més enllà fins i tot de la contesa electoral, sí que crec que seria bo que aquelles formacions polítiques i aquelles persones que van fer possible l'Estatut, que han ajudat a desenvolupar-lo, fossin capaces de continuar treballant juntes per recuperar el nivell d'autogovern que el poble de Catalunya en el seu moment va votar.

Malgrat que estiguem en una etapa preelectoral, podríem dir...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...perquè falten uns mesos, jo crec que, malgrat això, aquest esforç l'hauríem de fer tots plegats; almenys jo el faré, tingui'n vostè la seguretat.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre el compliment de la directiva europea relativa al benestar animal a les explotacions ramaderes (tram. 310-00444/08)

Té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Agricultura, ja em sap greu no poder preguntar sobre la *tormenta* que s'ha abatut sobre Catalunya, però Catalunya és una nau i ha de fer camí, i és una nau molt marinera –ho diu un home de terra endins–, segur que farà el millor camí com sempre ha fet.

Volia aprofitar l'avinentesa per felicitar-lo a vostè, així com al conseller Baltasar, per l'arxivament del litigi que pesava sobre el sistema Segarra-Garrigues, a propòsit de la reserva d'espais de protecció de les aus. La veritat és que el Govern ha treballat, ha treballat bé, ha fet les coses amb participació, ha escoltat els regants expectants, ha escoltat el territori i, a pesar de la molt malaurada herència que vam rebre de Convergència i Unió, crec que ens n'hem sortit i ara hem de batallar perquè els pagesos tinguin les majors oportunitats possibles.

Però no era d'aquesta directiva que jo li volia parlar, sinó d'una altra directiva europea, que fa referència, justament, al benestar animal, tant en les nostres granges com en el seu transport, com en els moments del sacrifici.

Efectivament, l'any 2011, a finals del 2011, haurem de tenir, ja, totes les instal·lacions ramaderes i dels escorxadors en disposició de complir efectivament les normes d'aquesta directiva.

És una directiva que nosaltres trobem oportuna, necessària –èticament necessària– i econòmicament segurament molt favorable. Perquè, en definitiva, els animals sacrificats, criats i sacrificats sota l'ètica del benestar, comporten, segur, molt més valor afegit.

Sabem que el departament ja ha començat a treballar; que hi ha un acord entre l'IRTA i la Federació Catalana de les Indústries de la Carn, però també sabem que hi haurà dificultats en les inversions que hauran de fer els ramaders, inversions no productives, i en les inversions que s'hauran de fer en els escorxadors.

Amb tota seguretat el departament ja comença a treballar, però ens interessa molt de saber quines previsions té per a aquest futur immediat, en el suport que hem de donar a les exportacions ramaderes, i també a aquelles empreses que transporten animals, i, en tot cas, a aquells escorxadors que han de prendre mesures indolores, al més indolores possible, per al sacrifici dels animals, que són els nostres...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...aliment.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, president. Benvolgut senyor diputat, compareixo les seves..., la seva afirmació inicial, no?, que és un dia en què probablement tots estem més amoïnats pel benestar dels catalans i les catalanes...; però, en fi, el Govern té això i ens obliga a estar atents en el nostre dia a dia, i avui vostè em fa una pregunta de benestar animal.

Vostè es refereix, en concret, a normativa europea d'obligat compliment, dues directives comunitàries, una de l'any 99 i l'altra de l'any 2008, que entraran en vigor una l'1 de gener del 2012 i l'altra el 2013. I dir-li que..., bé, les hem d'entomar, les hem d'acatar –com que està de moda, aquesta paraula–, però amb molta preocupació, perquè no arriben..., el compliment i l'aplicació d'aquestes normatives vol dir que el sector ha de fer inversions, inversions importants, i, com tots sabem, no arriben en el millor dels moments.

Nosaltres hem habilitat algunes mesures per ajudar a poder fer aquesta transformació. En concret, en el mateix pla de xoc hi ha una línia d'ajuts, de mesures financeres, de crèdits unificats a retornar en set anys, per un import total de 10 milions d'euros, i, a part, en els mateixos plans de millora, es contempla que puguin ser utilitzats per fer aquesta transformació.

Tot i això, som conscients que en els propers dos anys cal continuar implementant mesures que ajudin els nostres productors, tant de porcí com d'aviram, perquè puguin fer aquesta transformació.

I, pel que fa al conjunt de mesures relacionades amb el benestar, des de l'explotació fins a l'escorxador, hem establert o hem signat un acord amb la Federació Catalana d'Indústries de la Carn, per tal de, en primer lloc, poder avaluar, de manera objectiva, el benestar de l'animal a l'escorxador, identificar les possibles causes d'alteració d'aquest benestar, assessorar els responsables dels escorxadors com han de procedir i poder certificar que cada..., que la carn que comprem en les botigues corresponents ha estat tractada de manera conforme a les normes de benestar animal.

Tot això ho farem des de la Direcció General de Producció Ramadera, fins a arribar a l'escorxador, i a partir d'aquí el responsable és el Departament de Salut, que és qui executa aquest pla amb la nostra col·laboració.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre els efectes de la posada en funcionament del nou tram de la línia 9 del metro i de l'intercanviador de la Sagrera (tram. 310-00448/08)

...per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Roberto Labandera Ganachipi, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Labandera Ganachipi

Honorable conseller... –gràcies, president–, honorable conseller, la millora contínua de la mobilitat al nostre país, a la ciutat de Barcelona, a la regió i a l'àrea metropolitana, han estat part, i són part fonamental de les polítiques claus de l'acció de govern i en especial del seu departament. Les infraestructures de transport que li donen suport han constituït i constitueixen, també, i de manera coherent amb aquest principi, per descomptat, una de les fites importants de l'acció programada pel Govern en aquests anys.

Des de l'any 2004 i fins ara, el Govern ha fet una feina extraordinària en aquesta matèria, amb objectius ben clars: superar el dèficit històric en matèria d'infraestructures del transport, completant eixos viaris, millorant la xarxa de transport públic, reinvertint la tendència inversora a favor del ferrocarril i de les seves prestacions, impulsant l'activitat econòmica i el creixement de l'ocupació i treballant per la cohesió territorial i social del país.

Considerem que el conjunt d'aquesta acció té sentit en la mesura que la conjunció de la inversió econòmica, l'estructuració territorial, l'activitat econòmica i productiva generades són capaces de possibilitar més i millor cotes de benestar social per a la ciutadania.

Per això entenem també, conseller, que darrera de cada acció inversora en matèria de transport de persones, tant com de mercaderies, hi ha un valor afegit que en ocasions destaca poc: la dimensió social i la capacitat redistributiva que una política pública, una bona política pública de gestió i d'impuls de les infraestructures públiques, i en especial les del transport, té per al conjunt del país.

En aquest sentit, ens sembla una contradicció estèril, també, i ho volem afegir, contraposar despesa social i inversió productiva en els recursos públics a hores d'ara. En un estat modern i en una democràcia avançada, la una no té sentit sense l'altra, i totes dues han de convergir en l'objectiu de millorar les condicions de vida de la gent.

Però, quan parlem de les infraestructures per a la mobilitat parlem també del dret de mobilitat, entès com a dret social, dret de les persones, llegit, interpretat com a dret de ciutat. No vull deixar, tampoc, passar aquesta ocasió per subratllar-ho.

El passat dissabte, conseller, com a mostra de l'aplicació d'aquests principis rectors i de l'acció política del seu departament i del Govern, es feia la inauguració de la interconnexió de la Línia 9 i de la Línia 10 amb la Línia 1 i 5 de la xarxa de metro a l'intercanviador...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...de la Sagrera. Li volem demanar la seva valoració, a banda, evidentment, de felicitar-lo per una obra realment extraordinària...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...que s'està realitzant en aquest territori.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, subscric, naturalment, tot el seu discurs programàtic i ideològic, i hi afegeixo que la valoració que es fa des del Govern de la posada en servei de tretze estacions de la línia 9 i 10 del metro a Santa Coloma, a Badalona i a la ciutat de la Barcelona és molt important per a aquest dret a la mobilitat i molt concretament per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes dels barris d'aquestes poblacions que ara estaran servides –estan servides– per les diferents estacions de la línia 9 del metro.

L'arribada a l'intercanviador de la Sagrera, com vostè mateix ha dit, significa la possibilitat d'intercanviar amb la línia 1 i 5, i d'aquí a pocs mesos amb la 4; significarà, també, a partir del mes de setembre, la possibilitat d'intercanviar amb les línies 3, 4 i 7 de rodalies, en el mateix intercanviador de la Sagrera. I voldria afegir-hi que el sol repàs de les estacions a les que serveix aquest primer tram de la línia 9 del metro ens indica ja la profunda càrrega social, de servei, que aquesta línia dona als diferents barris de Badalona, Santa Coloma de Gramanet i Barcelona.

Des de Gorg a Llefià, la Salut, Bon Pastor, Onze de Setembre, la Sagrera mateix, i, en el cas de Santa Coloma de Gramanet, Can Zam, Singuerlín, Fondo, Església Major i Santa Rosa, són barris molt poblats i amb gent que feia molt temps, dècades, que reclamaven aquest mitjà de transport i la possibilitat d'equiparar-se, en termes d'igualtat, amb els ciutadans i ciutadanes d'altres parts de l'àrea metropolitana de Barcelona que ja tenien línies de metro.

La línia 9 del metro ha començat justament per allà on més calia i està donant servei, des d'ara, a prop de vuitanta mil persones cada dia.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a evitar situacions de perill a les estacions de tren (tram. 310-00445/08)

...la formula, en nom del Grup Mixt, la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí. *Honorable conseller* Nadal, hoy hace una semana, y durante la pasada verbena de Sant Joan se produjo un trágico accidente en la estación de tren de Castelldefels Apeadero, donde doce jóvenes perdieron la vida.

Los responsables del Gobierno central y la Generalitat han insistido estos días en que el motivo del accidente fue la imprudencia de estos jóvenes que saltaron a la vía en vez de ir por los pasos adecuados. Sin ánimo de polemizar ni cuestionar las causas del mismo, creemos que la seguridad siempre se puede mejorar con medidas preventivas o de seguridad, adicionales, que eviten situaciones semejantes.

Por ese motivo, desde Ciudadans querríamos saber si se han proveído, o tienen previsto aplicar alguna medida adicional, o poner en marcha desde el Gobierno o su consellería con la de Interior, alguna medida preventiva para evitar... —o la que sea, cualquier dispositivo—, para evitar que vuelva a suceder una tragedia como la que existió el otro día.

Gracias.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Sí, senyora diputada, el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat estan aplicant un conjunt de mesures per tal de reduir tant com sigui possible el risc.

Les mesures de caràcter estructural, és a dir, remodelar les estacions perquè siguin segures, estan molt avançades. Hi han moltes més estacions adaptades, amb passos subterranis o amb passos elevats, que no estacions que encara no ho estan. Queden, tant en les línies de Renfe i rodalies com en les línies de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, en les zones de menor utilització, passos a nivell en el mateix nivell, sense tenir cap tipus d'alternativa, però en la majoria de les estacions ja s'ha produït l'adaptació que calia.

Però amb això no n'hi ha prou. I, per tant, està clar que els governs han d'aplicar mesures addicionals, reiterades i insistents de senyalització, d'avís acústic, d'orientació dels passatgers per evitar equívocs, de reforçament de les mesures de seguretat, de prevenció, d'advertiment en concentracions especials –revetlles, festes, partits de futbol, etcètera—, i tot això s'està fent i naturalment es farà més i més i més, sempre.

Però mai no arribarem a reduir la situació a risc zero, sobretot perquè la gent ha de saber que no pot fer allò que està prohibit, i travessar les vies està prohibit.

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Rivera i Pla

Gracias por su respuesta, *conseller*. Lo cierto es que sabemos que la estación Apeadero de Castelldefels estaba recién modelada y que, pese a ello y pese a las advertencias de algún concejal del Ayuntamiento de Castelldefels... Ya se había advertido que había algún riesgo, máxime –máxime– cuando se sabía –se sabía– que estaba cerrado el paso de arriba y se podía prever que el paso de abajo quedaría, con una afluencia tan grande de jóvenes, podía quedar colapsado, como de hecho así sucedió.

Nosotros creemos, *conseller*, y nos alegramos de lo que usted ha dicho, pero nosotros creemos que para acontecimientos especiales las medidas deben ser también especiales.

Y ese es el único motivo de esta pregunta, precisamente para saber y saber que el Govern estaba encima de que hubiera una seguridad y que no se volviera a repetir un hecho como el que sucedió.

Muchas gracias.

El president

Honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí. Gràcies, senyor president. Pel que fa al cas concret de l'accident de Castelldefels, el pas elevat va ser un pas que es va anul·lar en el mateix moment en què es va posar en servei el pas subterrani, i el pas subterrani creiem que tenia i té capacitat suficient per absorbir l'arribada de passatgers en el tren de rodalies que arriba a l'estació de Castelldefels tant en dies ordinaris com en dies de molta concentració de gent. És evident que en el moment d'acostar-se al pas subterrani pot haver-hi una concentració que faci que la gent es vagi acumulant, però també és molt evident que la impaciència de la gent per travessar va ser una de les causes que va originar l'accident.

El pas elevat estava anul·lat...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i per tant..., perdó, acabo en un minut (*fortes rialles*), perdó, en deu segons...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...el pas elevat estava anul·lat perquè era un pas urbà...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i a la resta de l'estació hi ha totes les mesures, com acredita...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...un videoaficionat que ens va enviar la gravació de l'accident en el moment en què es va produir.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta

al Govern sobre el desplegament de la Resolució MAH/1054/2010, relativa als ajuts per als terrenys forestals de titularitat privada afectats pel temporal de neu del 2010 (tram. 310-00446/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el 8 de març d'enguany vam tenir una nevada considerable, servera, que va afectar de manera diferent diferents territoris de Catalunya; el 9 d'abril, un mes just després, el Govern va promulgar una convocatòria d'ajuts extraordinaris que va resoldre el 15 de juny. Voldríem saber quin és el capteniment del Govern o quina creu que és el Govern la utilitat real d'aquesta ordre que han fet aquesta promulgació d'ajuts.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable senyor Francesc Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor diputat, com vostès saben, justament vostè ho deia, el 8 de març vàrem tenir unes nevades excepcionals que van afectar 147.000 hectàrees del nostre país. Immediatament el Govern es va posar en marxa d'una manera molt ràpida i molt potent, per una banda amb actuacions del Departament de Treball, del Departament de Governació i del Departament de Medi Ambient, amb col·laboració amb ajuntaments, corporacions comarcals, consells comarcals, i corporacions de tota mena. També es va posar en marxa una base reguladora per a la concessió de les subvencions, que són la resolució a què vostè feia referència. Aquesta resolució, el 30 d'abril va finalitzar el termini de presentació de les sol·licituds, el 15 de juny es va atorgar les subvencions; el termini per a la finalització dels treballs serà del 15 de març del 2011.

I voldria dir-los que aquesta és una convocatòria extraordinària que s'articula en funció d'aquestes nevades però que a més d'aquesta hi ha totes les altres convocatòries que deriven d'una estratègia de la gestió forestal sostenible. En aquesta convocatòria s'han destinat 8 milions d'euros i a més s'ha fet de tal manera, amb unes bases objectives, que el que situen clarament és prioritat a tots els propietaris que s'han posat d'acord i han fet, per tant, àrees molt més concentrades, segon, zones d'alt risc, per exemple, d'incendis, i també aprofitament al màxim de recursos tecnològics disponibles.

Aquest és el capteniment que té el Govern respecte de la convocatòria que ha dut a terme amb aquestes bases de convocatòria del Centre de Propietat Forestal.

Gràcies.

El president

Senyor diputat.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor conseller. Vostè ho ha dit, ha afectat 147.000 hectàrees i la resolució de la convocatòria n'atén 7.748, és a dir, en queden, arrodonint la xifra, 140.000 hectàrees excloses. Aquest és el problema. I aquesta és la qüestió que ha generat un profund malestar, perquè vostès van aixecar unes expectatives que finalment vostès mateixos, com tantes vegades ha set així en el tripartit, van frustrar. Vostès van dir «farem un esforç, ajudarem els propietaris...», i molt propietaris van acudir amb molt bona fe a aquesta convocatòria i n'han quedat exclosos. Si ens ho mirem en territori 147.000 hectàrees afectades, ho acaba de dir vostè; 7.000 hectàrees amb ajut, per tant, 140.000 hectàrees fora. Si ens ho mirem en nombre d'expedients només 19 expedients han estat resolts favorablement de més de 400 expedients. Per tant, la cosa, des de la nostra perspectiva, no ha anat bé, ho direm amb altres paraules: vuit de cada deu hectàrees forestals han quedat a fora d'aquesta ajuda.

I què ha fallat? Home, doncs, des de la nostra perspectiva han fallat fonamentalment dues coses: han fallat els criteris, perquè els han plantejat malament, i ha fallat el finançament d'aquesta ordre. Sobre els criteris vostès han primat, senzillament, l'agrupació de les finques, és a dir, que els propietaris acudissin a la convocatòria agrupadament, quan el que hauria d'haver primat, semblaria bastant raonable, és el grau d'afectació d'aquestes finques, perquè ara es dona la paradoxa que finques amb afectacions severes no han estat objecte d'ajuda davant de finques que no han tingut afectacions tan severes però com que anaven agrupades sí que n'han tingut. Per tant, hi ha una contradicció profunda en els criteris plantejats. I malauradament això ja no som a temps a resoldre-ho, però sí que podem resoldre l'altra cosa que ha fallat, que és la dotació pressupostària. Per tant, li demanem, honorable conseller, que facin aquest sobreesforç, i li insisteixo, les xifres que m'ha respost vostè, perquè de 140.000 hectàrees afectades, 7.000 només ateses, que facin un sobreesforç per atendre aquelles finques que han concorregut, moltes de les quals o algunes de les quals fins i tot confiant amb la paraula

del Govern, ai las!, han fet una part de les feines i ara es trobaran sense cap mena d'ajuda del Govern.

I aquest és el colofó d'una pèssima política forestal que comença prometen un pla forestal fa set anys...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...que continua sense pla, que continua dubtant sobre la mateixa Administració forestal, perquè aquí ja no sabem ni què passarà amb el Centre de la Propietat Forestal i que s'acaba frustrant les expectatives a les portes d'un estiu que, com bé ens diu el mateix Govern, doncs, és d'elevat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

risc. Facin aquest esforç, posin més dotació i corregeixin allò que han fet malament.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Si, evidentment, els números fossin els que diu vostè jo estaria absolutament avergonyit, però resulta que no són els que vostè diu, entre altres coses 147.000 hectàrees afectades, però vostè no descompta tots els milers d'hectàrees sobre les quals han intervingut en aquest moments, primer, totes les brigades, més de 150 brigades del Departament de Medi Ambient i Habitatge, tots els plans d'ocupació amb els ajuntaments, tot el que és el netejament de les voreres i els vorals de totes les urbanitzacions; no compta vostè tot el que són els plans ordinaris. Per tant, s'ha fet una inversió com mai –com mai–, també en el període que vostès van governar, i això és molt important assenyalar. Segon, el que s'acompliran són el 87 per cent de tots aquells que han tingut la màxima puntuació en les bases, i aquesta és una xifra incontrovertible. Bases que marquen com a forma de puntuació la següent: primera, quatre punts per aquells que estan situats en zona d'alt risc d'incendi; quatre punts per aquells que estan en zones d'instruments d'ordenació forestal; dos punts per aquells...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...que s'agrupin. Crec que aquests són uns criteris perfectament vàlids per tirar endavant això i crec que si alguna cosa hem de fer és...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...agrar l'activitat dels propietaris forestals que amb subvencions o sense..., tendim, intentarem incrementar-les...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...estan actuant ja amb diligència per evitar el perill en els nostres boscos.

El president

La següent pregunta la formula...,

Pregunta

al Govern sobre els criteris per a elegir la seu de l'INEFC a la demarcació de Tarragona i les Terres de l'Ebre (tram. 310-00447/08)

...l'il·lustre senyor Joan Morell, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Morell i Comas

Gràcies, senyor president. Honorable vicepresident, davant la imminent elecció de la ciutat candidata a albergar l'INEFC a la demarcació de Tarragona i Terres de l'Ebre, que segons les darreres informacions que s'han produït en el si del consell rector de l'INEFC, esperem que se celebrin el dia 12 de juliol, ens agradaria saber en base a quins criteris es produirà l'elecció de la ciutat candidata.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, es produirà a partir de criteris estrictament tècnics, com no podia ser d'altra manera, en primer lloc la voluntat manifestada pel municipi, si és que hi és, i n'hi ha més d'un; lògicament, la disponibilitat d'equipaments i d'infraestructures en l'àmbit esportiu; la proximitat entre els diferents espais docents i els espais esportius; el nivell de pràctica esportiva de la població; el grau de pràctica esportiva d'esport de competició; el nombre d'habitants; la ubicació del municipi en qüestió, per tant, les seves possibilitats de comunicació amb altres indrets; i també la facilitat per allotjar un nombre important d'estudiants en el municipi respectiu.

El president

Senyor diputat.

El Sr. Morell i Comas

Gràcies, honorable vicepresident. Tots aquests criteris tècnics que vostè diu, perquè els ajuntaments aspirants els haguessin conegut, què han fet?, alguns s'han publicat?, o com ho han notificat perquè les ciutats candidates ho poguessin conèixer. Han fet vostès un procés de participació pública perquè els municipis ho coneguessin? I si ho han fet, quina ha estat? Sembla –sembla– que poden haver-hi temptacions d'emprar altres criteris que no siguin merament tècnics, com el que vostè fins ara ens ha explicat; i, per tant, per intentar evitar qualsevol tipus de sospita sobre el procediment, proposem, o ens agradaria, que el sistema utilitzat sigui el màxim transparent i objectiu possible. Poden vostès assegurar i garantir el mateix tracte, respecte, i sobretot suport per a totes les ciutats candidates? Sàpiga, senyor vicepresident, que ens consta que vostès ja ho saben, que hi ha molts comentaris, no només comentaris sinó també rumors i queixes d'algunes ciutats candidates que han manifestat públicament el seu malestar per com s'ha portat aquest procés.

En definitiva, i com a conclusió, demanem que es deixi treballar, com no hauria de ser d'altra manera, lliurement i sense cap tipus de pressió els tècnics de l'INEFC que han de decidir i que s'utilitzin, sobretot, criteris únicament i exclusivament objectivables, valorables i sobretot econòmicament viables perquè recordem, estem en crisi. Solament d'aquesta manera evitarem les suspicàcies, que tots sabem que n'hi ha, i es procedirà a la selecció de la millor candidatura possible que el nostre país es mereix.

Moltes gràcies.

El president

Senyor vicepresident, té la paraula.

El vicepresident del Govern

Gràcies, senyor president. Durant els darrers anys, els darrers tres anys exactament, han estat nombrosos els municipis del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre que han manifestat la seva voluntat de poder acollir un centre d'estudis superiors en l'àmbit de l'educació física, això va comportar que el Govern prengués el criteri de territorialitzar, més enllà de Barcelona i de Lleida, una altra possibilitat d'accés a aquests estudis superiors d'educació física. A partir del moment que es fa públic que el Govern de Catalunya pensa tirar endavant aquesta possibilitat, immediatament hi ha deu municipis que es posen en contacte amb nosaltres i que demanen informació sobre quins criteris són els que el Govern tindrà en compte en el moment de situar aquest centre. Un cop expressats aquests criteris, que són fonamentalment els que jo li he dit abans a vostè, hi ha set municipis que s'hi presenten en el termini legalment previst, presenten el seu propi projecte. Aquests municipis són visitats per una comissió tècnica i la conclusió d'aquesta comissió tècnica és que tots aquests

centres reuneixen les condicions mínimes necessàries, però dintre d'aquests centres n'hi ha fonamentalment dos que tenen unes condicions, podríem dir, que millors que la resta dels esmentats.

El proper dia 12 de juliol, efectivament, serà presa la decisió, una decisió que comportarà que tinguem ja estudis superiors d'educació física no només a Barcelona...

El president

Senyor vicepresident...

El vicepresident del Govern

...no només a Lleida, sinó també a les comarques meridionals de Catalunya.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les accions per a obtenir inversions d'alt valor afegit (tram. 310-00442/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Bernat Valls.

El Sr. Valls i Fuster

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la captació d'inversió d'alt valor afegit i amb alta capacitat d'atracció del teixit empresarial creiem que és un element primordial pel desenvolupament econòmic del nostre país, amb la globalització es fa palesa la necessitat d'impulsar un model d'atracció d'inversió més focalitzada en àmbits d'alt valor afegit centrada en les fases inicials o finals de la cadena de valor, és a dir, en el disseny, la recerca i el desenvolupament, o bé en els serveis associats a la postproducció, inversions que, en certa manera, assegurin la sostenibilitat de l'activitat econòmica al nostre país i una posició competitiva més sòlida a nivell internacional. Això entenem que, a més a més, és especialment important per al nostre sector industrial.

En aquest sentit, creiem que són remarcables i significatius els resultats d'acció del darrer any tenint en compte sobretot l'actual conjuntura econòmica. Creiem que és just de destacar, per exemple, que gràcies a la feina desenvolupada per l'agència durant l'any 2009 es van materialitzar un total de trenta-tres projectes d'inversió, els quals van possibilitar la creació i el manteniment de més de tres mil llocs de treball.

De fet, ens consta que precisament una de les apostes que ha fet el Govern amb la creació d'Acció –recordem-ho, és el resultat d'integrar en un únic ens el que fins aleshores eren el Copca, el Cidem i l'Agència Catalana d'Inversions– ha estat potenciar la capacitat d'atracció de les inversions, aprofitant les sinergies i el potencial que ofereixen els diferents centres de promoció de negocis d'arreu del món, avançant-se en el temps, en certa mesura, a les dinàmiques actuals de simplificació de

les estructures de govern i de millora de l'eficiència de l'Administració. Recentment, a més, hem pogut constatar als mitjans de comunicació l'impacte que ha tingut la darrera missió organitzada a Xangai i la presentació de Catalunya com una plataforma de primer nivell d'atracció d'inversió en àmbits tecnològicament punters.

Donada la necessitat del nostre país, del nostre teixit industrial i, per extensió, de la nostra economia de posicionar-se en el marc econòmic mundial de manera ferma i sòlida, sobretot en uns entorns tan difícils com els actuals, voldríem conèixer, senyor conseller, l'estratègia on s'emmarca aquesta actuació i si respon a un pla d'atracció d'inversió d'alt valor afegit, així com quines actuacions es seguiran duent a terme des del Govern de la Generalitat per tal de potenciar aquest tipus d'inversions a Catalunya.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, des de l'agència Acció, en l'àrea de captació d'inversions, anomenada Invest in Catalonia, s'està duent a terme una sistemàtica política de captació. Com ha dit vostè, l'any passat van ser trenta-tres projectes que van garantir i van augmentar tres mil llocs de treball, i hi ha vius en aquests moments uns cent seixanta projectes, tot i que en el moment precisament alguns d'ells no es desencaïen, però no vol dir que estiguin morts, estan vius; cent seixanta projectes vius de possibles noves inversions.

El que està clar és que avui dia la inversió que pot venir a Catalunya cada cop més es diversificarà. No vindran a fer només plantes –com venien abans– productives, sinó que cada cop més, com vostè ha dit, es busquen inversions d'alt impacte econòmic i d'alt valor afegit.

I és per això que s'ha elaborat, juntament amb la conselleria d'Obres Públiques, doncs, un mapa d'aquell sòl disponible –o sostre, en algun cas sostre disponible– que estigui al costat de grans centres tecnològics de referència. Aquest mapa ha donat una primera llista –que no vol dir que sigui tancada, es pot ampliar en funció que hi hagi més oferta– de deu grans pols d'atractivitat, que tenen noms i cognoms i que estan amb una certa especialització. Per no dir-los tots, començant pel parc tecnològic al costat del sincrotró, o seguint pel 22@ i el que significa d'atracció en el sector de les telecomunicacions i els *media*, no?, o el parc d'agroalimentació de Lleida, etcètera; deu localitzacions que ens donen aquesta possibilitat. Aquest pla es presentarà en quinze *hubs* importants: vam començar a Xangai, seguiran Califòrnia, Londres, Mont-real, Singapur, París, etcètera, i, per tant, són els llocs on es concentren el capital inversor i també el capital tecnològic.

Al costat d'això, hem fet una sèrie de missions internacionals, de les quals algunes protocolitzades amb el president, a la Xina, al Japó; hem anat als Emirats,

Singapur, a l'Índia, per captar multinacionals d'aquests països, alguns emergits i d'altres en vies d'emergència, cap a Catalunya.

Al mateix temps, estem treballant amb les multinacionals presents a Catalunya perquè augmentin la seva inversió. Aquestes multinacionals, algunes d'elles..., hem reunit..., amb multinacionals de tots els països, hem fet una vintena de reunions amb totes les cúpules de les multinacionals a casa nostra perquè obrissin línies de recerca i desenvolupament...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i algunes d'aquestes ho estan fent. L'última notícia és –permeti'm, senyor president– l'obertura d'un centre de recerca de Henkel a l'Institut Català d'Investigacions Químiques de Tarragona.

El president

La darrera pregunta d'aquesta sessió la fa, la formula el senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre els projectes i les inversions en els àmbits universitari i econòmic a Igualada (Anoia) (tram. 310-00443/08)

Té la paraula.

El Sr. Calbó i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, voldríem saber el capteniment del Govern sobre diversos projectes i inversions en els àmbits universitari i econòmic d'Igualada, i en concret del World Trade Center d'Igualada, del nou edifici de l'Escola d'Enginyeria Tècnica i de la proposta d'establir estudis universitaris d'infermeria a la ciutat d'Igualada.

El president

L'honorable senyor Josep Huguet té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del conseller.) ...vostè ha comentat tres temes; n'hi ha bastants més. Igualada és la capital de l'Anoia, l'Anoia està en una de les comarques d'atenció especial *(alguns aplaudiments)*... –Igualada és capital de l'Anoia, no?, he dit? *(pausa)*, ah!, perdó, em pensava que m'havia equivocat–, i és una comarca d'especial interès, perquè és una de les zones amb atur important. I per això hi ha hagut una sèrie d'intervencions de suport a la inversió industrial, que, per exemple, van portar fa poc temps a la implantació dels centres logístics de les empreses Aldi i Abacus, per exemple; s'ha pres la determinació d'autoritzar una

demanda històrica de la comarca, un *outlet* de fabricants de teixits; s'ha incentivat i posat en marxa el projecte de moda tèxtil Physic, convertint-la en la capital de la moda i la tecnologia de la moda de Catalunya, com així mateix s'ha potenciat el centre tecnològic AIICA, vinculat als materials orgànics. Per tant, són temes estratègics, de tecnologia, de comerç i, podríem afegir, turisme, eh? Aquí també s'ha donat suport a diverses rutes que circulen per l'Anoia i, per tant, són una aposta per al creixement econòmic.

Vostè ha concretat tres qüestions més; no són les úniques. World Trade: això depèn de la Llei de comerç i, evidentment, s'assolirà. I les altres dues, si em permet, a la rèplica les hi afegiré.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Calbó i Roca

Gràcies per la lliçó de geografia, senyor conseller, però vostè sap que la comarca de l'Anoia i la ciutat d'Igualada estan patint, amb tota la seva intensitat, la crisi econòmica. És un territori que pateix una especial destrucció de llocs de treball i una especial destrucció del seu teixit industrial. Per fer front a aquesta greu situació, estan sorgint iniciatives i projectes des del territori, des de la ciutat d'Igualada. Les dificultats hi són, però també a Igualada tenim capacitat emprenedora i emprenedors.

El World Trade Center d'Igualada pretén esdevenir un pol d'atracció de serveis i comercial, transformant l'antiga nacional II i generant nombrosos llocs de treball. El nou edifici de l'Escola d'Enginyeria Tècnica té per finalitat fer un salt qualitatiu en l'oferta d'ensenyaments universitaris de la ciutat, i en aquest sentit, com a element de desenvolupament estratègic de la ciutat, conjuntament amb la Universitat de Lleida, es planteja una nova implantació d'estudis universitaris d'infermeria a la ciutat.

Tots aquests projectes no han rebut el suport del Govern. En els millors dels casos s'han produït greus retards, i en la resta, el que es podria qualificar de pals a les rodes per part del Govern. És molt trist fer aquesta afirmació, però aquesta és la realitat. Pel que fa al World Trade Center, aquest projecte no és una realitat avui perquè el Govern no ha volgut modificar la trama urbana de la ciutat, malgrat els compromisos adquirits amb l'ajuntament de la ciutat. Fa pocs dies vostè va visitar la ciutat d'Igualada i es va comprometre –curiosament *ara*, a punt de celebrar-se les eleccions– a dotar financerament el conveni signat fa més de dos anys amb l'ajuntament per a la construcció del nou edifici de l'Escola d'Enginyeria Tècnica. Ha estat una legislatura perduda per a aquest projecte. I, finalment, pel que fa als estudis universitaris d'infermeria, en aquesta visita vostè va afirmar públicament que, en tot cas, haurien de ser d'àmbit privat.

Des de la ciutat d'Igualada no s'entén aquesta resposta del Govern a no permetre l'execució d'aquests projectes. Aquesta negativa afecta molt directament el futur

desenvolupament econòmic i social d'Igualada i de la comarca de l'Anoia. És per això que exigim al Govern que deixi de posar entrebancs, que colze a colze amb l'ajuntament contribueixi a fer possibles aquests projectes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Calbó i Roca

...que són imprescindibles per al desenvolupament econòmic i social d'Igualada i de l'Anoia.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

L'escola d'enginyeria la vam salvar aquest Govern. Aquesta escola d'enginyeria estava a punt de tancar i és un cas insòlit que sigui una escola participada directament per la Generalitat i la UPC. Gràcies a això s'ha salvat. Que l'edifici vingui més tard o més d'hora és el de menys; arribarà l'edifici i el conveni està tancat i passarà pel Govern d'aquí a una o dues setmanes.

He dit ja el que havia de dir del World Center. Amb la nova línia de..., la nova directiva de serveis, aplicada a comerç, permetrà perfectament encabre-hi el World Trade Center.

I, pel que fa a infermeria, un govern nacional és un govern nacional. Cada poble de Catalunya no pot aspirar a tenir facultats, és impossible, i menys en els temps que corren. I per això el mapa està tancat, el mapa universitari està tancat, el mapa públic universitari està tancat; i ho direm pel dret i pel revés. Una altra cosa és que si alguna institució vol engegar un projecte de preu privat ho pot fer, això no ho impedirem, sempre que quadri amb el mapa d'oferta. I això és el que vam dir.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

I –em permet un moment?– el que sí que també he de deixar clar és que, quan van presentar la proposta l'any passat, la van presentar fora de termini; per tant, que demanin responsabilitats a alguns administratius, que facin bé les coses.

El president

Acabem la sessió de control i passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Salut sobre el Projecte de Llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut.

Projecte de llei

d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut (tram. 200-00088/08)

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

(Pausa.)

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa goig pujar en aquesta tribuna avui per aprovar o per passar el tràmit d'aprovació final de la Llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut, és a dir, la definitiva i efectiva universalització del sistema d'assegurament públic de Catalunya.

Abans volia saludar les persones que ens acompanyen. Sé que ha estat una llei esperada, eh?, i, per tant, volia, doncs, en fi, agrair el suport i la insistència també, i els seus neguits, que avui s'acabaran, a la Unió de Religiosos de Catalunya, als col·legis professionals que ens acompanyen, a Càritas, a les persones de la Direcció General d'Afers Religiosos, que també ens acompanyen, així com al director del Servei Català de la Salut i els càrrecs del departament que han fet possible arribar fins avui, sobretot també a les senyores i senyors diputats.

Els volia fer un agraïment de legislatura. Aquesta serà l'última llei del Departament de Salut en aquest període de sessions. Aquest Parlament ha aprovat quatre lleis, i tinc el goig de dir-los que les ha aprovat sense cap vot en contra. Per tant, la Llei de l'ICS, la Llei de salut pública, la Llei d'autonomia del pacient i la llei que avui ens ocupa, d'universalització de l'assistència sanitària, han arribat aquí, com la d'avui, sense esmenes o, en tot cas, amb esmenes menors, i van ser aprovades per unanimitat o bé sense cap vot en contra en el cas de la Llei de l'ICS. Això vol dir molt de vostès, senyores i senyors, de l'interès d'arribar a fons a través del diàleg, arribar a acords. En la llei que ens ocupa han estat acceptades i crec que a més a més milloren..., com en les anteriors lleis, han millorat el text presentat pel Govern, les seves aportacions. I a mi em sembla que això honora el Parlament, i també honora l'extraordinària fortalesa del sistema de salut de Catalunya, eh? Que això no s'esbronqui, em sembla que aquest és un element totalment determinant que jo, com a membre del Govern, els volia dir avui en aquesta tribuna.

Els deia que aquesta és la primera llei de l'àmbit de l'Estat espanyol que efectivament universalitza l'accés a la sanitat pública. La majoria de ciutadans de Catalunya pensen que ja és així, perquè és majoritàriament així, i en canvi teníem un 0,7 aproximadament, unes seixanta mil persones que en quedaven excloses, que avui tanquem definitivament la seva accessibilitat, fonamentalment professionals lliberals –advocats, periodistes, arquitectes– que no tenen obligació de cotitzar a la seguretat social, els membres de congregacions re-

ligioses i els col·lectius en situació de risc d'exclusió social o de marginalitat. I és veritat que es va aprovar després de l'aprovació de la Llei general de sanitat i de la Llei d'ordenació sanitària que també les persones amb prestacions no contributives poguessin tenir assistència gratuïta, i especialment també prestació farmacèutica gratuïta.

Però un podria preguntar-se: «I per què en un moment de crisi tiren endavant una llei d'universalització?» Miri, aquesta és la grandesa també d'aquesta llei del moment. Que precisament les persones que en quedaven excloses són persones, encara que poc conegudes pel seu nombre, que tenen dificultat d'assumir una part de la seva assistència, especialment també la medicació gratuïta, perquè una part d'aquestes persones són persones grans, i l'altra part són persones amb pocs recursos.

I això és el que fem avui i per això el Govern va decidir en aquest any, amb un tràmit d'urgència que s'ha complert, i a més que crec que s'ha fet molt bé, aportar i poder aprovar avui, ho espero, definitivament, aquest context. Això, a banda de decisions evidentment preses amb molta anterioritat que crec que, a més, en un moment de crisi encara ens fa pensar bé en la grandesa de les decisions a vegades menystingudes, infravalorades, del pes de la política i de les decisions polítiques.

Al nostre país fins al 1986 no vàrem tenir una assistència sanitària, un model nacional de salut que cobria tots els treballadors i treballadores, perquè fins aquell moment només tenien accés a la seguretat social els que tenien contracte laboral. El ministre Ernest Lluch la va impulsar i això va marcar, no ens enganyem, un abans i un després.

Els feia referència abans a la unanimitat perquè quan això passa..., el pes de la història, els canvis polítics no canvien les lleis importants. Hi han hagut, per descomptat, en els últims trenta anys al nostre país, tant a Espanya com a Catalunya, canvis i, en canvi, les lleis importants no han estat modificades; han estat millorades, altres lleis han anat concretant algunes situacions –la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, des del 1990; portem molts anys. I a més, curiosament, en uns dies de debat estatutari, vostès saben que l'Estatut vigent a Catalunya –em sembla que l'article 23 no ha estat esmenat; encara no tenim el text íntegre del Tribunal Constitucional– també vàrem obligar-nos a definir definitivament les condicions d'igualtat d'accés al sistema sanitari a totes les persones que viuen a Catalunya, eh? I, per tant, també és un pas més de la total normalització, de desplegament i de les decisions d'autogovern. Això no contradiu de cap manera –i jo vaig ser una persona que ho vaig proposar en el consell interterritorial, a nivell d'Espanya– que hi hagi una modificació de les lleis de l'àmbit estatal per fer una homogeneïtzació, que estem abordant directament des de Catalunya. Fixin-se també com es pot començar des de l'àmbit de Catalunya, perquè, a més, tenim competències totalment traspasades des de l'Estatut del 79, eh?, efectives des del 80, i això no desdii, ni tan sols ens incomoda, que hi hagi una llei marc, que, a més, tenim un altre debat fins i tot en aquest moment, debat europeu, de quin és el ciutadà europeu, amb un catàleg, que no tenim a nivell

europeu, la mobilitat de pacients a nivell d'Europa, que és un debat que està en aquest moment, des de fa temps ja, amb dificultats de mobilitat interna dels països, perquè això podria anar, curiosament, en detriment de les pròpies fortaleces o de la necessitat de creixement dels sistemes en l'àmbit estatal.

És veritat que els he dit que posteriorment, l'any 89, els col·lectius sense recursos, que cobren pensions no contributives, també la Llei de cohesió del sistema nacional de salut, que també ratificava aquest principi d'universalització. Per altre costat, també la Llei d'estrangeria vigent, que determina el dret, amb independència de la regularitat administrativa, doncs, el dret a l'assistència sanitària. I també hi hem afegit un altre col·lectiu, pels seus localismes a vegades poc conegut, que són aquest col·lectiu de treballadors transfronterers i els seus beneficiaris, que aquest és fonamentalment, especialment entre Espanya o entre Catalunya i Andorra, atès que és un país que tampoc no està a la Unió Europea, per tant no són ciutadans amb dret a targeta sanitària comunitària, no? Per tant, hem aprofitat aportacions de tots els grups polítics i en aquest cas, doncs, especialment de Convergència i Unió i altres molts debats que hem tingut amb tots els grups parlamentaris amb relació a com havíem d'aprofitar aquest viatge inicial d'una nova llei que ens permetés finalment arribar al total consens d'avui.

Jo he volgut intervenir avui, que segurament no calia perquè les persones..., vostès són, senyores i senyors diputats, els protagonistes que hàgim arribat fins aquí, d'una llei que va proposar el Govern. Però a mi em fa pensar –volia fer una última reflexió final– que estem en aquest moment de tantes turbulències, on la imatge que donem els polítics és una imatge a vegades aparentment de només barallar-nos, de no estar pel substantiu. I fins i tot, paral·lelament a aquest debat, tenim un debat seriós, profund, de sostenibilitat del sistema sanitari de Catalunya –a Catalunya i arreu del món, eh?, però, en tot cas, de la nostra responsabilitat. I hem estat capaços d'aïllar-nos en benefici d'aquestes seixanta mil persones que esperaven de nosaltres aquesta resposta política. I també serveix com a exemple, un petit exemple, eh?, que els honora.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable consellera. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1 té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre diputada senyora Núria Segú, que en fou designada relatora.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Voldria que les meves primeres paraules fossin per donar la benvinguda i saludar les persones que avui ens acompanyen, tant, per una banda, representants dels col·lectius beneficiaris d'aquesta llei, del Col·legi d'Advocats o del Col·legi d'Arquitectes, també de la Unió de Religiosos de Catalunya, també de Càritas. I també del Departament de Salut, el director del Servei Català de la Salut, el senyor Josep Maria Sabaté, el senyor Argelagués, director de l'ICS; tam-

bé altres representants del departament, que ens han ajudat a tots –jo crec que seria aquesta la realitat de tots els ponents de la llei– a aprofundir en el contingut d'aquesta llei.

Bé, dit això, la meua intervenció avui aquí té per objectiu relatar una mica els treballs que s'han dut a terme en ponència i en comissió i que culminen avui en aquesta votació que es produirà a continuació en el Ple del Parlament. De fet, a la presa en consideració ja d'aquesta llei, que es va fer també en aquesta sala de plens, els grups parlamentaris van expressar la seva voluntat de treball i la seva voluntat de treball constructiu perquè aquesta llei es dugués a terme i fos una realitat, fos una realitat al més aviat possible, també, en aquest període de sessions, que teníem aquest objectiu compartit de la llei, d'estendre l'accés als serveis de salut a tots i a totes les persones que estan empadronades o que resideixen avui al nostre país. Aquesta voluntat i aquest objectiu compartit s'han mantingut al llarg de tots els treballs i de tots els passos següents a aquesta presa en consideració, a aquest debat a la totalitat que es va dur a terme aquí, com deia, en aquest saló de plens.

Posteriorment van tindre lloc un seguit de compareixences en la Comissió de Salut, el dia 22 d'abril, on bàsicament representants d'aquests beneficiaris, d'aquests col·lectius beneficiaris d'aquesta llei ens van explicar una mica la realitat que avui tenien i les seves demandes i la necessitat que ells veien, que aquesta llei els significaria un pas endavant en aquest accés als serveis de salut. Així, van comparèixer el Col·legi d'Advocats de Catalunya, el Col·legi d'Arquitectes, l'Associació de Treballadors Fronterers d'Andorra, també el senyor Joaquim Llimona –un expert en aquesta qüestió dels treballadors transfronterers i que havia estudiat aquesta qüestió. I la senyora, també, Sílvia Giménez-Salinas, en nom, en aquest cas, del Col·legi d'Advocats, que ens va explicar de manera molt concreta l'experiència pilot que hi havia d'aquest conveni per tal de fer realitat en el col·lectiu d'advocats del Col·legi d'Advocats allò que amb l'aplicació d'aquesta llei i l'aprovació d'aquesta llei serà una realitat, com deia, per a tots aquests col·lectius professionals, religiosos i també persones sense recursos o en risc d'exclusió social. Aquestes compareixences, com us deia, ens van fer també fer-nos preguntes, que jo crec que en les tres reunions que hi ha hagut el mes de juny de la ponència ha sigut el que ens hem fet, segurament; preguntes de com aplicarem aquesta llei, de com es du a terme avui, eh?, l'acreditació i el reconeixement del dret, i com es farà amb aquests nous col·lectius.

Jo, com deia, no voldria deixar de tornar a destacar el manteniment d'aquest esperit inicial que deia dels grups parlamentaris, el clima de treball i, si em permeten utilitzar la paraula, de confiança entre els ponents per millorar el text de la llei. Una millora potser no tant de caràcter més polític, sinó de caràcter potser més tècnic, amb la voluntat de clarificar, per una banda, i simplificar, per l'altra, sobretot l'articulat de la llei. I he de destacar en aquesta voluntat de clarificar i simplificar els treballs i les intervencions en ponència del senyor Domingo, que ens va il·lustrar força amb els seus coneixements en aquest sentit, i també de la senyora Clavell. I respecte també a les aportacions de la senyora Pajares,

amb les seves esmenes..., que explicitaven de manera clara alguns col·lectius que potser no quedaven prou clars en el text inicial de la llei, com són les persones aturades o les persones que teòricament havien perdut el dret a l'assistència sanitària, fruit en aquest cas de la situació d'atur o de tenir uns ingressos superiors als mínims i, per tant, que feia que no poguessin tenir dret als serveis de salut com a persones sense recursos. Per tant, la incorporació d'aquestes esmenes ho permet. I parlant ja d'esmenes i quantificant una mica aquestes esmenes, voldria assenyalar que s'han presentat un total de vint-i-tres esmenes, de les quals nou estan presentades pel Grup Mixt, sis pels grups que donen suport al Govern, cinc pel Partit Popular i tres per tots els grups. I volia fer una especial menció d'aquestes tres esmenes presentades per tots els grups, a iniciativa del Grup de Convergència i Unió, que fan referència –ja ho ha comentat la consellera– a un col·lectiu molt local, molt específic, que són les persones que, tot i residir a Catalunya, treballen fora de l'Estat espanyol i treballen, en aquest cas, a països que no formen part de la Unió Europea ni de l'espai comunitari i, per tant, no poden acollir-se a aquest dret a través de convenis internacionals o de les reglamentacions fruit de pertànyer a la Unió Europea.

Per tant, aquestes esmenes, que deia que han estat presentades, han acabat avui en un total de tres esmenes recomanades, dues de l'Entesa i una del Grup Mixt, amb un total de divuit esmenes transaccionades. Jo crec que aquesta xifra de divuit sobre vint-i-tres posa clarament de relleu aquest esforç que deia jo de parlar i de transaccionar i d'arribar a clarificar i a simplificar el text de la llei. D'aquestes divuit esmenes transaccionades, vuit han estat del Grup Mixt, quatre dels grups que donen suport al Govern, tres del Partit Popular i tres –aquestes tres– que han presentat els sis grups de la cambra. Hi ha una esmena no recomanada, que ha estat retirada, eh? Per tant, seria no una, sinó dues esmenes, senyora Pajares, perquè són les dues del Partit Popular, retirades, una d'elles perquè ja estava assumida pel text i l'altra segurament la senyora Pajares ens il·lustrarà després, a la seva intervenció.

Per tant, jo crec que aquesta pregunta i aquesta interrogació de com s'aplicarà la llei, com s'està aplicant, ens ha permès modificar el text de la llei i sobretot introduir –jo en faria especial menció, com a ponent relatora– la disposició final primera, que crec que ens il·lustra molt a tots en aquesta aplicació de la llei.

Per altra banda, voldria acabar la meua intervenció com a ponent relatora amb el capítol d'agraïments. Per una banda, donar les gràcies als ponents de la llei, per una banda al senyor Uriel Bertran i a la senyora Dolors Clavell el seu recolzament en aquest procés, que ha sigut curtet, ha sigut tan sols un mes. I agrair també al senyor Batalla, la senyora Belén Pajares i al senyor Domingo la seva disposició a trobar punts d'acord i especialment de vegades amb el senyor Domingo, que, tot i que no estàvem al cent per cent d'acord en com quedava la literalitat del text, sí que ens feia suggeriments perquè aquest text quedés el més adequat possible i pogués, d'altra manera, funcionar després la seva aplicació de la millor manera. També, en segon lloc, al capítol d'agraï-

ments, a la senyora Anna Casas, la lletrada de la comissió, que ens ha ajudat molt, com deia, en aquestes esmenes o aquests canvis que hem fet del contingut del text, perquè bàsicament eren molt de caràcter tècnic i, per tant, ens ha fet propostes per donar resposta moltes vegades als nostres interrogants i a aquesta nova configuració, en algun sentit, de la llei. I també a la tècnica de la comissió, la senyora Vendrell. I per últim també els agraïments a les persones del Departament de Salut, especialment la senyora Anna Borrell, el senyor Rafael Gomàriz i el senyor Josep Maria Sabaté, que han seguit més de prop aquests treballs de ponència.

I, per tant, sense més, fins aquí la meua intervenció com a ponent relatora, reiterant un altre cop l'agraïment per la voluntat, com deia, constructiva i de treball que s'ha dut a terme en aquestes tres reunions de la ponència del mes de juny.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar posicionament els grups. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Moltes gràcies, honorable president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, il·lustres convidats, principalment, doncs, els representants dels diversos sectors beneficiaris d'aquesta llei; també els representants del Departament de Salut i altres departaments que han intervingut de forma important en la redacció d'aquesta llei, curta en el temps de redacció, curta també en el nombre d'articles, però molt important per donar resposta a una situació que valia la pena aprofundir-hi des de la perspectiva de l'aprofundiment de l'estat del benestar i de la seva consolidació, i també, doncs, una salutació especial als regidors i regidores de l'Ajuntament de la Seu que avui també ens acompanyen en aquesta sessió.

Bé. El posicionament polític de Convergència respecte a aquesta llei no pot ser cap altre que votar-hi favorablement. I hi votem favorablement, en primer lloc, perquè està en el nostre ideari polític aprofundir en l'estat del benestar i donar cobertura, en aquest cas sanitària, a col·lectius que en aquests moments no la tenien. La tradició històrica de la construcció del nostre estat del benestar i especialment en l'àmbit sanitari, doncs, és una construcció en la qual nosaltres hi hem participat d'una forma molt activa des del Govern, però també, com explicava la consellera fa un moment, en els tràmits parlamentaris els últims anys també d'una forma molt responsable des de l'oposició. Per tant, no podia ser de cap altra manera que nosaltres donéssim suport a aquesta llei per l'objectiu que persegueix.

Però aquesta llei, malgrat que s'ha condensat molt el seu debat, perquè s'ha tramitat amb tràmit d'urgència, s'hi ha treballat a fons i, en tot cas, no només som els diputats aquells que hem tingut, doncs, el goig de poder-ho fer, sinó que a més a més hi ha hagut altres persones que hi han participat d'una forma activa. Evidentment,

doncs, els representants dels diversos col·lectius que en el seu moment van fer, el dia 22 d'abril, les compareixences pertinents a la Comissió de Salut als quals, doncs, els volem agrair també aquesta participació. Evidentment també, doncs, als lletrats, a la lletrada en aquest cas, Anna Casas, que l'hem feta anar una mica de corcoll malgrat ser una llei curta... —cinc articles i tres disposicions addicionals—, Déu n'hi do la feina que li hem donat!, i, per tant, tant a l'Anna Casas com a la resta de tècnics del Parlament que hi han incidit i que hi han participat, doncs, també moltes gràcies. I, evidentment, doncs, a la consellera i a la seva gent, que han estat, en tot moment, sensibles en aquest treball parlamentari; la consellera, evidentment, en primer lloc, l'Anna i el Gerard al seu entorn immediat a nivell Parlamentari, però també el director del Servei Català de la Salut, que hem tingut oportunitat, doncs, de comentar algunes de les esmenes tot sovint.

I, com no pot ser d'una altra manera, doncs, als companys diputats i diputades que en definitiva, doncs, són els que hem hagut de donar forma en aquest objectiu compartit, però que en definitiva havia de tenir, doncs, una transició legislativa: la Núria Segú com a diputada relatora, que a més a més ha tingut la feina d'anar-nos seguint a tots plegats, jo li agraeixo també la paciència; l'Uriel Bertran, d'Esquerra Republicana; la Belén Pajares, del Partit Popular; la Dolors Clavell, d'Iniciativa, i el senyor José Domingo, del Grup Mixt. Tots ells amb les seves aportacions..., crec que hem estat capaços, doncs, de fer una bona llei i per això nosaltres hi donarem suport.

Deia, al principi, que compartim l'objectiu de la llei, perquè en definitiva forma part del procés ja engegat fa molts anys d'universalització de l'accés a la sanitat al nostre país, i, per tant, en un moment de crisi, a més a més, de la consolidació de l'estat del benestar. Potser l'únic punt de discrepància és el tràmit d'urgència. Potser hauria valgut la pena portar la llei en aquest Parlament una mica abans i poder-la treballar amb una certa folgança; però, en tot cas, aquests han estat els *timings* que el Govern ha proposat i, per tant, nosaltres ja ens hi hem arremangat tant com n'hem pogut.

Normalitzar l'accés al Servei Català de la Salut per part de determinats col·lectius de ciutadans i ciutadanes del nostre país. Aquest és l'objectiu que comparteix i que reflecteix aquesta llei. Professionals liberals, com s'ha esmentat per part de la relatora i de la mateixa consellera; congregacions religioses, com també s'ha dit; persones amb pocs recursos o sense sostre..., aquest col·lectiu que suposa més o menys el 0,7 de la població del nostre país i que fins ara no tenia un accés o una cobertura pública de la nostra sanitat, sinó que tenia altres tipus, doncs, de percepcions des de la perspectiva sanitària.

En el moment que el Grup de Convergència i Unió va ser conscient d'aquesta llei quan el Govern la va enviar al Parlament, vam creure que era el moment de situar sobre la taula una situació..., un punt singular que viu una part del territori del nostre país, en aquest cas, doncs, la comarca de l'Alt Urgell d'una forma principal, també una mica la Cerdanya, però principalment l'Alt Urgell, i també la ciutat de la Seu d'Urgell.... És la situació,

el col·lectiu dels frontereres..., em permetran que aquí m'estengui una mica més, perquè com bé saben aquest ha estat..., els ponents de la llei, com bé ho saben aquesta ha estat una de les meves dèries per tal de poder tirar endavant aquesta llei, i, per tant, m'excuso perquè ells coneixen a fons aquesta situació i l'hem repetida moltes vegades, però crec que, en el moment d'explicar el posicionament polític, és bo de poder-ho recordar... Col·lectiu de fronterers, que són treballadors i treballadores que viuen a Catalunya, viuen a l'Estat espanyol, i, en tot cas, treballen en un país fora de la Unió Europea, treballen en un país fora de l'espai econòmic europeu.

Aquesta situació tan singular que afecta al voltant d'unes dues mil cinc-cents o tres mil persones, depèn del moment econòmic també de l'ocupació que es pugui generar en el Principat d'Andorra, aquesta situació singular provoca alguns desajustos: desajustos vinculats, per exemple, a la percepció de determinats drets socials com la prestació d'atur, i desajustos també vinculats a poder rebre, com la resta de ciutadans del país, doncs, l'atenció sanitària en els seus centres de referència de forma gratuïta com la resta de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per tant, vam veure que encaixava molt bé aquesta reivindicació, que l'Ajuntament de la Seu, de forma majoritària, unànime, en el seu moment va decidir d'encapçalar, per tal de resoldre aquesta qüestió vinculada a l'accés a la salut per part dels fronterers. Una situació, per tant, que a la llei li donava la possibilitat de tenir una cobertura total i absoluta. Què passava? Bé. Si ens ho mirem des d'una perspectiva estatal, un col·lectiu de dos mil cinc-cents o tres mil treballadors és un col·lectiu molt petit, molt minso; si ens ho mirem des d'una perspectiva nacional, des d'una perspectiva catalana, un col·lectiu de dos mil cinc-cents, tres mil treballadors, també és un col·lectiu molt minso; si ens ho mirem des d'una perspectiva local, en una ciutat on tenim 13.211 empadronats aquest dilluns passat, doncs, entendran que és un col·lectiu molt important, on moltes famílies tenen dipositades també les seves bases, doncs, de vida, no? I, per tant, calia i valia la pena que, aprofitant el tràmit d'aquesta llei, doncs, es pogués plantejar. Així ho va entendre Convergència i Unió i així també ho va entendre el mateix Govern, la mateixa consellera, que ha estat molt sensible a aquesta qüestió –i jo li ho vull agrair públicament–, i la resta de grups parlamentaris o tots els grups parlamentaris que van oferir-se, d'entrada, a fer unes esmenes conjuntes per tal de poder resoldre aquesta situació en el tràmit de ponència.

Què passava? Aquesta gent és un col·lectiu molt singular. Hi ha altres catalans que treballen fora de les fronteres del nostre país, però treballen a llocs on el Tractat de Schengen, on la Unió Europea ja reconeix aquestes disfuncions que, en el cas del col·lectiu fronterer, no reconeixia. La gent de la Seu que treballa a Andorra anava al Centre d'Atenció Primària o va al Centre d'Atenció Primària i, doncs, ha de fer front al cost que li suposa la visita al metge o la visita, doncs, en aquest cas, a qual-sevol facultatiu. I, per tant, això enteníem que era un motiu que calia resoldre d'una forma clara perquè a més a més es produïa la paradoxa, doncs, que en la mateixa sala d'espera, al costat, hi podia haver gent que sense

treballar tinguessin, com és preceptiu també, aquesta possibilitat d'un accés gratuït a la sanitat catalana, i, per tant, això suposava un punt de discriminació que valia la pena, doncs, resoldre.

Permetin-me, per tant, que, com a diputat i, si m'ho permet el president, com a alcalde de la Seu, expressi la meva satisfacció perquè a partir del dia 1 d'octubre els treballadors fronterers i les treballadores frontereres podran accedir ja, a través de la targeta sanitària corresponent, a l'accés gratuït a la sanitat catalana.

Crec que, malgrat tractar-se d'un col·lectiu petit per una part del nostre territori, aquesta és una excel·lent notícia. I, per tant, em sembla, doncs, que val la pena ressaltar-la d'una forma molt i molt important. Perquè ho deia la consellera en la seva part final de l'exposició inicial: «La política moltes vegades llueix malauradament per la discussió, pel debat de vegades un punt barroer, però massa vegades no som capaços de posar en evidència que els acords hi són. I els acords que transformen la realitat també hi són.» I en aquest cas transformem la realitat de col·lectius que avui són presents aquí: les congregacions religioses, determinats col·lectius de col·legis professionals, però també d'un col·lectiu encara més petit que, en definitiva, si no hi ha algú que vetlli per ells, doncs, és molt, molt, molt difícil per la seva singularitat, doncs, que aquestes qüestions es poguessin resoldre.

Per tant, vull agrair de nou la bona predisposició de tots els grups, la bona predisposició del Govern, també veig que hi ha el delegat territorial del Departament de Salut de l'Alt Pirineu, el senyor Victorià Peralta, que li agraeixo també la seva bona feina. I, en definitiva, doncs, penso que avui ens reconciliem una vegada més amb la ciutadania, demostrant, en primer lloc, que els grups parlamentaris, que els polítics sabem fer els acords quan correspon i que, a més a més, són acords que són capaços de transformar una realitat i de ser molt i molt incisius en positiu en la vida de les persones. Per tant, gràcies a tots.

I, en tot cas, anunciar de nou que el nostre vot serà favorable.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera..., voldria, en aquest cas, afegir a les meves salutacions inicials la senyora Montserrat..., la senyora Montserrat Coll, directora general d'Afers Religiosos, i el director territorial també del Servei de Salut al Pirineu. Segurament potser em deixaré d'altres persones, però, si més no, la voluntat és que estiguin vostès tots saludats, en nom del Grup Parlamentari Socialistes.

Miri, el nostre grup, senyora consellera, ho sap vostè i els membres de la cambra, que ja va votar que sí, en el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei. Bàsicament perquè aquesta llei el que fa és fer realitat quelcom... –com deia en el seu dia jo mateixa des d'aquesta tribu-

na—, quelcom que jo penso que és una realitat, que és l'accés universal i gratuït als serveis de salut de totes les persones que resideixen o que estan empadronades a Catalunya.

I segurament la sorpresa d'alguns va ser que la resposta és que això avui, encara avui, no és una realitat. Doncs, no; avui no totes les persones, encara, tenen dret a aquest accés universal i gratuït als serveis de salut al nostre país. Aproximadament, s'ha dit, ja, un 0,7 per cent no té avui aquest dret reconegut encara; a partir del dia 1 d'octubre, com deia el senyor Batalla, serà així.

En aquest sentit, doncs, estimàvem nosaltres que existia un greuge respecte a altres persones empadronades a Catalunya, i que, més enllà que tinguessin o no tinguessin recursos, com és el cas de part dels beneficiaris d'aquesta llei, no tenien, com deia, aquest dret a l'accés als serveis sanitaris de Catalunya, o persones que, pel fet de pertànyer a un ordre religiós a un col·lectiu religiós, tampoc podien fer ús de manera gratuïta dels serveis sanitaris al nostre país.

Per tant, com dèiem nosaltres, creiem que la llei és plenament idònia i és una llei també transcendent, important, tot i que sigui curta i tot i que la tramitació hagi sigut àgil en ponència, és una llei important, que avui ens hem de congratular tots que s'aprovi per unanimitat, en aquest cas, i sense esmenes. I m'hi referiré una mica al final de la meva intervenció.

El Grup Socialistes, conjuntament amb els altres grups que donen suport al Govern i, en algun cas, en el cas del col·lectiu de treballadors transfronterers, van presentar esmenes, com dèiem, amb la voluntat de clarificar. Esmentaré de passada una mica la voluntat d'aquestes esmenes. Primer, hi ha fet referència àmpliament el senyor Batalla en la seva intervenció anterior, per tant, no m'hi estendré molt. Però sí que és cert que allò que anomenem col·loquialment «transfronterers» i que la llei anomena «persones que resideixen a Catalunya i que treballen fora de l'Estat espanyol, de la Unió Europea i de l'espai econòmic europeu», existia un cert interrogant sobre si quedaven recollides de manera clara al text de la llei.

Nosaltres enteníem i es podia entendre que sí, que amb el text inicial presentat pel Govern en aquesta cambra podrien estar-hi incloses, bàsicament perquè aquestes persones, que treballen majoritàriament a Andorra, tenen..., hi ha un conveni internacional entre l'Estat espanyol i l'Estat andorrà.

Per tant, allò que es podia, potser, entendre del text de la llei que sí, vam creure tots, i de fet en el debat a la totalitat ja ho va esmentar la senyora consellera, que si era necessari per *clarificar* —torno a repetir molt la paraula «clarificar» i «simplificar», en les meves intervencions, però crec que resumeix clarament el que ha estat el tràmit parlamentari d'aquesta llei—, si era necessari per clarificar que també volíem tots, que existia la voluntat política del Govern, de tots els grups d'aquesta cambra, que aquestes persones estiguessin incloses com a beneficiàries d'aquesta llei, potser caldria esmentar-ho més explícitament.

I, de fet, per això, en el text que avui posem a votació, apareixen amb una disposició addicional, que creiem que finalment fruit dels debats i dels treballs que hi ha hagut en ponència, finalment segurament és lloc més idoni, una disposició addicional i no el text articulat perquè podíem entendre, doncs, que ja podrien estar inclosos en el text inicial, però voldríem que a tots quedés palesa aquesta voluntat explícita que queden inclosos i no solament aquestes persones que resideixen a Catalunya i que treballen a Andorra, sinó altres persones que es pugui donar el cas, per això el text no parla de treballadors transfronterers, que col·loquialment és el nom que es denominen aquestes persones que viuen a la comarca que esmentava el senyor Batalla, sinó altres casos que es puguin donar de persones que resideixen a Catalunya i treballen a altres països que no tenen en aquest cas conveni o altre mecanisme per tenir accés gratuït als serveis de salut. Cada vegada més en aquest món global es poden donar circumstàncies i situacions que avui potser no ens vénen en ment però que poden ser una realitat d'aquí a poc temps.

Per tant, un grup d'esmenes, aquestes presentades, les sis anaven en aquesta línia. D'altres esmenes presentades per l'Entesa tenien, per una banda, clarificar, també incloure a l'exposició de motius nous col·lectius, per exemple, les persones en risc d'exclusió social i també les persones aturades que hagin perdut, teòricament, perquè sí que aquest debat el vam tenir en comissió, que hagin perdut teòricament el dret al sistema de salut, tot i que moltes d'aquestes persones després tenien dret a l'accés als serveis de salut com a persones sense recursos. Per tant, sí que el perdria per una banda el fet de deixar de treballar, però entraven com a persones sense recursos, però és cert que podia existir una franja de persones, eh?, a les quals tenim un interrogant, que sobre el paper no tinguessin dret als serveis de salut, també ho hem explicitat i ho hem reconegut en aquest cas a l'exposició de motius, per una banda fruit de les esmenes presentades per l'Entesa i també amb algunes esmenes presentades pel Partit Popular, com ja he dit en la meua primera intervenció.

I per últim també vam presentar una esmena, els grups que donen suport al Govern, per al tema del rescabament de les despeses sanitàries que es produeixen per persones que són ateses a Catalunya i bé pertanyen a altres països de les quals hi ha un conveni internacional o pertanyen a altres comunitats autònomes. Entenem que aquesta ha estat una reivindicació constant del Govern i de la consellera Geli sobre aquest rescabament de la despesa. No ens neguem ni ens hem de negar, al contrari, crec que és un reconeixement que hi hagi persones de fora d'Espanya i de l'Estat espanyol i d'altres comunitats que vénen a ser ateses al servei de salut, això és un exemple clar de la qualitat del nostre sistema de salut. Però sí que és cert que ha d'existir aquest rescabament. I, per tant, en aquest sentit s'incorpora també una disposició addicional que garanteix aquest rescabament a proposta d'una esmena presentada pels grups que donen suport al Govern.

Mirin, senyores i senyors diputats, nosaltres estem força satisfets de com ha quedat el text de la llei, com ha quedat el text de la llei pel que fa referència, per una banda,

a l'articulat, que crec que la proposta que avui votem ha simplificat sobretot el que fa referència a l'article 2, que és el canvi una mica més substancial i substantiu, ha clarificat clarament l'article 2.1, les persones que ja tenien dret anteriorment i ho ha reduït, crec que ho hem pogut clarificar, i l'article també 2.2 en aquest cas, els nous titulars, en què no hi ha hagut canvis substancials.

Potser en el que hi ha hagut més canvi és en el tema de les disposicions, fruit dels treballs en ponència. Fem tres disposicions addicionals noves: treballadors transfronterers, l'esmena que he esmentat de l'Entesa del rescabament i també quelcom que abans estava al text articulat de la llei i que creiem entre tots amb el suport inestimable de la senyora lletrada, la senyora Anna Casas, que seria més objecte d'una disposició addicional.

També hem introduït i volia fer especial menció d'aquest interrogant que deia en la meua intervenció que ens hem fet sempre els ponents al llarg dels treballs en comissió de com s'aplicarà això, com es reconeix el dret, com es fa el procediment. Doncs això s'ha vist plasmat amb una disposició addicional primera que crec que clarifica una mica més aquest reconeixement i fa que sigui una realitat que l'1 d'octubre tots els nous beneficiaris d'aquesta llei puguin tenir la targeta sanitària individual.

Per una banda, perquè més enllà que es desplegui o no el reglament ja puguin adreçar-se al seu centre de salut per sol·licitar-la, per una banda. I, per l'altra, aquelles persones que el Servei Català de Salut ja té identificades i localitzades, fruit com deia també que existeixen algunes experiències pilot i convenis amb l'associació..., amb els col·legis d'advocats o també amb alguna ordre religiosa, aquestes persones que ja tenim identificades o localitzades puguin rebre ja directament a casa seva sense demanar-la, sense fer el gest de demanar-la puguin rebre la nova targeta sanitària que substitueix la que tenen avui que, fruit d'aquest conveni que esmentava, no dona dret a la totalitat de prestacions.

En aquest cas, recordem, una intervenció que ens va fer el representant del Col·legi d'Advocats sobre els beneficiaris, sobre els cònjuges de professionals ja jubilats, que quedaven en la situació de conveni avui no quedaven coberts, amb aquesta llei quedaran coberts els beneficiaris al cent per cent i això significarà un canvi en la targeta sanitària de les persones que avui ja en tenen una amb una certes limitació.

Per tant, crec que aquesta disposició final també ens ajuda en aquesta línia de clarificar, com deia, l'aplicació d'aquesta llei més enllà del reglament que s'ha de dur a..., que s'ha d'aprovar i s'ha de redactar i dur a terme.

Per altra banda, així doncs ja per acabar, anunciar el vot favorable com no podia ser d'una altra manera del nostre grup parlamentari. I en primer lloc felicitar-nos primer perquè el Govern i en aquest cas la consellera Geli hauria portat al seu dia al Parlament aquest projecte de llei. Avui aquesta llei, i a ningú se li escapa, existien i existeixen unes certes resistències interessades i que han comportat fins ara una situació d'inequitat per part de molts d'aquests col·lectius que he esmentat

i d'aquestes persones que avui a partir del 1 d'octubre ja passaran a ser beneficiàries d'aquesta llei.

Per tant, en primer lloc, felicitar-nos per aquesta voluntat política de fer front a aquestes resistències interessades de pocs i que en aquest cas feien que hi hagués una certa inequitat i una certa discriminació.

I per un segon lloc, felicitar-nos també, com deia, pel que significa que avui aquesta llei s'aprovi per unanimitat i sense esmenes vives. Això és l'acord de tots en fer l'últim pas, el darrer pas, el pas definitiu en què el dret universal d'accés als serveis de la salut sigui realment un fet, una realitat per a tots i totes les persones que estan empadronades i que resideixen a Catalunya.

I voldria ja que les meves últimes paraules fossin com pertoca d'agraïments, repetir els agraïments que ja he fet a tots els ponents –a tots els ponents de la llei–, no m'estendré, també a la senyora Casas, que com deia el senyor Batalla l'hem fet anar una mica de corcoll, una mica de bòlit, però sí que és cert que ens ha il·lustrat molt la seva bona disposició en la configuració última de la llei tal com ha quedat el text. També a les persones del Departament de Salut que he esmentat anteriorment, sobretot la senyora Borrell i el senyor Gomàriz que potser han sigut més directament els implicats a resoldre aquestes preguntes i aquests interrogants que hem tingut. I també per últim felicitar els tècnics del grup socialista, la senyora Odile Rombouts, la senyora Àngela Lleixà i el senyor Fernando Espinosa en el suport que ens han donat –en aquest cas a mi– com a ponent, en la tramitació aquesta. I també, per últim, a la senyora Roser Isern que avui ens acompanya pel seu suport diari.

Per tant, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. I votarem, com deia, favorablement aquest projecte de llei.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyora consellera de Salut, tots els convidats que avui ens acompanyen, bé, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i en particular des de la meua visió, aquesta llei d'alguna manera és un tancament de cicle, així és com ho concebem, no? Un tancament d'un cicle que s'ha iniciat en aquesta legislatura l'any 2006 però que ja ve de l'any 2003 i que d'alguna manera ha dibuixat tot un recorregut amb relació a la implementació i la complementació de drets en l'àmbit de la salut i també d'endregar una miqueta la casa. I bàsicament començar per aquí amb la Llei de l'Institut Català de la Salut on es va voler endregar els instruments, afinar els instruments amb els que havia d'actuar el Departament de Salut. I després vam començar a tractar i a concebre quina havia de ser l'ampliació de drets en l'àmbit de la salut, va venir una llei important, la Llei de salut pública, que abordava el que eren les necessitats emergents en l'àmbit de la salut, fruit de la globalització, fruit també de la innovació

tecnològica, del nou coneixement en l'àmbit de la salut, i d'alguna manera hem acabat abastant, com no podia ser d'altra manera, la incorporació als drets en l'àmbit de la salut de tots els ciutadans i ciutadanes del nostre país, de Catalunya.

I, per tant, és una llei que afecta aquest 0,7 per cent de la ciutadania que ara incorporem en l'àmbit de la garantia dels drets de la salut i de la salut pública. Podria semblar un percentatge petit, des del punt de vista relatiu ho és, però tractant-se d'un país de més de 7 milions d'habitants, si pensem un 0,7 per cent de 7 milions d'habitants, el nombre absolut, doncs, és molt significatiu. I des del nostre punt de vista el que fa és tancar aquest cicle en la mesura que hem aconseguit crear un àmbit, un cinturó, un cercle que abasta tot el dret de la salut pública al nostre país, dels drets a l'accés a la salut que incorpora tota la ciutadania, i això té un valor, i això té una valor conceptual.

Per tant, la meua intervenció, perquè ja s'ha explicat, doncs, aspectes molt concrets de la llei, vol remarcar i pretén remarcar precisament aquest àmbit conceptual del que és un valor del país, del que és un valor del nostre país, de la catalanitat, que és precisament aquest entendre a totes les persones com a ciutadans i, per tant, com a subjectes de drets. I avui el que fem és un esforç per tornar a posar damunt de la taula aquest sentit que tenim de la ciutadania i del que són els ciutadans de Catalunya.

I ho fem en un moment en què tindríem excuses per no fer-ho, hi ha una situació de crisi econòmica important, hi ha una situació d'ajustament pressupostari, hi ha situació on es demana al Departament de Salut que retalli en la mesura que pugui la despesa i és en aquest context, que no volem situar aquest context com a excusa, es diu ampliem els drets de ciutadania, ampliem l'accés universal a la salut. I això incorpora una despesa, a la memòria econòmica de la llei queda perfectament definida, i s'assumeix perquè a la vida hi ha prioritats i en l'àmbit de la despesa pública hi ha prioritats. I, per tant aquest 0,7 per cent de la ciutadania ha estat una prioritat per a aquest Govern i per als grups polítics que donem suport al Govern.

És cert, s'incorporen nous col·lectius, congregacions religioses, tenim una representació entre el públic a la qual agraïm la seva presència, el col·lectius de transfronterers, el senyor Albert Batalla d'això n'ha fet una bandera, és l'alcalde de la Seu d'Urgell, ell mateix s'ha encarregat de recordar-ho i, per tant, doncs és una població que té molt a prop. I en tot cas el que també vull remarcar és que des del principi, doncs, ja hem tingut tots plegats aquesta sensibilitat i, per tant, l'hem compartit i hem acompanyat en aquest procés. I s'ha fet aquesta disposició addicional transitòria precisament perquè quedés reconegut aquest col·lectiu, professionals liberals i, per tant, doncs estem parlant d'uns col·lectius que tenen també una representativitat social i una importància a la nostra societat.

Volem agrair a tots els grups la unanimitat amb la que aprovarem aquesta llei, és cert que tot i que sembli estrany ha estat la norma en totes les lleis que s'han aprovat en l'àmbit de la salut, aquest Parlament de Catalu-

nya, sobretot a mesura que s'acosten les eleccions cada vegada és més escadussera trobar aquesta unitat a l'hora d'aprovar lleis. Però tots plegats sempre en l'àmbit de la salut hem tingut aquest plus de responsabilitat, aquesta sensació que realment la salut i els serveis sanitaris del nostre país són també un dels puntals, són aspectes que ens internacionalitzen i que ens universalitzen i per tant sempre en aquest àmbit hem procurat preservar i garantir aquesta unanimitat. Per què? Perquè hi hagi el govern que hi hagi, al llarg dels anys evidentment els governs canvien, es puguin preservar el que sempre hem entès com un valor del país, com un projecte de país, com un puntal, també de la nostra economia, també en un sentit econòmic, com és els serveis sanitaris i el seu apuntament, i aquesta unanimitat evidentment li dona una gran consistència. Per tant, ens volem felicitar també d'això.

I jo, per acabar –perquè evidentment quan hi ha lleis que s'aproven per unanimitat tots acabem dient coses més o menys semblants–, agrair la retirada de les esmenes que hi ha hagut, de tal manera que podrem aprovar-ho des d'un consens absolut, i agrair també als companys de ponència que durant aquestes setmanes hem estat treballant al voltant d'aquesta llei, la lletrada, la senyora Anna Casas, que sempre..., realment té un esperit, doncs, de millora de tot el que fem i d'aconsellament i d'informació i a totes les persones que hi han contribuït –també la sectorial de salut, del meu partit, d'Esquerra Republicana– que en aquest cas també han fet una bona feina d'assessorament i d'ajuda.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. També per fixar posicions, en nom del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president, senyores i senyors diputats, honorable consellera de Salut. Em permetran que abans de començar la meua intervenció saludí totes les persones, en nom propi i del meu grup parlamentari, que avui ens acompanyen a la tribuna de convidats. Algun de vostès ja va comparèixer a la Comissió de Salut per donar la seva opinió respecte a aquest projecte de llei.

Parlàvem, durant el debat de totalitat d'aquesta llei, que és obvi que ha existit i existeix un abans a l'accés a la sanitat pública, gratuïta i universal. Però aquesta universalitat –com s'ha evidenciat– té algun aspecte, podríem dir-ne, de virtualitat, perquè no era completa al cent per cent.

Des de l'any 1942 –fa molts anys– que es va crear per llei l'assegurança obligatòria de malaltia amb l'objectiu d'atorgar una protecció sanitària als treballadors i les seves famílies –això va ser un primer pas–, la cobertura sanitària es va anar estenent a mesura que va passar el temps a altres col·lectius de persones més enllà dels treballadors. Per tant, podríem dir que al llarg del temps s'ha anat cap a la universalització de la cobertura sanitària, però malgrat que les normes estatals i autonò-

miques han estat integrant determinats col·lectius, tot i això, encara no s'havia assolit la plena universalització de l'atenció sanitària pública.

Parlàvem, també durant aquest debat a la totalitat, que potser aquest debat també s'hauria de traslladar al Congrés dels Diputats, no?, a nivell estatal amb la modificació del text refós de la Llei general de la Seguretat Social.

Aquesta modificació, de fet, aquest esperit, ja es va iniciar durant l'any 98, en què el Partit Popular, a través de la Llei de pressupostos de l'any 99, va establir que el finançament de la sanitat –de l'assistència sanitària– seria a càrrec dels impostos i no a càrrec de les cotitzacions de la seguretat social. O sigui, passa a ser considerada una prestació de naturalesa no contributiva i universal finançada amb impostos, no? Tenim desvinculat aquest finançament de l'atenció sanitària de la cotització de la seguretat social, però el reconeixement al dret a la prestació sanitària, pel que sigui, segueix estant vigent, vinculada, en molts casos, a la situació d'alta de la Seguretat Social.

Ja feta aquesta prèvia, podríem dir que aquesta universalització, que no era completa per determinats grups, ara sí que queda esmenada amb l'aprovació d'aquesta llei, no?, i els col·lectius que queden més determinats en aquesta llei són els dels professionals liberals, algunes ordes religioses, les persones amb risc d'exclusió social –i com bé ha explicat el senyor Batalla– els treballadors transfronterers.

Respecte al col·lectiu de professionals liberals, arquitectes i periodistes..., i advocats –ho deixo per al final perquè és el col·lectiu més nombrós–, l'exdegana del Col·legi d'Advocats de Barcelona, la senyora Giménez-Salinas, deia durant la seva compareixença que estaven al voltant d'unes 25.000 persones, tant advocats en exercici com no en exercici.

Sí que m'agradaria matisar, perquè el fet que no cotitzin a la Seguretat Social –que és el que sempre es diu, eh?, perquè tenien mutualitats que, per altra banda, eren obligatòries fins a l'any 96–, això no vol dir que no paguessin impostos, no?, i que moltes d'aquestes persones ara ja estan jubilades i estan en una situació de precarietat i, per tant, es troben que quan són grans tenen moltes dificultats per accedir a la sanitat pública, per accedir a medicaments, a pròtesis o per ser atesos en malalties comunes, no?

Deia la senyora Giménez-Salinas –per exemple, durant la seva compareixença– que ella es preguntava que si els titulars eren persones que vivien o viuen a Catalunya –els titulars d'aquests drets d'assistència sanitària– com era possible que no poguessin gaudir de l'exercici real. Bé, aquesta reivindicació, que ha estat a bastament reclamada pel Col·legi d'Advocats –no tan sols a Catalunya sinó també a la resta d'Espanya– cal dir que ja forma part del projecte de llei, malgrat que existia un conveni de feia qüestió d'un any que estava aprovat.

Un altre d'aquests col·lectius eren les ordes religioses, que ja formen també part d'aquest projecte de llei, no? El dret a l'assistència sanitària també queda reconegut als membres de congregacions religioses, de vida mo-

nàstica o contemplativa, no? Jo penso que, d'aquesta manera, el que estem fent és un reconeixement a les contribucions que fan les congregacions religioses a la societat, en els camps com són l'educació, la sanitat o la cura de les persones.

Sobre la situació dels transfronterers, poca cosa a dir, perquè el senyor Batalla, –diputat d'aquesta cambra i a més alcalde de la Seu– ha explicat a bastament. La seva situació..., són persones, la majoria residents a la Seu d'Urgell i a la comarca, que treballen a Andorra, que paguen impostos des del primer euro, però que es troben amb molts problemes a l'hora d'accedir a la sanitat pública a Catalunya.

Seguint la meua intervenció, sobre les esmenes presentades pel Grup Popular –la ponent relatora, la senyora Segú, ja ha fet el balanç numèric– sí que m'agradaria comentar respecte a les esmenes que s'han retirat. Una, perquè ja queda assumida en el text de la llei a través d'una transacció i la segona retirada és perquè demanaven que formés part de la llei el col·lectiu dels catalans no residents a Catalunya, però que passen temporada a casa nostra.

Malgrat que existeixin altres lleis que reculin la garantia de dret a l'assistència sanitària, pensem que poden haver-hi casos que no sigui així. Cal dir que aquesta esmena ha estat retirada perquè existeix una proposta de resolució presentada pel meu grup parlamentari que està pendent per a la propera Comissió de Salut i que, per tant, doncs, no desistim d'arribar a acords amb la resta de grups parlamentaris, doncs, per arribar a un projecte comú i que es pugui aprovar en aquesta comissió.

Sí que vull dir que la resta d'esmenes –el Grup Popular va presentar cinc esmenes, aquestes dues han estat retirades–, de les tres que ja formen part del projecte de llei, nosaltres havíem demanat –perquè enteníem que era una esmena important– era la inclusió d'un col·lectiu que, malauradament, cada dia és més ampli, que són les persones aturades en situació de llarga durada. Persones que han deixat de cobrar la prestació de l'atur i també el subsidi i que estan..., i que passat un determinat temps se'ls dona de baixa de la seguretat social i, per tant, queden desprotegides quan –com ha explicat la senyora Segú– doncs, no es poden acollir a altres supòsits que no poden reconèixer la cobertura sanitària.

Això mateix també passa amb els treballadors autònoms o amb petits empresaris que han hagut de tancar el seu negoci, perquè..., bé, a causa de la crisi econòmica.

Per tant, celebrem que aquestes esmenes formin ja part de la llei –s'han convertit en una disposició addicional– que diu que el Servei Català de la Salut ha de lliurar a domicili les persones que en la data d'entrada en vigor d'aquesta llei es trobin en aquesta situació, o sigui, en haver-se extingit, d'acord amb la normativa en matèria de seguretat social, el dret a l'assistència sanitària perquè estiguin a l'atur o perquè han finalitzat la seva activitat professional. Estem parlant que a Catalunya es troben al voltant de 98.000 persones en aquesta situació. O sigui, no estic dient –i remarco aquest «no»– que es trobin en aquesta situació, però per si de cas s'hagués

produït algun d'aquests casos, d'aquesta manera queda resolta la situació.

Per tant –com ha dit el senyor Beltran i amb aquestes lleis en què estem tots d'acord i, a més, hem treballat d'una manera, doncs, cal dir que molt cordial–, per no repetir debat, primer de tot, com no podia ser d'una altra manera, agrair la resta de ponents la col·laboració per arribar a acords i per assolir consensos, el senyor Batalla, la senyora Segú, el senyor Beltran, la senyora Clavé i el senyor Domingo, i com no podia ser d'una altra manera, la senyora Casas, lletrada de la comissió, per la seva ciència i també per la paciència que té amb la nostra comissió.

I segon, perquè és obvi que de les meves paraules es desprèn que votarem a favor d'aquesta llei que, per cert és la quarta llei que es presenta de l'àmbit de la salut. Una d'aquestes lleis que a vegades semblen menors, perquè com que no es presenten esmenes a la totalitat, no queden esmenes vives i, a sobre, les votem tots per unanimitat, doncs, no se'ls dóna importància. Però jo... –vostè, consellera, sap que sempre ho dic– que un cop que s'aproven afecten de manera molt directa 7 milions de catalans que som els potencials usuaris de la sanitat pública catalana.

Per tant, donarem el vot a favor, senyor president.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. També per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president, bona tarda. Salutacions a tothom que ens acompanya. A veure, estem davant d'una llei que molt, així, resumidament i per anar al gra, el que vol és superar una anomalia, superar aquesta anomalia que significa que tinguem un sistema de salut pretesament universal, però que com a conseqüència de la pràctica, encara sigui, d'alguna forma presoner del seu passat en el qual era..., la prestació sanitària estava vinculada al treball. I, per tant, encara avui, les targetes sanitàries es lliuren a partir de la informació que sorgeix de la seguretat social. De manera que, amb l'aprovació de la nova llei, ha de quedar clar que a Catalunya s'aplica el criteri general de la residència per atendre les persones que arriben als nostres centres de salut. I és el criteri de la residència, sí, no de la nacionalitat. Ens sembla que és més just, més progressista també, més adequat als temps, el criteri que tothom que resideix a nostre país pot ser atès pel nostre sistema de salut, sens perjudici que, a banda d'aquests residents hi ha altres situacions que són, bé temporals o de col·lectius molt específics que ja estan acollides pel mateix Sistema Nacional de Salut i que hi ha previsions específiques en la legislació d'estrangeria i també a la normativa europea i a altres lleis i convenis internacionals. Això per una banda, i, a més, la llei s'estén –i això no s'havia fet

explícit fins avui– a dos importants col·lectius que ara veurem amb més detall.

Creiem sincerament que el treball que hem fet en el si de la ponència, el treball parlamentari, ha contribuït a clarificar una mica la regulació, ja que en el seu moment nosaltres advertíem –ho hem compartit amb altres companys i companyes– que ens semblava una mica confusa la redacció de l'exposició de motius i de l'articulat, de manera que no semblava fàcil llegir què és el que realment estàvem fent amb la nova legislació. I creiem que amb la tasca –o així hem volgut fer-ho; segurament ho hem aconseguit en la seva totalitat–, el treball que hem fet en ponència s'intenta clarificar una mica més què és el que realment estem fent, i que qualsevol persona, sense ser ni especialista ni empleat de l'Administració pública concernida, pugui entendre quin és l'abast d'aquesta nova legislació.

Ara queda clar –i així ho hem intentat, eh?– que l'esquema sigui clar. A l'article 2.1 estan aquells col·lectius que ja d'una forma o una altra estaven reconeguts en el nostre sistema de salut, però que estant ja reconeguts prèviament es podran beneficiar del fet que la norma especifiqui que hi són, perquè és cert que teníem detectat que en el dia a dia es produïa alguna disfunció. El cas més paradigmàtic segurament seia el d'aquests treballadors que anomenem «transfronterers» –però també hi poden haver altres col·lectius– que estan inclosos, que hem de considerar que estan inclosos en el Sistema Nacional de Salut, no acabem de saber per què tenien problemes a la pràctica a l'hora de tenir aquest reconeixement, que se'ls reconegués aquesta inclusió formalment. Hi ha hagut voluntat que quedés clarificat això i per això s'hi han inclòs. Però és curiós que es produís aquesta mena de disfunció entre el que teòricament és i el que és en la pràctica. I això ens fa pensar que..., ens fa veure que segurament haurem de fer i seguir fent esforços per adequar aquesta mecànica i funcionament, a vegades, de l'Administració quotidiana, que s'ha d'ajustar al més ràpidament possible al que diu la llei, perquè això sovint no és fàcil; des de problemes informàtics o de gestió de les dades, dificulten això. Per tant, aquí hem de fer un esforç per aconseguir aquest ajust entre el que diu la norma i el que es produeix en la pràctica quotidiana en la nostra Administració i, en aquest cas, en el nostre sistema de salut.

A banda d'això –d'aquests col·lectius que estan en el 2.1–, en el 2.2 tenim els nous col·lectius. Dins d'aquests nous col·lectius hi ha, per una banda, les persones que no tenien dret a l'assistència fins ara perquè tenien ingressos –i, per tant, es considerava que es podien pagar aquesta assistència–, i aquí tenim els professionals lliberals, els membres de congregacions religioses, els rendistes, altres col·lectius minoritaris que hi poden haver però que tenien aquesta característica –crec que aquí cal fer especial menció que elevem a rang legal les previsions del conveni que s'havia fet amb el Col·legi d'Advocats i que en aquesta experiència pilot que va donar bons resultats– i hem deixat clar que també s'inclouen aquí persones que puguin estar en atur i ja no tenen la prestació i que poden acollir-se també a aquest reconeixement –això queda així explícit–, i ens hem ocupat de concretar que no hauran d'esperar cap

norma posterior ni cap actuació posterior per gaudir del reconeixement d'aquest dret.

Respecte a aquests col·lectius, jo voldria dir una mica el que diem sempre; aquests col·lectius que, d'una forma o altra, tenen ingressos, siguin elevats o no, torno a dir el que una mica vam dir en el debat a la totalitat, a nosaltres ens satisfà que hi estiguin inclosos, perquè creiem en el sistema universal de salut, que hi estiguin incloses aquestes persones, que pertanyen a aquests col·lectius, i les seves famílies, perquè això també hi havia algun problema fins al moment, i pensem que té mèrit, a més, fer-ho en una època de crisi on, més que mai, ens parem a pensar si, realment, és raonable que ens gastem els diners, per part de la comunitat, en allò que ens els gastem, de manera que creiem que aquest esforç per part del sistema de salut està bé que es faci, però els demanem, a aquests col·lectius que s'han interessat pel sistema públic de salut i que els interessa el sistema públic de salut, que, amb nosaltres, comparteixin la reivindicació d'aquest sistema públic de salut, efectivament, públic, universal i gratuït, perquè creiem que és un pilar bàsic d'aquest Estat de benestar que tenim i que volem potenciar i que, per tant, ja que han fet aquesta acció explícita de voler-ne formar part, de voler gaudir d'aquest sistema, els demanem també que, així que puguin, les oportunitats que tinguin, facin aquest reconeixement públic explícit que tenim un sistema de salut que els interessa, que és bo i que volem que sigui millor i que volem que estigui assumit per tota la comunitat, amb els impostos de tots.

Per altra banda, a banda d'aquests nous col·lectius que comentava, hi ha un altre nou col·lectiu que em sap una mica de greu que no hagi sortit en les intervencions dels grups de l'oposició, fins ara, ni per part de Convergència i Unió ni per part del Partit Popular, ho considero, senzillament, un oblit: les persones amb risc d'exclusió social, que, en el treball de la ponència els hem posat al mateix nivell que aquests altres col·lectius que sí que tenen ingressos i, per tant, queda clar que les persones sense ingressos amb risc d'exclusió social, estiguin o no empadronades, gaudiran del servei de salut i no hauran de fer aquesta mena d'estratagemes que, de vegades, es fan per poder donar resposta a la situació d'aquestes persones. En l'article 2.2.b, hi ha una explícita menció que les persones amb risc d'exclusió social també gaudiran del sistema de salut.

Altres aspectes que el meu grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, han interessat, especialment, en el debat i que penso que han permès millorar el text original i que, de fet, aquest és el sentit del nostre treball, és aquesta previsió que s'inclou amb una disposició addicional, en el sentit que, sent difícil, però d'una manera o altra hem de resoldre el problema econòmic que li genera a Catalunya atendre moltes persones espanyoles i europees, sense que hi hagi establert un mecanisme de compensació del cost que això significa al sistema públic català.

Aquest és un debat que s'està produint a la Unió Europea i s'està produint també a nivell de Consejo Interterritorial de Salud, Catalunya no el pot resoldre per si sola, però sí que ens ha semblat interessant que la llei

llancés aquest missatge que s'ha de donar una resposta a aquestes situacions i que Catalunya ho reivindicarà i ho liderarà.

Es clarifica també, en el text final, què succeeix a nivell reglamentari, doncs, inicialment, només es derogava el Decret 178/91, que es referia a les persones amb recursos, a aquests professionals, a aquests membres de congregacions religioses, a aquests rendistes que deia abans, i, ara, queda clar també que hem vist que tampoc calia mantenir la vigència de l'altre decret que regulava la situació de les persones sense ingressos, el 55/90, per tant, tots dos queden derogats.

Bé, és una petita millora tècnica, però que no ens sembla menor, en el sentit que tot el que signifiqui clarificar la situació, doncs, creiem que ha de ser benvingut.

Aquesta nova llei la votarem per unanimitat. Ens agrada que sigui així. Jo..., la persona que els parla no és una acèrrima defensora de les unanimitats sempre i per a tot, perquè creiem també que la confrontació política és sana i profitosa i, en tot cas, és el que té la democràcia, de manera que, no sent una acèrrima defensora de les unanimitats, amb caràcter general, sí que penso que està bé fer visible que aquesta llei s'aprova per acord de tots els grups parlamentaris; segurament, també penso que és relativament fàcil, diguem-ne, per l'oposició apuntar-se a una proposta que és d'extensió de drets, «com diràs que no a una proposta d'aquestes característiques?», però crec que ens hem de felicitar que sigui unànime, però també crec que és de justícia reconèixer que, tractant-se d'una decisió que suposarà un major compromís en els pressupostos públics, també crec que val la pena dir –una mica per situar cadascú al seu lloc– que l'impuls d'això ha estat del Govern i que tots plegats hi hem treballat i hi estem d'acord, però, si ho hem treballat, és perquè ens ha arribat un projecte de llei impulsat pel Govern. És una mica amb la voluntat, allò, de dir: «A cadascú li hem de reconèixer la seva part.» Això ho votem per unanimitat, ens felicitem d'això, però també penso que val la pena ressaltar que, si no ens hagués arribat la proposta per part del Govern, doncs, no hauríem arribat a aquest resultat.

Com que hi ha moltes coses que s'han dit, jo crec que allò essencial que volia transmetre és el que els he dit, per tant, ho deixaria aquí.

Com a conclusió, senzillament, això, crec que ens hem de felicitar d'aquesta universalització efectiva del sistema, intuïm que encara, segurament, hem de fer un recorregut a nivell pràctic per assolir aquesta total desvinculació del treball i la Seguretat Social amb el sistema de salut i, per tant, entre tots plegats, ara, hem d'estar amatents que aquest recorregut d'ajust, com deia, entre la pràctica i el que diu la llei, sigui el més ràpid possible i es faci de la manera millor possible, aprofitant, precisament, la nova llei i esperem que la major claredat que té aquest text que avui aprovem respecte als treballs que ens van arribar. Crec que, honestament, els diputats i diputades que hem format part de la ponència hem volgut contribuir a aquest objectiu.

Moltes gràcies a tots els que, d'una forma o altra, han participat en aquest procés.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Finalment, també per fixar posició i en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*. Ilustres diputados y diputadas. Miembros del Gobierno. Miembros de colectivos que hoy nos acompañan. Muchas gracias por estar, hoy, aquí y señalar, fundamentalmente –y lo ha hecho la *consellera*–, la voluntad de consenso que existe en gran parte de las..., en casi todas las leyes que han venido del Departamento de Salud.

Yo quiero resaltarlo, puesto que, sí que es cierto y lo he dicho en alguna otra ocasión, no siempre es fácil encontrar diálogo en el Gobierno, puesto que, muchas veces, las labores de los ponentes en las distintas ponencias, pues, se limitan a ser casi de testigos y no de intervinientes; en este caso, no ha sido así y quiero resaltar, precisamente, que las leyes se mejoran e, incluso, se alcanzan consensos, en la medida en que se permite el diálogo y se escucha a la otra parte. Efectivamente, y lo ha puesto de manifiesto la diputada señora Clavell, la iniciativa es del Gobierno, pero también se ha de reconocer que la iniciativa de los grupos parlamentarios sirve también para trabajar en el consenso.

Esta es la voluntad que presidió a este diputado a la hora de presentar las enmiendas. Fueron nueve enmiendas, fue el grupo que presentó más enmiendas al proyecto de ley, y he de decir que me siento especialmente satisfecho del resultado de las mismas, en la medida en que una de ellas ha sido aceptada en su integridad y las ocho restantes han sido objeto de transacción, de una manera u otra, se han incorporado al texto final del dictamen.

¿Qué he pretendido con las enmiendas presentadas? Fundamentalmente, establecer una mejor sistematización de la ley. El artículo 2 partía de un texto excesivamente largo, farragoso e, incluso, confuso e, igualmente, también se ha pretendido dejar muy claro el alcance de la cobertura de la asistencia sanitaria.

Es cierto –es cierto– que, a pesar de que la Ley general de sanidad y la Ley de cohesión y calidad del Sistema Nacional de Salud, e incluso el propio Estatuto de autonomía reconoce la universalización y gratuidad de la asistencia sanitaria, en la práctica, muchos colectivos no vienen disfrutando de estas prestaciones sanitarias. Ello es así y se había producido una disfunción entre el derecho, lo que es *de iure*, y la realidad.

Buena prueba de ello es que este debate no es únicamente propio de esta comunidad autónoma, sino que se ha planteado en las Cortes Generales; recientemente, un grupo parlamentario ha presentado una proposición de ley, precisamente, para dar solución a estos temas e, igualmente, ya desde el año 2005, ustedes recordarán, hay una proposición no de ley en la que se planteaba la necesidad de corregir estas disfunciones e, incluso, un estudio se presentó por parte del Ministerio de Sanidad en el que ya se evaluaba los colectivos, las personas afectadas –más de 200.000, unas 200.000– e incluso

el coste económico que suponía el reconocimiento de verdad de este derecho.

Este diputado suele ser especialmente crítico con el Estatuto de autonomía, lo ha sido a lo largo de la legislatura; es más, aún cuando ha de reconocerle que la sentencia del Tribunal Constitucional le ha satisfecho parcialmente, evidentemente, no en todo, puesto que hay algunos aspectos que le parecen especialmente nocivos no para la salud, pero sí para el derecho, a lo mejor, en todo caso, sí que quiere resaltar que es firme defensor de un precepto del Estatuto de autonomía, que es el artículo 23 del mismo. Primero, porque, en la evolución de lo que ha sido la universalización de la asistencia sanitaria supone una mejora. Antes, la diputada Clavell se refería al concepto de «residencia» y decía, efectivamente, «la Ley general de sanidad establece, claramente, y vincula el derecho de la asistencia sanitaria de todos los españoles y los ciudadanos extranjeros que tengan establecida su residencia en el territorio nacional.» La Ley de cohesión y calidad del sistema nacional de salud iba en esta misma línea, sin embargo, el Estatuto de autonomía da un paso adelante –no sé si lo han valorado–, que es que no lo vincula a la residencia; establece, efectivamente, que todas las personas tienen derecho a acceder, en condiciones de igualdad y gratuidad –no sé qué pasará con el copago, *consellera*, a partir de este concepto de «gratuidad» que incorpora el Estatuto de autonomía, hemos de reflexionar sobre el concepto «copago» y la vinculación al Estatuto de autonomía–, pero dice: «...a los servicios sanitarios de responsabilidad pública, en los términos que establezcan las leyes.»

Pues, bien, efectivamente, un apartado importante de la norma que hoy se va a incorporar aquí vincula la asistencia sanitaria a la residencia en Cataluña, pero hay otro que no lo vincula a la residencia. Uno, el de los colectivos de riesgo en exclusión social que, efectivamente, tienen o no alcance a la asistencia sanitaria no en función de que vivan o no aquí, sino en función de las necesidades que se acreditan, es decir, no está vinculado al empadronamiento, puesto que muchas de estas personas sabemos que no están empadronadas.

Pero, después, hay otro aspecto, también fundamental, y que es el que también trató de incorporar este diputado, mediante la presentación de una enmienda, que es garantizar –que es garantizar– la asistencia sanitaria a todos los españoles y extranjeros, aún cuando no residan aquí, pero estén empadronados en todo el territorio nacional. Eso se ha incorporado en el artículo 2.1, mediante la expresión de «las personas empadronadas en cualquier municipio de Cataluña y las que estén temporalmente, que tengan derecho a la asistencia sanitaria y al Sistema Nacional de Salud.»

Hay un apartado que se incorpora, finalmente, a la ley que quiero resaltar, porque, a juicio de este diputado, no es menor, que es el tema de la tarjeta sanitaria individual. El proyecto de ley vino con cuatro artículos y ahora tiene cinco, debido a la adición de uno, propuesto por una enmienda de este diputado.

El artículo 5 dice exactamente que el Servicio Catalán de Salud ha de liberar, ha de entregar, a los titulares

del derecho de asistencia sanitaria a cargo del Servicio Catalán de la Salud, a que hace referencia el artículo 2, la tarjeta sanitaria individual que les corresponde, es decir, se viene a reconocer un título que expresa el derecho a la asistencia sanitaria, que es la tarjeta sanitaria individual.

Igualmente, en la disposición final primera, esta tarjeta sanitaria individual se dice que será entregada mediante un previo procedimiento de reconocimiento del derecho a la asistencia sanitaria.

Pues bien, esto se ha de hacer por reglamento y yo invito a reflexionar, en esta fase, la conveniencia de modificar la actual tarjeta sanitaria en los términos en que está planteada, puesto que sabemos que ello está conllevando el problema para muchos catalanes que viajan fuera de Cataluña. De ahí que, si bien entiendo y defendí en la presentación de la ley, en el debate de totalidad, que al día de la fecha y a la vista de la desvinculación absoluta que existe entre la asistencia sanitaria y la seguridad social, por la propia dinámica de la financiación, entiendo que se ha de proceder realmente a expedir la tarjeta sanitaria por la comunidad autónoma y que esta afecte a todos los servicios de salud de las distintas comunidades autónomas.

Pero sería conveniente incorporar, en tanto que no se reconozca y no se resuelva el problema de la incorporación al alta del número de la seguridad social a la tarjeta sanitaria individual, que esta se incorpore mientras tanto no se solucione el problema en el Consejo Interterritorial de Salud.

Creo que ese es un paso idóneo, cuesta poco y desde luego solucionará el problema a la mayoría –a la mayoría– de los catalanes que reciben asistencia en otras comunidades autónomas. No hay que empecinarse en el error y considero que es un error en estos momentos, en tanto que no se establezca un modelo de tarjeta sanitaria que sea eficaz, práctico y que vincule a todas las comunidades autónomas, que se incorpore el número de afiliación a la seguridad social, ya digo, a pesar de que defiendo que se ha de desvincular claramente la asistencia sanitaria de la seguridad social por el propio mecanismo de la financiación.

Hay un aspecto no menor que se contempla en la ley, que es el tema, efectivamente, de la financiación. En su origen no se abordaba este tema y por las enmiendas presentadas fundamentalmente por el Gobierno sí que se denota una cierta preocupación, lógica en estos momentos, en la que la situación de la sanidad está sometida a recortes evidentes que en su momento tendrá ocasión de explicarnos la *consellera* en sede parlamentaria. Pero que es evidente que esta preocupación existe y de ahí que se incorporen, y nos parece bien, los mecanismos de compensación a los que hace referencia en supuestos de asistencia sanitaria del resto de españoles o de extranjeros con residencia en España e igualmente la previsión de resarcimiento de asistencia sanitaria prestada a colectivos que tienen prevista su cobertura en otros regímenes de la seguridad social.

Si bien esto es un mero recordatorio, es una mera advertencia de lo que ya existe en estos momentos en la

norma, no está mal preverla en cuanto que ello digamos que refuerza el mandato tanto a los servicios de salud..., al servicio catalán de salud, en la medida en que tiene que esforzarse en conseguir el resarcimiento de los gastos de la asistencia sanitaria e igualmente a las otras comunidades autónomas que han de pagar, efectivamente, y compensar la asistencia sanitaria prestada a sus ciudadanos.

Estamos, por lo tanto, ante una buena ley a mi juicio, me cuesta decirlo en ocasiones, pero lo digo gratamente y digo que esta es una buena expresión de lo que debe ser el desarrollo estatutario. Desde luego, esta ley no tendrá ningún problema de constitucionalidad, estoy completamente seguro. Felicito al Estatuto por haber incorporado el artículo 23. Y además considero que realmente los catalanes y, en definitiva, también el resto de los españoles y extranjeros que residen en España, en la medida en que van a ser atendidos gracias a ella, tendrán mejor definido su derecho a la asistencia sanitaria pública y el contenido a su vez propio de la asistencia sanitaria.

Finalmente, decir que, evidentemente, los colectivos que se incorporan a la ley, colectivos especialmente quizás poco numerosos, estamos hablando de unas sesenta mil personas, ha hecho referencia en su cita la *consellera*, sin embargo, estaban en una situación de angustia muchas de ellas, y que realmente la función de la política es solucionar los problemas de la gente, no crear problemas, y muchas veces los políticos nos dedicamos realmente a crear problemas y no a solucionar los problemas de la gente. En este caso, en esta ocasión, desde luego, todos ustedes, todos los que me están escuchando: colectivos de religiosos, personas con riesgo de exclusión social, lamentablemente probablemente no habrá ninguno, pero seguro que hay algunos que se encargan de cuidarlos y de atenderlos y de preocuparse precisamente porque tengan la cobertura sanitaria pública, colectivos profesionales que, efectivamente, con una posición, digamos, excluyente por razón de ingresos hasta ahora puede que no tuvieran derecho, pero la sanidad pública es otra cosa, la sanidad pública, desde el momento en que estamos pagándola por el impuesto, estamos hablando de universalización y estamos hablando de igualdad y estamos hablando de gratuidad, tiene que ser necesariamente inclusiva, e inclusiva para todos.

En el debate de admisión a la totalidad me refería al acierto de incorporar en el Estatuto de autonomía el concepto de persona. Yo no hablo ni de ciudadano, ni de residente, ni de no residente; hablo de persona cuando me refiero a la sanidad pública. En estos momentos en que algunos se plantean limitar y excluir derechos, algunos incluso por razones de lengua, y permítanme que lo diga, y me estoy refiriendo a la Ley de acogida, he de decir que me es especialmente grato saber que aquí en vez de restringir se amplía.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut ha estat aprovat per 132 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures adoptades per a fer front a la crisi econòmica (tram. 300-00294/08)

Atès que els punts cinquè i sisè de l'ordre del dia han estat suprimits i el setè i vuitè han estat posposats, el següent punt és el novè, que és la Interpel·lació al Govern sobre les mesures adoptades per a fer front a la crisi econòmica. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Economia, una vegada més presentem, presento, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular català, una interpel·lació per seguir tocant de peus a terra en aquest cas, d'un tema que hem tocat sovint, del qual hem debatut i hem parlat sovint en aquesta cambra.

I jo vull començar avui dient-li, senyor conseller, que em sap greu si el molesto i l'obligo a entrar novament en un debat que sovint és un pèl desagradable. Aquest no és un debat de lluïment del Govern com d'altres que fan més soroll mediàtic i que de vegades se'n pot treure més rendiment electoral. En aquest ple, en el d'avui, em refereixo, n'hem tingut exemples vius. La verdadera preocupació dels catalans avui, tal com recordava la nostra portaveu Dolors Montserrat avui al president Montilla, és la que és i no la que vostès voldrien que fos. Aquesta és la realitat: el que preocupa avui a les catalanes i els catalans és la crisi econòmica, és l'atur i és la por a perdre el lloc de treball. Aquest és el tema que realment preocupa. I aquest és el tema del qual nosaltres ens volem seguir ocupant, com hem fet durant tota la legislatura, ajudant a impulsar l'acció del Govern quan el Govern així ho considera, doncs, possible y, evidentment, criticant aquelles accions del Govern que considerem que són equivocades o erràtiques i que ens porten pel mal camí.

Vull enfocar aquesta interpel·lació, senyor conseller, en base a cinc eixos, cinc blocs sobre els quals formularé algunes preguntes, perquè les interpel·lacions, doncs, en primer terme serveixen per això, per fer preguntes al Govern, i després, en funció d'aquest debat, plantejarem la nostra moció subsegüent.

El primer, jo vull fer una reflexió que m'obliga..., la història m'obliga, no?, a fer una reflexió sobre un moment important que es va produir en aquesta cambra, vostès el recordaran perfectament, a primers de març, a finals de febrer, primers de març, que és el ple extraordinari que es va fer aquí per parlar sobre la crisi econòmica, un ple que nosaltres havíem demanat des de feia temps reiteradament, vostè ho deu recordar. De fet, vostè té memòria i sap que l'any 2007 nosaltres ja plantejàvem preocupacions sobre la situació econòmica, vostè negava l'existència d'una possible crisi.

L'abril del 2008, com vostè ens ha recordat moltes vegades, va començar el Govern a reaccionar, curiosament després de les eleccions generals, no pas abans, no fos cas que algú pensés que el que dèiem nosaltres era o podia ser cert, no? I finalment, es va produir aquest ple extraordinari. Un ple extraordinari sobre la crisi econòmica en el qual vam tenir l'oportunitat de debatre amb el president de la Generalitat i que va tenir, des de la perspectiva del nostre grup parlamentari, dos conclusions importants: una, que una moció del Grup Parlamentari Popular es va aprovar, una moció, per unanimitat, es va aprovar, en la qual el Govern es comprometia, perquè el Parlament l'instava, a, doncs, formular un gran acord amb les entitats financeres per tal de facilitar la liquiditat de les empreses. I la segona conclusió d'aquell debat va ser el que jo posteriorment he anomenat, amb el respecte degut, «la gran comèdia» de la cimera de la negociació amb els agents econòmics, socials i els partits polítics i els grups parlamentaris catalans.

I ara, després d'aquesta situació, d'aquest fet que acabo d'explicar, uns quants mesos després, crec, senyor conseller, que és moment de fer balanç. El nostre balanç és pobre, com vostè pot imaginar, creiem que es va perdre el temps. Estem parlant d'un debat que demanàvem des de finals de l'any 2009, que vostès van voler que tinguéssim a primers del 2010, estem ja pràcticament al final d'aquest període de sessions, se'ns acaba aquest mes de juliol, i la primera conclusió d'aquell debat, des de la perspectiva nostra, que era una moció, al nostre entendre, important, que facilitava la liquiditat a les empreses, que és un dels problemes importants que té avui encara l'economia catalana, doncs, ha quedat en no res.

I, la segona, que era aquella cimera important, ha donat lloc, després, a una sèrie de reunions, de negociacions bilaterals, que tampoc han portat, lamentablement, a un acord com les coses feien preveure, no?

Per tant, la primera pregunta que li fem amb relació a aquest bloc, és: com valora vostè aquesta cimera, el seu desenvolupament, els compromisos que el Govern, doncs, va transmetre que estava disposat a assumir, i el que finalment ha passat, que des del punt de vista nostre és res.

El segon bloc és amb relació a un debat que vam tenir recentment aquí, amb relació al decret de les mesures –convalidat aquí– per a l'austeritat i la lluita contra el dèficit. Dos anatemes: austeritat i lluita contra el dèficit, amb relació als quals el Govern, doncs, sempre s'havia manifestat amb reticència. Nosaltres defensem des de fa molt de temps la necessitat de fer aquesta austeritat en la despesa pública i de lluitar contra el dèficit. Vostè va

passar de defensar el dèficit com una cosa necessària a reconèixer que realment, doncs, era un problema per al creixement de l'economia i que calia afrontar-lo. I ens va venir aquí amb un decret, perquè el convalidéssim, però, clar, un decret fet des de l'obligació, un decret fet sense convicció, un decret que nosaltres vàrem catalogar en el seu moment d'«injust», d'«improvisat», d'«insuficient» i d'«ineficax», i, evidentment, no m'estendré ara en els motius dels qualificatius que en aquells moments li vàrem dedicar, no?

Però, parlem en positiu, avui, senyor conseller. benvinguda sigui la rectificació. Vostè ja ha reconegut que calia ajustament i posar les bases per tornar a créixer. Són dos conceptes claus que vostè reconeix públicament i jo me n'alegro. D'acord, siguem coherents. Ara el que li volem demanar és que ens expliqui quines són les modificacions que aquest decret suposa sobre les previsions pressupostàries que van fer en el pressupost del 2010 en les quatre principals magnituds, no? És a dir, com afecta els ingressos i les despeses, quin càlcul han fet des del Departament d'Economia; quina previsió finalment ajusten amb relació al creixement econòmic a Catalunya, i, amb relació al dèficit que no ens passi com el 2008, que vam passar d'una previsió de 480 a un anunci de 4.800 que finalment es va convertir en 5.700; per tant, com podem esperar que acabem aquest exercici 2010 amb relació a aquesta magnitud tenint en compte aquestes modificacions. I també en termes d'ocupació. Podem comptar a créixer en ocupació? No? En quins termes? Com ho veu, vostè?

I una cosa important: què se n'ha fet de l'anunci a bombo i platerets de la reestructuració i simplificació de l'Administració? Ho recorden? L'anunci que..., quedava molt bé, per cert, que es retallarien o simplificarien setanta empreses o entitats públiques sobre les 240 que existeixen actualment a la Generalitat; anunci realment important que ens va omplir a molts de..., en fi, d'esperança, però que finalment no hem vist traduïdes enlloc. No ho sé..., en tot cas, si vostè ens pot aportar llum sobre aquest tema importantíssim, nosaltres li ho agraïrem.

Tercer bloc: la fiscalitat. Sabem que hi ha una diferència important entre els nostres plantejaments i els seus. Ara no descobrim cap novetat. Ens hauria agradat veure'ls combatius contra l'apujada de l'IVA. Vostès són combatius contra el Tribunal Constitucional. Nosaltres som combatius contra l'apujada dels impostos, no? Però vostès se surten amb la seva, que per això governen, i no han discutit aquesta apujada de l'IVA. No som partidaris, tampoc, d'apujar els impostos que vostès apugen a Catalunya: el de transmissions patrimonials, actes jurídics, matriculacions, IRPF, etcètera. Però, ja que aquesta és la seva política, ara, el que li preguntem és: quines previsions fan d'afectació d'aquesta política sobre l'economia catalana? Com creuen que això repercutirà? Quina previsió fa? Ens agradaria molt que ens ho poguéssim explicar.

I el quart bloc és amb relació a la liquiditat, tema que n'he parlat al començament, però que em sembla que vostè compartirà amb nosaltres que és un tema importantíssim per al funcionament de l'economia catalana, basada

en petites i mitjanes empreses i autònoms, que pateixen aquesta manca de liquiditat.

De totes les mesures anunciades pel seu Govern, quines s'han portat a terme i quin balanç en fa dels resultats obtinguts? Perquè n'hem escoltades moltes i realment no veiem que es portin a terme, i, sobretot –podria ser una manca nostra de capacitat d'observació–, el que no veiem són els resultats obtinguts. I ens agradaria conèixer la seva valoració.

En quin estat es troba l'anunci fet per part de vostès que aquesta línia de crèdit de l'ICO directament a les empreses es podria fer fins i tot a través de l'Institut Català de Finances? Finalment: això serà possible?, no serà possible?, com s'està portant a terme?, com ho valoren? Nosaltres no en sabem res.

I el cinquè i darrer bloc, que ja sé que no és directament una responsabilitat seva, honorable conseller, però ens interessa moltíssim saber la seva opinió, com valora..., amb relació al plantejament que s'ha fet de la reforma laboral? Em consta, i conec, que vostè té opinió pròpia amb relació a aquest tema –té opinió pròpia. I jo tinc..., en fi, tinc la constància, també, que creu que els continguts haurien d'abordar alguns aspectes que, segons la nostra opinió, no s'han abordat en aquesta reforma laboral tal com s'ha plantejat, i que ara, doncs, tindrem temps d'esmenar.

Vostè mateix ens parlava en una intervenció recent sobre la necessitat de fer reformes sobre la negociació col·lectiva, per adaptar els convenis a les necessitats dels sectors i a les empreses, i altres aspectes importants com la necessària adaptació dels salaris a la productivitat, o les modificacions de la relació laboral durant la vida del contracte. Què en pensa, de tot plegat? Creu que seria positiu arribar a obtenir un posicionament d'aquesta cambrà catalana amb relació a les verdaderes prioritats que hauria d'orientar la reforma laboral per tal que serveixi per crear ocupació i combatre l'atur de veritat?

Senyor conseller, l'economia catalana té problemes molt greus, molt importants, i necessitem un govern que estigui preocupat, però, sobretot, que estigui ocupat en aportar solucions. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* No es distregui del tema...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...que més interessa als catalans –acabo, senyor president– i no defugi. Expliqui'ns el que pensa fer, quines noves mesures ha pensat prendre per facilitar el camí de la recuperació econòmica, si és que la sap. I, si necessita la nostra ajuda per superar aquesta greu situació, aquí ens té, per sobre de partidismes, al servei de Catalunya. Ens hi ha tingut sempre i ens hi continua tenint.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president. Il·lustre senyor diputat, és oportú que puguem debatre sobre aquesta qüestió. Vostè diu que si em..., em sembla que ha començat dient que si em molesta... De cap manera! I suposo que vostè, a més, n'és prou conscient perquè, d'una manera molt amable, m'interpella sobre aquesta qüestió o qüestions semblants des de feia algunes setmanes; de manera que si sabés que molesta estic segur que no ho faria. De manera que amb molt de gust, per descomptat que sí, jo crec que podem tenir l'ocasió de debatre qüestions que són d'enorme interès i importància.

De manera que li refrescaré la memòria. Crec que ho vaig dir ja..., no, a l'últim debat amb vostè, no, perquè en aquell moment era just abans que el Govern aprovés el decret llei. La reunió extraordinària de Govern va ser un dissabte..., 29, si no m'equivoco, de maig, i la interpel·lació va ser el dimecres o el dijous anterior, de manera que jo li vaig poder dir: «El Govern ja ha comparegut.» Havíem fet ja una compareixença com a Govern, dient les línies bàsiques de les mesures. De manera que el que li podia dir fa una setmana ja li ho vaig dir, i el que li podré dir demà passat encara no li ho puc dir, perquè hem d'esperar que es reuneixi el Govern i que aprovi el decret llei.

De manera que, en el seu cas, no és refrescar-li la memòria, sinó realment dir-li..., recordar quins són els punts bàsics d'aquest decret llei que va aprovar el Govern, del decret llei i dels acords de Govern del dimarts subsegüent, que va ser el dia 1 de juny –forma un paquet sencer amb... Vostè l'ha volgut ridiculitzar..., ha dit «precipitat...», no sé quantes coses d'aquest tipus.

No, home!, escolti'm, jo crec que és un paquet de mesures, un pla de mesures per l'austeritat i la reducció del dèficit molt, molt potent, i que comprèn el conjunt d'eixos que ha de comprendre, i que, a més, ha estat el que ha assenyalat el camí que després han seguit altres comunitats autònomes; i que jo crec que és més complet... –no vull ara, tampoc, escolti'm, polemitzar amb ningú–, però és més complet i més omnicomprensiu, fins i tot, que el de l'Estat, que té cinc mesures bàsiques, cinc eixos fonamentals. El primer: la reducció de les retribucions del conjunt del sector públic de Catalunya, de la Generalitat, de tot el sector públic. Aquí no hi ha excepcions, com vostè sap, inclou tota l'Administració i inclou tot el sector públic concertat i inclou l'empresa pública, anant més enllà del que anava l'Estat perquè s'havia de fer així.

Segon: la ralentització d'un conjunt d'inversions; no la paralització, no la suspensió, no l'anul·lació, però sí la ralentització d'un conjunt d'inversions.

Tercer: la reconsideració del ritme de l'aplicació de determinades mesures de despesa en camps molt sensibles com són la sanitat i els serveis socials –cas de la dependència.

Quart: la racionalització i simplificació del sector públic.

Cinquè: les mesures que afecten la fiscalitat.

De manera que és un paquet molt complet de mesures; un paquet molt complet que..., escolti, que s'està duent a terme amb tota determinació; o sigui, s'estan aplicant totes i cada una d'aquestes mesures.

Aquestes mesures, en el seu conjunt, suposen una reducció del dèficit públic –vostè em demanava quantificació– de 1.670 milions d'euros, la qual cosa vol dir situar el dèficit previst per a l'any 2010 en una xifra que està entorn de 4.600 milions, en lloc dels 6.300 previstos inicialment, i situar-lo en un percentatge del 2,4 per cent del PIB, que és el que ens hem fixat com a objectiu. I, a més, amb mesures clares i tangibles. I li puc dir que són mesures que..., com li diria, no?, que tenen un efecte molt clar, molt positiu, des de tots els punts de vista, perquè totes elles estan perfectament quantificades.

D'aquestes mesures, les que afecten l'increment d'impostos, de fiscalitat, són 100 milions d'euros. De manera que els recomanaria... –avui vostè ha estat prudent amb això, li ho agraeixo–, però, que, quan es dediquen amb aquesta fruïció a dir «aquí hi ha voracitat fiscal, aquests només fan que apujar impostos, les classes populars pagaran la voracitat fiscal d'aquest Govern en forma de molts més impostos...», li vull recordar que són 100 milions d'euros; és a dir, el 0,05 per cent del PIB. Aquest és l'augment desmesurat de la pressió fiscal que s'ha produït, a través, bàsicament, d'actes..., de l'impost de transmissions patrimonials, bàsicament, que passa del 6 al 7 –bàsicament; després, actes jurídics documentats, una xifra molt menor; vehicles, encara més menor, i, l'any 2011 sí que hi haurà ja l'impacte de l'augment de l'IRPF, que suposarà –l'estimació que tenim en aquests moments– 75 milions d'euros per a l'any 2011.

Aquests diners que figura també que suportaran, sobretot, les classes populars, no? Un augment del tipus marginal, el 23,5 per cent per a les rendes superiors a 120.000 euros, i el 25,5 per cent de les rendes superiors a 175.000 euros.

Per cert, també hauran pogut comprovar que altres comunitats autònomes, com ja vam dir en el seu moment, han seguit aquest camí, i més que el seguiran. I el mateix Estat... –ho he llegit..., escolti'm, no vull ara tampoc avançar el que farà l'Estat, li correspon a ell dir-ho, però–, el mateix Estat ha dit també que té el propòsit, probablement, d'incrementar la fiscalitat de les rendes més altes a través de l'IRPF.

De manera que, escolti'm, aquestes són les mesures que hem adoptat sobre la fiscalitat i aquest és l'impacte. De manera que ho té molt clar: efectes sobre la reducció del dèficit? 1.670 milions; pel costat d'increment d'impostos? 100 milions; pel costat de reducció de la despesa? 1.570 milions d'euros.

I per l'any que ve –li ho avanço– el compromís és d'arribar a un dèficit de l'1,3 per cent del PIB, que voldrà dir una xifra d'entorn de 2.600 milions d'euros, més o menys –i a veure quina és la previsió també de creixe-

ment del PIB finalment—, que exigirà un esforç suplementari. Que això vol dir reduir el dèficit actual encara en 2.000 milions addicionals, d'aquests 2.000 milions entorn d'uns 800, una mica més, vindran de l'anualització de les mesures adoptades aquest any —o sigui, són mesures que aquest any tenen un impacte per mig any, l'any que ve el tindran per tot l'any, de manera que seran més recursos—, i una part vindrà del creixement, lògicament, més alt que aquest any, dels impostos per al creixement del PIB nominal. Aquí hem de ser molt prudents. Jo no li vull dir ara..., no li vull anticipar «escolti, miri, la previsió que fem és aquesta», perquè dependrà del creixement del PIB real i de la inflació que puguem tenir aquest any que ve, no?

Però, situant-nos en xifres raonables de creixement del PIB nominal, ara sap que les previsions per a l'any que ve, doncs, s'han reduït, no?, a tot arreu, perquè és lògic, té un efecte contractiu una reducció del dèficit; però, per poc que se situï entorn del 0,5-0,6 per cent, i un increment de la inflació, posem de l'1, 1,5 per cent, que pot ser..., vol dir un increment del PIB nominal de dos punts, que es pot traduir aleshores també en més impostos..., en més recaptació impositiva, no més impostos, compte, no?, és augment discrecional de la fiscalitat.

Però, amb això no n'hi haurà prou i, per tant, caldrà adoptar noves mesures, cosa que farà probablement..., cosa que exigirà una acció concertada del Govern central i del Govern de la Generalitat, i de totes les comunitats autònomes, i que es plasmarà en un conjunt de disposicions que s'adoptaran en un proper Consejo de Política Fiscal i Financiera, en el qual li puc assegurar que nosaltres, com sempre, jugarem un paper de tractar de marcar el camí.

Vostè..., bé, forma part ja del que és l'habitual debat parlamentari, no? «Això nosaltres ja els ho dèiem!» Home, és que vostès diuen les coses quan no toca, i després quan toca diuen: «Ja les dèiem.» És que, escolti..., és que a l'any 2007 i a l'any 2006..., i l'any 2005..., no tocava dir que estàvem en crisi. M'entén?, perquè estàvem creixent el 3,5 o 4 per cent! De manera que vostè... (*veus de fons*), no..., i el 2007 m'ha dit, també, s'ha remuntat al 2007, és que el 2007 vam créixer el 3,5 o 4 per cent, home!, com vol dir que estàvem en crisi?

I nosaltres —nosaltres—, fixi's, ja el 2007, els mesos de setembre i d'octubre, a la vista que baixava la recaptació de transmissions, vam adoptar mesures conservadores, de retenció de crèdits, perquè ho vam veure. De manera que s'equivoca dues vegades, s'equivoca al dir: «El 2007 ja hi havia crisi» —no n'hi havia—, i s'equivoca al dir: «Vostès no veien res»; ja ho vèiem, que havia canviat una mica el cicle, sobretot el mercat immobiliari. I, a més, escolti'm, l'agost del 2007..., em sembla que és el 9 d'agost, però no em voldria equivocar, perquè la data del 9 d'agost, no sé per què, per a mi té moltes reminiscències, no?, però l'agost del 2007 ja va començar la crisi de les *subprimes* a Wall Street. De manera que sí que l'any 2007 ja hi havia coses que es veia que anaven per un altre camí.

De la mateixa manera que em diu: «Oh!, ara tots estan d'acord que hem d'abaixar el dèficit, però jo ja els ho deia.» És que vostès ho deien quan no n'hi havia.

«Ja els ho dèiem no sé quan...» Escolti'm, és que l'any passat en aquestes dates el que tocava fer eren estímuls fiscals, i per això ho feien tots els països del món. I ara el que toca fer a Europa és processos de consolidació fiscal, i nosaltres els hem de fer. Potser Europa en el seu conjunt hauria de ser una mica més flexible, «a la Obama», per entendre'ns, eh?, potser Europa en el seu conjunt. Però ara toca. Miri, què vol que li digui si resulta que les coses canvien i el món fa un any havia d'adoptar estímuls fiscals perquè tocava, perquè era convenient, i ara en canvi cal reduir el dèficit perquè no ens podem permetre nivells de dèficit tan elevats com els que tenim?

I, per últim, deixo per després de la rèplica fer-li algun comentari sobre un tema sens dubte importantíssim..., dos temes: liquiditat i reforma del mercat laboral.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Millo té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, president. Jo vull pensar bé, vull ser ben pensat, no?, i vull pensar que aquests dos temes que penso que són importants els ha deixat per a la rèplica perquè no tenia temps, tot i que el temps que ha dedicat a contestar-me l'ha dedicat a fer una cosa que en el meu poble en diuen, d'això, a Girona —ho dic amb «carinyo»—, en diuen «ser mesell», no?, és a dir, insistir tossudament en un error.

El 2007 —i jo no deixaré de repetir-li-ho sempre que tingui l'oportunitat de fer-ho—, quan vàrem debatre en aquesta cambra el pressupost del 2008, que és un debat que vam tenir a finals del 2007..., però no li parlo ni de gener, ni de febrer, ni tal i qual: a finals del 2007, amb les previsions macroeconòmiques que hi havien amb relació al que ens venia a sobre i el que podia previsiblement passar l'any 2008, jo li vaig criticar molt durament el pressupost que vostè presentava en aquesta cambra. Li vaig dir que vostè estava inflant els ingressos, perquè no tindria els ingressos que preveia tenir —la qual cosa era certa, i la realitat em va donar la raó—, i a més a més vostè no prenia les mesures d'austeritat necessàries per evitar el dèficit que tindríem com a conseqüència del primer.

I què va passar? Que en aquell pressupost vostè havia calculat que tindríem un dèficit de 480 milions d'euros, que va acabar sent de 5.720, si no m'equivoco, eh?, si la memòria no em falla. Primer el varen anunciar que era de 4.800 —una petita desviació del mil per cent, deu vegades més—, però va acabar sent de 5.700, si no ho recordo malament. No sé si són 5.270 o 5.720, però bé, en qual-sevol cas, una xifra astronòmica; res a veure amb el que havíem pressupostat. La qual cosa confirma que el que jo li deia en aquell debat del 2007 era cert. Vostè insisteix que no.

Jo no li parlava que estàvem en crisi. Li parlava que les previsions ens deien que ens venia una època dolenta i que, per tant, calia prendre mesures anticipadament, perquè després no passés el que realment ha acabat pas-

sant. Per tant, vostè mesell, jo també mesell, eh?, però, és clar, vostè diu una cosa que, segons la meua opinió, no és, i els fets crec que m'avalen a mi, més que a vostè.

I vostè em recorda el contingut del decret. Jo ja el coneix, ja vam tenir aquest debat aquí fa poc, no? Però no estic pas tan d'acord que el camí que el Govern de Catalunya assenyala és el que ara segueixen les diferents comunitats autònomes; les que el segueixin, en tot cas, s'equivocaran. El que vostès han fet és seguir el camí que li va marcar el Govern d'en Zapatero, això sí. El reial decret Zapatero va marcar el camí del Govern de Catalunya; i això és el que vostès van fer, no al revés.

El que passa, que vostè ens fa unes prediccions, unes previsions, que jo n'he pres bona nota, ja en les havia explicat, veig que no les han variat gens amb els dies que han passat, i, doncs, em torno a atrevir a vaticinar que no es compliran aquestes previsions. Perquè aquesta reducció, aquest estalvi de 1.670 milions que vostès planifiquen, crec que serà molt menys –bé, en qualsevol cas, ho veurem–, i en qualsevol cas vostè ens anuncia un dèficit final de 4.600, en lloc dels 6.300 que havien pressupostat el 2010. Crec que continua sent excessiu i que, per tant, ens quedarem per sobre d'aquest 2,4 per cent del PIB de dèficit que ens permet en aquests moments la llei, no?

Però, en qualsevol cas, clar, no és que ho digui perquè m'ho sembla; és que també vostès haurien de reflexionar amb relació a la credibilitat que té el Govern en aquests moments sobre les prediccions que ha fet en el passat i com li han anat les coses, no?

En definitiva, sap què passa?, que vostès sempre tenen la raó, no?, vostès sempre volen considerar que el Govern fa les coses bé i del diàleg i la negociació no en fan pas virtut –no en fan pas virtut. Són propostes que nosaltres finalment veiem que no van encaminades en la línia en què han d'anar.

Les empreses catalanes i les famílies ja no poden esperar més, senyor conseller, la situació és molt greu, i no hi ha la capacitat de resistència en el carrer que té el Govern; el Govern en té una altra, no?, i ens ho demostra cada dia. Però el fet que més del 45 per cent de les persones avui enquestades a Catalunya, quan els ho pregunten, diguin que el que més els preocupa és l'atur o la por a perdre la feina no vol dir que hi hagi un 45 per cent d'aturats, no, no en tenim tants, estem sobre el 20, però vol dir que hi ha gent que té por de perdre la feina encara, vol dir que la situació no és la que de vegades se'ns explica, no?

Hi ha una qüestió molt important... Vostè me'n parlarà; per tant, no la hi criticaré, no tindrè oportunitat de criticar-la-hi –espero que la resposta sigui positiva–, però amb relació a la liquiditat de les petites i mitjanes empreses aquí hi ha un problema greu. I jo crec que el Govern no ha estat capaç de trobar la fórmula per, realment, ajudar a les petites i mitjanes empreses a trobar el crèdit que necessiten per desenvolupar la seva activitat, no l'ha trobat. I la legislatura s'està acabant, conseller, s'està acabant. Han anunciat moltes mesures que finalment no s'han dut a terme o no en coneixem el resultat positiu. M'agradaria molt equivocar-me, però

tinc la impressió que vostès ja estan una mica resignats a això, no?, com si haguessin llençat la tovallola i estiguessin més pensant en les properes eleccions que no pas a governar, que és la seva obligació.

Per tant, deixi'm que li digui que si això és així, òbviament, la meua opinió és que haurien de convocar eleccions al més aviat possible, perquè si esperem que les tímides tendències de millora de l'economia es confirmin per si soles, doncs, sense fer-hi res més, estem equivocats; en tot cas, vostès ho estarien, no? I compte, que no falten els analistes que preveuen una nova etapa de recessió en els dos propers trimestres de l'any que encara ens queda per davant. I espero equivocar-me o que s'equivoquin ells, millor dit, no?, però si vostès ja no tenen noves idees i no tenen la convicció que cal fer coses noves per solucionar els problemes que encara tenim ara, evidentment, estem discrepant profundament i llavors, efectivament, el millor que podrien..., és deixar que els catalans, a través de les urnes, decideixin quin és el Govern que ha de portar les regnes en el futur i que sigui un govern, des del punt de vista de la política econòmica, que la tingui clara, que sigui previsible i que resulti eficaç.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Diu que en diuen «ser mesell», d'això. Jo «ser mesell» en dic d'una altra cosa, no? «Ser mesell» és ser una persona sense criteri, que obeeix cegament els mots d'ordre, que no pensa pel seu compte i que no té coratge; en dic d'això, «ser mesell». Però, vaja, no, no, escolti, estic disposat a admetre la riquesa lingüística interpretativa de les diferents paraules del nostre país. De manera que si vostè en diu «ser mesell» de ser tossut –que he entès que vol dir això–, doncs, haig de dir-li que vostè en això em guanya, no? Perquè ja entenc que vostè pretindrà sempre que l'any 2007 vostè ja ho va endevinar, però és que es va quedar sol endevinant-ho. O sigui, que l'octubre del 2007 ningú feia la previsió que l'any 2008 creixeríem només el 0,7 per cent és un fet; escolti, agafi les hemeroteques i miri-ho, simplement. Fins i tot les previsions més pessimistes suposaven creixements, dels més pessimistes... Jo me'n recordo d'una persona, un bon expert d'un banc de negocis, que em va dir: «Ja ho sé, que la previsió del consens és entorn del 3, però jo em temo que pot ser que estiguem poc sobre del 2.» Vam acabar creixent el 0,7. De manera que, miri, vostè en aquell moment va ser visionari –va ser visionari– i va tenir l'encert de, en un moment en què ningú no ho veia, tenir una revelació i dir: «L'any 2008 creixerem molt per sota d'això que estem dient.»

Lògicament, si fem una previsió de creixement del 3,3 i mig per cent, el que fos, i va acabar sent el 0,7, doncs, sap quin impacte va tenir això?, el més immediat? Sobre els ingressos, òbviament, i els ingressos van ser molt inferiors als que havíem previst. Ara, vostè, que, clar, busca causes ocultes, no?, en totes les coses, conspira-

tives, diu: «Ah!, vostès van inflar els ingressos.» No és que els infléssim: és que pensàvem que creixeríem el 3 per cent i no el 0,7 per cent, m'entén?

Perquè quan es diu «inflar» ja sabem vostè i jo què vol dir, no?, el que la gent entén. Aquí és quan els dic: «No fem trampa, no contribuïm a empastifar la vida pública, acusant, fent trampa, llençant missatges d'aquest tipus...» Sí, sí, empastifar la vida pública, en la qual vostès excel·leixen, m'entén? No contribuïm a fer-ho, això, m'entén? Perquè dir «inflar» vol dir això, vol dir: «Vostès van enganyar posant uns ingressos superiors als que eren.» Doncs, miri, no, ens vam equivocar en la previsió; sí, ens vam equivocar en la previsió, com tothom es va equivocar en la previsió. M'entén? Això és el que va succeir. (*Remor de veus.*)

Diu: «Hem seguit el camí marcat pel Govern de José Luis Rodríguez Zapatero.» Doncs, tampoc. El nostre pla d'austeritat és coherent i ambiciós –no vull fer comparacions amb ningú– i té... –com li ho diria?–, i té sentit per ell mateix. Sí que és veritat que algunes de les mesures del *plan*, com no pot ser d'altra manera, són mesures que només podia adoptar el Govern central. O sigui, tot allò que té a veure amb les retribucions bàsiques dels funcionaris són mesures que només podia... És que nosaltres de pensions no hem fet res. El pla que nosaltres adoptem conté unes mesures que no podem adoptar nosaltres sols. Això no vol dir que si guem mesells en el sentit en què jo ho entenc, no?: «Miri, escolti, aquest marca el camí, nosaltres darrere, com si fóssim xais.» No. El que passa és que algunes d'aquestes mesures s'havien d'adoptar a aquest nivell, i és bo que sigui així.

Liquiditat. Miri, escolti, en liquiditat, l'ICF s'ha posat al màxim de les seves possibilitats, totes. Ha augmentat moltíssim les seves línies de crèdit. Ara encara n'hem fet una altra, de liquiditat per a projectes de consolidació empresarial, abaixant el nivell de facturació que s'exigia; abans eren 50, ara diem 10 milions, perquè hi puguin acudir més pimes, més petites i mitjanes empreses. I el que sí que és veritat és que aquí hi ha un problema que ens depassa; però és que no és que ens depassi a nosaltres: depassa Espanya, és un problema d'Espanya. En aquests moments, Espanya té tancats els mercats internacionals, de manera que el conjunt de l'economia espanyola té un problema de liquiditat, m'entén?, tots els agents econòmics. I és veritat que hi és, i és veritat que el pateixen les petites i mitjanes empreses.

I també és veritat que nosaltres, amb els nostres mitjans, hem fet el màxim que es pot fer. Perquè el que no podem fer nosaltres..., i vostè que és d'un partit que més aviat fa gala de ser poc intervencionista... Jo sempre he pretès que el Partit Popular no és poc intervencionista, que ho és molt –que ho és molt, eh?–, i que barreja poder polític i poder econòmic, sempre que pot. Però vostès aquí sí, fan el discurs: «Nosaltres no ens hi hem de ficar...» No pretendrà que nosaltres fem un decret o una llei dient als bancs i a les caixes quants crèdits han de donar a les empreses. Suposo que no ho pretendrà, perquè no ho podem fer, entre altres coses, m'entén? Suposo que no ho pretendrà. És que al final no saps ben bé què volen dir quan diuen: «Vostès haurien de

fer...» Doncs, què? Em pot dir què hauríem de fer que no hàgim fet?

Pel que fa a l'ICO, l'ICO sap que ha creat una línia de la qual (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ara mateix acabo, senyor president–, la ICO Pyme, de la qual jo crec que es pot esperar realment un magnífic resultat, que són molts diners que es posen en circulació, i aquesta línia funciona amb dos bancs gestors, eh? O sigui, l'ICO valora el risc, l'assumeix, però qui gestiona el crèdit són dos bancs, són dos bancs que són dues entitats financeres de primera línia, espanyoles, no?, i són les que ho faran. Nosaltres tenim una magnífica relació amb l'ICO, i realment en aquests moments li puc dir que aquesta col·laboració s'està notant moltíssim...

El vicepresident primer

Senyor conseller, si us plau...

El conseller d'Economia i Finances

Hi ha un conjunt de línies en què sí que la col·laboració ICO-ICF ens permet incrementar les nostres possibilitats per atendre la liquiditat de les petites i mitjanes empreses catalanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les activitats cinegètiques (tram. 300-00295/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les activitats cinegètiques, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en nom seu té la paraula la senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, probablement a alguns de vostès els haurà sorprès que des d'Esquerra Republicana fem una interpellació al Govern per tractar els temes de cinegètica, i segurament alguns de vostès hauran hagut de pensar què és la cinegètica, però, en qualsevol cas, si parlem de les activitats relacionades amb la caça tothom en té una opinió; fins i tot potser una part de la població té una certa animadversió amb relació a la caça, segurament per un desconeixement real de l'activitat, però, en tot cas, una part de la població important, especialment la provinent de l'àmbit rural, reconeix el paper que juga la caça en el medi natural. És per això que des d'Esquerra Republicana percebem que és important donar a conèixer els valors positius, que n'hi ha molts, d'aquesta activitat, bàsicament per mantenir l'equilibri i la sostenibilitat en el medi.

La caça és una activitat vinculada al món ramader, al món agrícola, al món rural en general. Molt probable-

ment poques vegades se n'ha parlat en seu parlamentària, d'aquesta interacció, però els caçadors, al llarg de la història, han donat un suport a l'agricultura, per exemple, en la regulació de la fauna salvatge, de senglars, de conills, de cérvols, de daines, que malmeten severament els cultius. En el cas dels senglars, per exemple, esdevé un autèntic depredador del territori en alimentar-se de molts altres animals o afectar les collites directament.

Per tant, la caça regulada, la caça controlada i sostenible és bona. La caça va lligada a plans de gestió, a censos exhaustius de la població d'animals que permeten a l'Administració tenir una informació acurada del que es pot caçar i de les espècies que es troben en una situació de risc. Per tant, la caça és una activitat absolutament regulada i la caça és un element més de la gestió del món rural i de l'equilibri al territori.

És evident que la caça ha canviat molt, ha evolucionat molt en els darrers anys, perquè de ser una activitat que generava, doncs, la subsistència de moltes famílies ha esdevingut una activitat esportiva des d'una vessant més lúdica. Però també al llarg de la història la caça ha estat un element de sostenibilitat com a mètode de gestió de la fauna i manteniment de l'equilibri territorial. Justament ha ajudat a controlar poblacions que, justament, posaven en perill la biodiversitat de molts indrets. Per tant, la caça ha estat útil per preservar espais naturals, com reconeix la Unió Europea.

En aquest context, una caça raonable, sostenible, regulada ha de ser compatible amb el manteniment de les espècies, i la seva pràctica, la pràctica de la caça, no pot comprometre els esforços de conservació, al contrari; des d'Esquerra diríem que la caça pot i ha de contribuir a millorar la biodiversitat en el medi natural. De fet, la Unió Europea reconeix que, mercès a la caça, s'han pogut preservar nombrosos espais naturals, espais humits, i en destaca, doncs, el paper de gestió i de millora de les poblacions d'animals.

Per tant, amb tot el que hem exposat fins ara, hem situat quin és el marc de relacions entre els protagonistes del món de la caça i l'Administració que la regula. Per això, d'alguna manera, per part d'alguns dels sectors es viu amb cert neguit l'avantprojecte de llei de biodiversitat, que ha estat exposat al públic recentment, i que, des de l'Esquerra, evidentment, avui també ens toca reconèixer els aspectes positius, que n'hi ha molts, i el fet que és una llei esperada per molts sectors que treballen en la conservació del territori, també perquè la legislació al respecte estava, doncs, molt caducada i, per tant, convenia posar-la al dia.

Reconeixem que el país ha perdut biodiversitat, i, per tant, que s'hi ha d'actuar. També, que aquesta llei planteja un caràcter transversal en les polítiques ambientals, i, per tant, aquesta necessària ambientaltització d'altres polítiques, com, per exemple, l'ordenació territorial, etcètera, creiem que és un bon element.

També aquesta llei significa, el pot significar, un pas endavant en la gestió territorial, perquè d'alguna manera s'han de superar els simples i benintencionats plantejaments conservacionistes, i proposar nous models de

gestió del paisatge, del patrimoni natural i del territori en general.

Ara bé, dit això i explicat, doncs, que, evidentment, Esquerra veu tots aquests aspectes positius, des del nostre grup també ens ha generat uns certs dubtes, i per això una mica l'objectiu d'avui.

D'entrada, dir que aquesta llei és molt àmplia i complexa, i, per tant, entenem que hi ha d'haver un procés participatiu com hi va ser en el seu moment en el cas de la Llei d'ordenació de la pesca continental, en què es van gestionar múltiples reunions amb els sectors, vam parlar amb el territori, i, per tant, ha quedat un document força consensuat. Entenem que aquesta llei, la de biodiversitat, requereix també la complicitat del territori i dels sectors implicats perquè sigui realment eficaç.

Però, en tot cas, per concretar els dubtes que ens ha generat, i que, per tant, entendríem que el conseller ens pot donar resposta..., és el fet que el redactat actual sembla que planteja que, en el cas dels ocells fringíl·lids –és a dir, el verdum, la cadenera, el pinsà i el passerell–, directament no es podrien caçar, només es podrien criar en captivitat. Per tant, se sobreentén que l'activitat ocellaire quedaria relegada a la cria en captivitat.

Aquesta qüestió no és menor, perquè això qüestionaria una activitat tradicional, fortament arrelada a Catalunya i que es troba emparada en la directiva d'aus i en la Llei de protecció dels animals. Deu ser conegut per tots els diputats i les diputades d'aquesta cambra que l'activitat ocellaire va lligada als concursos de cants que es fan arreu del territori català, i que consisteix en la captura en viu dels ocells fringíl·lids per a la seva tinença i el gaudi del cant. Aquesta és una activitat absolutament regulada i amb el temps s'ha vist que la seva regulació ha estat correcta. Existeixen, de fet, societats ocellaires centenàries arreu del territori, i l'activitat està documentada, diguem-ne, amb tres-cents anys d'història al darrere.

Fins ara, totes les lleis de protecció dels animals, tant les legislacions estatals com la Unió Europea i les nostres pròpies, havien regulat l'activitat ocellaire, però sempre han permès autoritzar la captura en viu i tinença i exhibició pública dels mascles pinsans, cadeneres, verdums i passerells per a l'activitat de concursos de cant, que s'havia de fer..., aquesta captura s'havia de fer de manera selectiva i en petites quantitats.

Per tant, el primer gran dubte és si realment, doncs, aquesta empara de plantejaments europeus de dir que els fringíl·lids no és possible capturar-los, si realment el departament té la voluntat real d'anar per aquí. Això és una qüestió.

I, lligada a aquest element de la captura en viu, hi ha relacionada la qüestió dels sistemes de caça, ja que fins ara eren autoritzades les xarxes abatibles, i també el vesc, que és un producte natural amb el qual els ocells s'enganxen a través d'unes creueres, unes compasses, arran d'un reclam del cant dels ocells; només es poden caçar mascles, per tant, si es cacen femelles o altres espècies, doncs, s'han de netejar i alliberar. I el cert és que sempre hi ha hagut molt control sobre l'activitat de la població d'ocells, perquè bàsicament a través de l'Institut Català d'Ornitologia, i en el cas precis dels

fringíl·lids, doncs, s'ha arribat a la conclusió que, pel que fa a la població de pinsans, verdums o cadeneres, es manté de forma abundant i inalterable. Una altra cosa és la població de passerells, que sí que, analitzant les dades, doncs, ha sofert una disminució i tothom entén que s'hagi d'abaixar la pressió sobre els passerells, reduint, doncs, la captura d'aquestes peces.

Però, en tot cas, i tornant als sistemes de caça, la Unió Europea preveu que els fringíl·lids es puguin caçar en petites quantitats i fins a un màxim de l'1 per cent de la població. I, pel que fa als sistemes de caça, que siguin selectius i no massius. Per això ens consta que durant l'any passat, l'any 2009, el departament va fer una prova pilot, en col·laboració amb les societats ocellaires, per tal d'avaluar si el sistema de vosc era realment selectiu, i per tant és lògic que en seu parlamentària vulguem conèixer els resultats d'aquest estudi, també, per tal d'analitzar-lo.

Per altra banda, també voldríem parlar d'un altre tema més concret, territorialment important, que és la perdiu xerra de muntanya, concretament està situada bàsicament al Pirineu, i que sembla que també hi ha sobre la taula, per part de la Unió Europea, el fet de demanar la prohibició de la caça d'aquesta perdiu.

En aquest cas, la Unió Europea planteja que s'ha de fomentar la gestió dels hàbitats i la gestió forestal per promoure la biodiversitat. I aquesta espècie, que, de fet, es caça a França, on hi ha una gestió elevada del territori, amb unes quotes limitades i amb dies limitats, doncs, d'alguna manera, diguem-ne, té una salut, gaudeix d'una salut molt bona en el cas francès, i en el cas català voldríem saber el Govern quin plantejament té al respecte.

Sovint, però, la prohibició d'una espècie no significa que aquella espècie creixi en població. Aquí tenim l'exemple del gall fer, que en el cas català es va prohibir i en el cas francès no, i, en canvi, la població francesa, doncs, d'alguna manera ha anat creixent, mentre que en el cas català no ha estat així. Per tant, aquesta només és una anècdota, és un exemple, però que demostra i exemplifica que s'ha de conèixer el territori a fons i els comportaments concrets de cada espècie abans de fer una prohibició genèrica, i que sovint això demostra que un plantejament de prohibició total no genera l'objectiu que plantejem, que és l'augment de la biodiversitat.

En tot cas, ens agradaria saber també el Govern quin plantejament hi té. Bàsicament perquè en el cas de la perdiu xerra segurament la pèrdua de població ve per la pèrdua del mosaic, del paisatge de mosaic en l'agricultura que hi ha hagut en el nostre territori, i, en canvi, l'augment del paisatge més forestal, o per altres motius, diguem-ne.

Ja vaig encarant la recta final. I, lligat amb la reflexió primera que fèiem, ens sembla, des d'Esquerra Republicana, que calen propostes estructurals... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); en aquest cas, la reinstauració de cultius seria un element interessant per afavorir la biodiversitat, la col·laboració transfronterera entre territoris, la planificació global de la pràctica de la caça, de forma soste-

nible, amb un coneixement real del territori. Hi hauria molts elements...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Vilagrà i Pons

Sí, ja acabo, perdó. Hi hauria molts elements per plantejar, però acabo amb una conclusió final, que es va plantejar en el debat monogràfic d'agricultura i de món rural, que és que, des d'Esquerra Republicana, creiem que caldria crear l'institut català de la caça i de la pesca, dependent d'Agricultura, amb l'objectiu d'assolir un referent de l'Administració catalana per als col·lectius de pescadors, ramaders i pagesia per tal de millorar les relacions amb l'Administració.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge té la paraula. Senyor Baltasar...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, evidentment comparteixo molt bona part de tot la interpellació, en la mesura que vostè expressa en aquests moments la problemàtica de les activitats cinegètiques i, a més, la possibilitat que hi hagi un cert neguit en el món de la federació i dels caçadors amb relació al que és el Projecte de llei de, en aquest cas, la biodiversitat. Jo crec que tot això és compatible i que es tracta d'estructurar-ho d'una manera correcta.

Evidentment, els recursos naturals són, i el seu ús sostenible, un element fonamental avui en el nostre país. De fet, estem treballant en altres àmbits, vostè ho coneix prou bé, en tot el que és l'estratègia per al desenvolupament sostenible de Catalunya. Som un país petit que ha d'acollir moltes coses alhora: evidentment una alta biodiversitat, un paisatge i unes activitats humanes que són molt diverses i molt riques, no? Per tant, vol dir que hem d'aprofitar racionalment els recursos que tenim i que hem de fer una gestió sostenible dels recursos naturals. En aquest sentit, l'activitat cinegètica és una d'aquestes, és una activitat humana de caire esportiu, essencialment, que comporta l'ús dels recursos naturals del país, en aquest cas la fauna cinegètica que hi podem trobar.

Parlem d'un col·lectiu molt nombrós, un col·lectiu que hi ha a Catalunya 56.157 persones federades –aproximadament el 14 per cent del total de l'Estat espanyol– i que forma part d'un àmbit socioeconòmic que té una especial incidència en l'àmbit rural. Cal tenir en compte que el col·lectiu de caçadors forma part activa en el manteniment i la preservació de la biodiversitat –vostè ho deia i jo ho ratifico–, i també en el patrimoni natural de Catalunya, patrimoni de tots, i contribueix a evitar pràctiques il·legals, com és l'ús del verí, el furtivisme o la caça d'espècies amenaçades o protegides, entre d'altres. Alhora, el col·lectiu de caçadors també pot contribuir de manera important al control de les poblacions

de determinades espècies de fauna, ja siguin autòctones o exòtiques, les quals poden representar desequilibris en els ecosistemes actuals o perjudicis importants per a sectors productius com és l'agricultura.

La gestió de la caça, doncs, la fem en funció de les espècies cinegètiques. Amb la Federació de Caça, amb qui treballem de manera coordinada, no sempre amb posicions coincidents, existeix una comunicació molt important; per exemple, el Consell de Caça s'ha reunit ja dos cops en el que portem d'any i n'hi ha prevista una altra aquest mes de juliol.

Ara tenim en exposició pública l'avantprojecte de llei de la biodiversitat i del patrimoni natural. Aquesta és una iniciativa important i ambiciosa que defineix un nou marc per a les polítiques públiques, però també estableix un nou escenari per a tots els agents públics i privats que tenen relació amb la biodiversitat i amb el patrimoni natural. El seu objectiu bàsic és garantir la conservació del capital natural de Catalunya, el seu ús sostenible i fer possible el manteniment dels serveis ambientals que els ecosistemes presten al benestar del conjunt de la societat.

M'agradaria destacar algunes idees d'aquest avantprojecte: per una banda, la diversitat biològica i el conjunt del patrimoni natural, que és molt rellevant en el territori de Catalunya, amb una riquesa d'espècies i d'hàbitats superior a molts països europeus amb molta major superfície i amb un territori que manté en un 65 per cent de la seva superfície un alt grau de naturalitat.

En segon lloc, l'aportació dels ecosistemes al benestar humà és la base del desenvolupament socioeconòmic. Els anomenats «serveis ambientals dels ecosistemes» depenen del funcionament ecològic dels sistemes naturals i del bon estat de conservació de la diversitat biològica. Els ecosistemes regulen el cicle de l'aigua, produeixen oxigen i fixen el CO₂, intervenen en la formació i la retenció dels sòls, proporcionen aliments, fusta, fibres i altres materials, i també un gran nombre de substàncies que s'utilitzen a la indústria farmacèutica.

El patrimoni natural és un actiu de primer ordre per a la indústria turística del país, i l'accés al medi natural proporciona nombroses oportunitats per a la salut, educatives, culturals i de lleure. El patrimoni natural, en definitiva, conforma bona part dels paisatges de Catalunya i és un element fonamental de la seva identitat nacional.

Ja que el marc legal a Catalunya és en aquesta matèria dispers i desactualitzat, calia una reforma legal que incorporés tot el cabal comunitari de protecció de la biodiversitat. Així mateix, caldrà incorporar nous conceptes fins ara inexistents en el nostre marc normatiu: patrimoni geològic, connectivitat, conservació dels hàbitats, custòdia del territori, fiscalitat favorable a la conservació, etcètera, que ja s'han fet presents en moltes parts del món i avui encara no al nostre país.

Alhora, l'esforç internacional per aturar la pèrdua de biodiversitat; vostè ho assenyalava. Els objectius i instruments per a més enllà del 2010 tenen un especial ressò en la futura llei, i, evidentment, entenem que serà un compromís de Catalunya amb la conservació general del capital natural del planeta.

Voldria assenyalat que l'avantprojecte de llei de la biodiversitat té amb relació a l'activitat cinegètica diversos aspectes importants. Dins de l'articulat, quan es refereix a conservació d'espècies, amb relació a la caça i la pesca, l'article 50 parla de les espècies objecte de caça i pesca i indica que ho seran les que es declarin reglamentàriament com a tals i que no seran mai espècies incloses a la llista d'espècies protegides; l'article 51, sobre la pràctica sostenible de la caça i la pesca continental; l'article 52, sobre arts i mètodes prohibits. A més d'aquests articles d'incidència directa, n'hi ha d'altres que també afecten més tangencialment la pràctica de la caça o de l'ús d'arts relacionades, com ho serien l'article 36, de la reintroducció d'espècies; l'article 40, de la llista d'espècies protegides; l'article 42, d'autoritzacions excepcionals; l'article 46, els programes de cria i cultiu d'espècies amenaçades; l'article 48, sobre autoritzacions de dessecació.

Destacaria, doncs, alguns aspectes relacionats amb la caça amb vasc, que és un tema que vostè me plantejava com un problema que li preocupava. Com vostès saben, la caça amb vasc continua prohibida, tal com ja estableix la normativa vigent en la matèria, tant a escala autonòmica, estatal com europea, com a mètode de captura, atès que és un procediment no selectiu. Això també, evidentment, es veurà reflectit en l'avantprojecte de llei, però insisteixo que en aquests moments no caldria que s'hi veiés reflectit perquè a les normatives actualment existents ja existeix aquesta prohibició.

Sembla que s'ha generat una certa confusió amb l'article 35.1, que prohibeix l'ús de verins o altres productes tòxics. El vasc no queda inclòs en aquest apartat perquè no s'utilitza, ni és verí ni és producte tòxic, però, en canvi, evidentment, no és un mètode selectiu. Tot i això, l'article 9 de la Directiva d'aus estableix que aquesta prohibició podrà no ser d'aplicació si no hi ha altra solució satisfactòria alternativa, i es podrà autoritzar excepcionalment en condicions estrictament controlades i mitjançant mètodes selectius, en petites quantitats i amb les limitacions precises per garantir la seva conservació. Vull recordar que el vasc ja ha estat informat desfavorablement per la Unió Europea com a mètode de captura d'ocells. Concretament, va informar negativament un projecte de decret que el Departament de Medi Ambient i Habitatge estàvem tramitant l'any 2007 i que reclusava en la captura de tords amb el mètode tradicional del vasc conegut com a barraca i propi especialment de les Terres de l'Ebre. La Comissió Europea constata la plena negativa a recolzar aquest projecte de decret perquè no s'ajustava a les previsions de la Directiva 79/409, pel seu caràcter no selectiu del mètode de captura amb vasc.

Durant els anys 2008 i 9 no s'autoritza la captura amb vasc a les barraques de Terres de l'Ebre i s'ha dut a terme un estudi, encarregat per la Direcció General de Medi Natural, en el Centre Tecnològic Forestal de Catalunya sobre la selectivitat del mètode, amb la col·laboració de l'Associació de Barraquistes, amb tres barraques el 2008 i amb sis el 2009. Els resultats de l'esmentat estudi es van presentar el passat dia 7 de maig a representants de l'Associació de Barraquistes i representants de l'associació SEO-Birdlife. Se'ls va

comunicar que la modalitat de caça amb barraca no s'autoritzaria perquè està prohibida per la normativa vigent i se'ls va facilitar còpia de l'estudi per tal que, si ho consideraven oportú, ho fessin arribar a la Comissió Europea com a argument per modificar la normativa.

Respecte als fringíl·lids l'avantprojecte de llei en parla a l'article 42.4, que regula la seva tinença. Només es permet la cria en captivitat dels fringíl·lids; la raó és evitar que la captura d'aquestes espècies per a activitats tradicionals com el cant afectin negativament les poblacions silvestres, tenint en compte les recomanacions de la Unió Europea. Tot i això, mitjançant autorització excepcional, es podran capturar amb xarxa abatible amb la finalitat d'evitar la consanguinitat de les espècies per la cria en captivitat.

Per una altra banda, i seguint els mateixos criteris que s'havien prosseguit per a la caça amb barraca, es va realitzar una prova experimental per tal d'avaluar la selectivitat de la captura en viu d'ocells fringíl·lids amb vesc a la Catalunya central. Les conclusions de l'estudi experimental són que, d'acord amb les dades recopilades, el mètode del vesc té un alt percentatge de selectivitat respecte d'altres espècies d'ocells, però la selectivitat entre les quatre espècies es redueix i oscil·la entre el 8,5

en el verduem i el 38,7 en el pinsà. Per tant, no és un mètode selectiu i, per tant, no pot ser utilitzat i autoritzat.

En tot cas, evidentment, estem en un període en el qual cal intensificar el diàleg i cal intensificar l'articulació de totes les propostes que puguin haver-hi entorn d'un avantprojecte de llei que sap vostè que està justament en aquests moments en període d'exposició pública.

I, per acabar, també dir-los que en aquests moments no forma part de cap pla immediat del Govern la prohibició de la caça de la perdiu xerra, tot i que som conscients que evidentment la comunitat europea, la Unió Europea ens ho està posant molt difícil a través de les seves normatives.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Doncs, acaba aquí la interpellació.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i dotze minuts.

P R E U S				
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros		
Número solt	1,60	euros		
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA	
Número solt	1,10	euros	inclòs	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i> i <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>				
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros		

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**